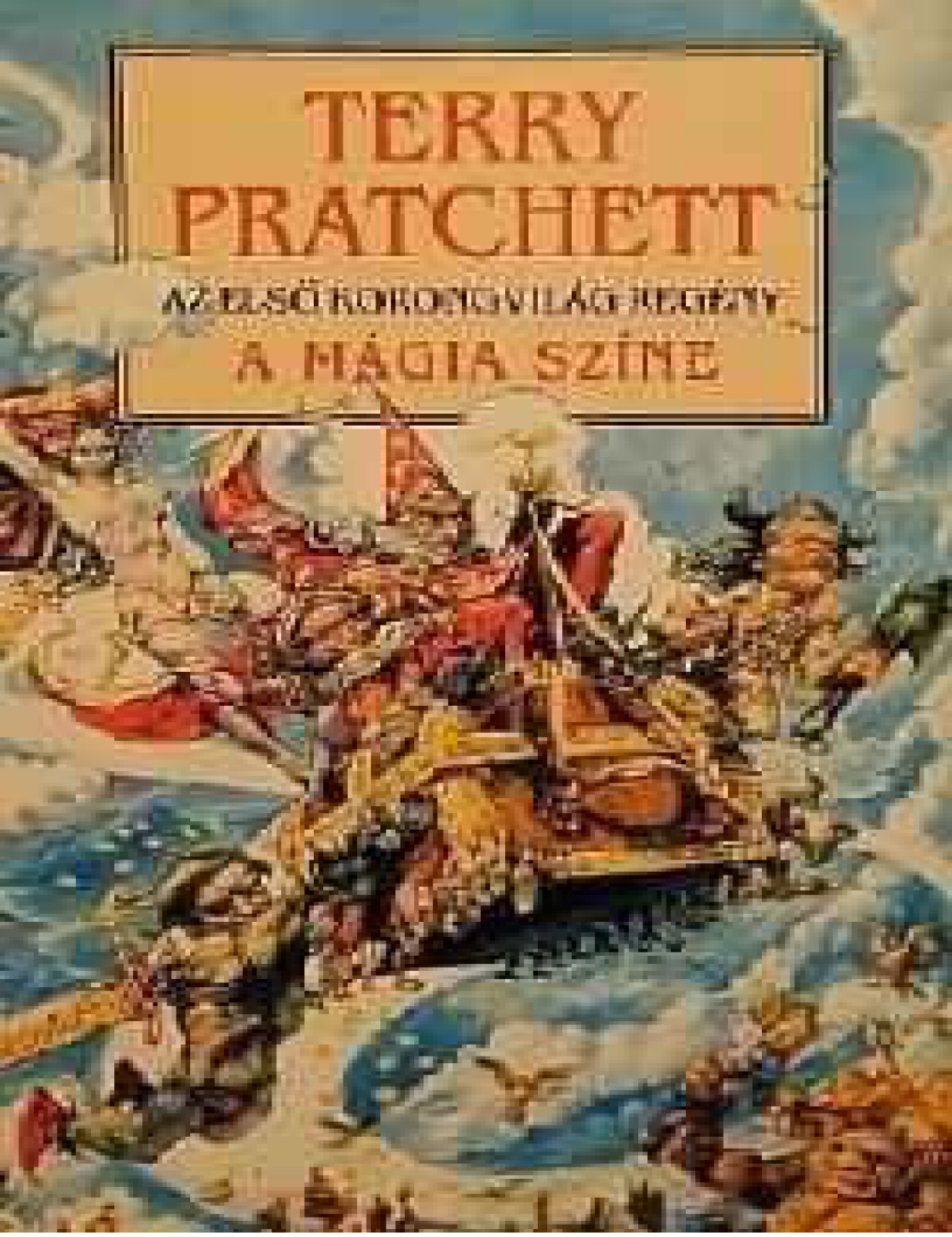
TERRY
PRATCHETT
AZ ELSŐ KORONGVILÁG REGÉNY
A MÁGIA SZÍNE

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Valahol messze, az űr egy eldugott zugában lavíroz A’Tuin, a gigászi teknőc. Hátán a lenyűgözően őrült, páratlanul szórakoztató, sosem látott hősöktől és elvetemült egyénektől hemzsegő Korongvilág…

Kard és varázslat, Bárd és kacagás, Kalandok a Világ Pereméig — és még annál is tovább!

- Terry Pratchett
  - A MÁGIA SZÍNE
    - Prológus
    - A mágia színe
  - A NYOLCAS SZÁM SZÖRNYE
    - Prológus
    - A nyolcas szám szörnye
  - A FÉREG VARÁZSA
  - PEREMNÉZŐBEN
  - A VÉG
- notes
  - 1

Terry Pratchett
A mágia színe

A MÁGIA SZÍNE

Prológus

Egy messzi-messzi és meglehetősen használt dimenzióhalmazban, valahol egy asztrális létsíkon, az Üveghegyen is túl a gomolygó csillagködök megremegnek, szétnyílnak…

És feltűnik…

Nagy A'Tuin, a teknőc közeledik, lassan úszik a csillagközi áramlatok között, hidrogénzúzmara rakódott roppant végtagjaira, gigászi és ősi teknőjén meteoritok ütötte lyukak tátongnak. Óceánnyi szemeit, melyeket csipa és az űr pora fátyoloz, határozottan a Célra szögezi.

Városoknál is hatalmasabb agyában földrajzi lassúsággal keringenek a gondolatok, ahogy a cipelt súlyon töpreng.

A súly nagy részét persze Berilia, Tubul, Nagy T'Phon és Jerakeen, a négy óriás elefánt viseli. Az ő széles, csillagfény barnította hátukon nyugszik a hatalmas Korongvilág, melynek pereméről körös-körül vízesések zuhognak alá, míg odafent a Mennyek babakék kupolája feszül.

Az asztropszichológusok mindezidáig képtelenek voltak eldönteni, az elefántok mire gondolhatnak.

A Hatalmas Teknőc csupán hipotézis volt egészen addig a napig, amíg a parányi és titkolózó Krull királyság (melynek határ menti hegyei a Peremcsobaj fölé nyúlnak) épített egy portáldarut a legeslegkiállóbb szirt csúcsára, és leeresztett néhány kutatót a Korongszegély alá egy kvarckristály ablakú bronzkabinban, hogy keresztülkukkantsanak a ködfüggönyön.

A hajdani asztrozoológusok, akiket a több mérföldes kötélen rabszolgák serege húzott fel végül, számos információval gazdagították a tudományt A'Tuin és elefántjai alakjával és természetével kapcsolatban, de nem oldották meg az univerzum természetével és mibenlétével kapcsolatos problémák mindegyikét.

Még azt sem tudták megmondani, milyen nemű A'Tuin. Ezt a létfontosságú kérdést, jelentették ki az asztrozoológusok egyre növekvő fensőbbséggel. mindaddig lehetetlen megválaszolni, míg nem építenek egy sokkalta nagyobb darut és egy űrjáró kabint. Addig viszont csak spekulálni tudnak az új világképről.

Felvetődött például egy olyan teória, hogy A'Tuin a Semmiből jött, és egyenletes tempóban, változatlan sebességgel tart a Semmi felé, mindörökké. Ez az elmélet kivételes népszerűségre tett szert a tudósok körében.

A vallásos meggyőződésűek ennek egy változatában hittek, miszerint A'Tuin a Szülőhelytől a Párzási Hely felé igyekszik, akár minden más égitest, melyeket nyilvánvalóan szintén hatalmas

teknőcök cipelnek. Amikor a jelzett helyre megérkeznek, kurtán és szenvedélyesen párzanak ezen első és egyetlen alkalommal, heves frigyükből pedig újabb teknőcök születnek, melyek új világokat cipelnek majd hátukon. Ezt hívták Ősrobbanás elméletnek.

Így eshetett, hogy egy ifjú kozmoteknőcológus az Egyenletes Léptek frakcióból — aki egy új teleszkópot tesztelt abban a reményben, hogy idővel precízen meghatározhatja Nagy A'Tuin jobb szemének fényvisszaverő képességét — volt az első kívül álló ezen az eseménydús estén, aki megpillantotta a felszálló füstöt, mely e világ legősibb városa fölött kanyargott tengelyiránt az égnek.

Később azonban úgy belemélyedt tanulmányaiba, hogy teljesen el is feledkezett a látottakról. Mindazonáltal akkor is ő volt az első.

Akadtak azonban mások is…

A mágia színe

Tűz tombolt Ankh-Morpork kettéágazó városában. Ahol a lángok a Varázslók Negyedét nyaldosták, kékeszölden égtek, s köztük különös szikrák pattogtak, a nyolcadik szín, az *oktarin* árnyalatában; ahol a tűz megtalálta az utat a zsírtárolókhoz és az olajos hordókhoz végig a Kereskedők Utcáján, hatalmas lángszökőkutak törtek az égre, és vad robbanások hallatszottak; a parfűmkeverők utcájában édeskés illatok terjengtek; ahol a lángok belekaptak a ritka szárított gyógynövényekbe a drogmesterek raktáraiban, az emberek megháborodtak, és hangos párbeszédeket folytattak Istennel.

Mostanra egész alsó Morpork lángokban állt. Ankh gazdag és tehetős polgárai a folyó túlpartján azonnal bátor helytállással reagáltak a helyzetre: buzgón lerombolták a hidakat. A morporki dokkokban veszteglő, gabonával, gyapottal, faáruval megrakott, kátránnyal vastagon megkent bordázatú hajók azonban már vígan lángoltak, horgonykötelük szénné égett, s az apály mind lejjebb ragadta őket az Ankh-folyón. Part menti palotákat, lugasokat gyújtottak fel, miközben fuldokló szentjánosbogarakként sodródtak a tenger felé. Ráadásul — biztos, ami biztos — a szikrákba belekapott a szél, és eljuttatta azokat a legeldugottabb kertekbe, legtávolabbi szérűkbe is.

E derűs lángolás füstje sok mérföldnyi magasságba emelkedett, szélformázta fekete oszlopként, melyet a teljes Korongvilágból látni lehetett.

Az alig néhány mérföldnyire lévő hűvös, sötét hegycsúcsról, ahonnan két alak figyelte szemmel látható érdeklődéssel, mindenesetre meglehetősen látványosnak tűnt az egész.

A páros magasabbik tagja egy csirkecombot rágcsált. Közben a kardjára támaszkodott, mely alig-alig lehetett rövidebb egy átlagos termetű embernél. Ha nem lengte volna körül éber intelligencia, holmi tengelyföldi barbárnak vélte volna az ember.

Társa jóval alacsonyabb volt, és tetőtől talpig barna köpönyegbe burkolózott. Később, ha alkalma nyílik mozogni, láthatjuk majd, hogy olyan könnyedén lépked, akár egy macska.

Az elmúlt húsz percben egy szót sem szóltak, eltekintve attól a kurta, lezáratlan vitától, melyet arról folytattak, hogy vajon az előbb látott rendkívül színpompás tűzijátékot az olajbolt, avagy Kerible bűbájos varázsboltjának felrobbanása idézte-e elő. Egy rézgarasba fogadtak.

A nagy ember végzett a csont rágcsálásával, a fűbe hajította, és szomorkásan elmosolyodott.

— Odavannak azok a kicsiny sikátorok — mondta. — Szerettem

őket.

— Meg az összes kincseskamra — tette hozzá a kis ember. Aztán töprengve nézett maga elé. Mit gondolsz, éghetők a drágakövek? Aszongyák, a szénhez hasonlók.

— Az a sok-sok arany mind megolvad, és lefolyik a kanálisokba — mondta a magas, mit sem törődve társa szavaival. — És az a rengeteg bor felforr a hordókban.

— Úgyis tele volt patkányokkal.

— Az biztos!

— Egyébként sem valami egészséges hely nyár közepén…

— Aha. Bár az ember nem tehet róla, mégis érez egy… hát, egy pillanatnyi…

Elmerengett, aztán felragyogott a képe.

— Viszont tartoztunk a vén Fredornak a Piros Piócában kilenc ezüsttel — jegyezte meg. A kis ember bólogatott.

Hallgattak egy darabig, miközben egy újabb robbanássorozat vörös csíkot vont a világ legnagyobb városának eleddig sötét részén. Aztán a nagy ember megmoccant.

— Menyét…

— Igen?

— Vajon ki csinálta?

A Menyét néven ismert, apró termetű kardforgató nem felelt. Az utat figyelte a vörös megvilágításban. Kevesen jártak ezen az úton, mivel a Deosil Kapu az elsők között volt, amelyek porig égve összeomlottak.

Most mégis ketten közeledtek rajta. Menyét szeme, mely félhomályban volt a legélesebb, két lovast meg valamiféle málhás állatot tudott megkülönböztetni. Minden bizonnyal egy gazdag kereskedő menekül annyi vagyonával, amennyit csak remegő kezekkel össze tudott szedni. Menyét közölte e meglátását társával, és a langaléta felsóhajtott.

— Nehéz kenyér az útonállóélet — vélte a barbár —, de mint mondád, kemény idők járnak, és ma este úgysem vár ránk puha ágy.

Felragadta pallosát, és ahogy az elöl haladó lovas odaért, feltartott kézzel kilépett elé az útra. Arcán jól begyakorolt vigyor terült szét, mely egyaránt szolgált megnyugtatásra és fenyegetésre.

— Már megbocsásson, uram… — kezdte.

A lovas megrántotta a kantárt, és hátravetette a csuklyáját. A nagy ember egy égési sebektől eltorzult arcot és itt-ott megpörkölődött szakállat pillantott meg. Az utazónak még a szemöldöke is leégett.

— Húzz a búsba! — förmedt a magasra. — Te Tengelyföldi[1] Bravd vagy, ugye?

Bravd rádöbbent, hogy elcseszte a nyitójelenetet.

— Nem lépnél félre? — érdeklődött a lovas. — Ugye, megérted,

hogy most nincs időm rád? — Körülnézett, és hozzátette: — Ez vonatkozik arra az árnyékimádó, bolhazsák társadra is, bárhol lapuljon éppen.

Menyét kilépett a ló mellé, és felbámult a zilált egyénre.

— Jé, ez itt Széltoló, a varázsló — örvendezett, miközben a varázsló iménti megjegyzését elraktározta emlékezetében egy későbbi bosszú alkalmára. — Rögtön felismertem a hangját.

Bravd nagyot köpött, és hüvelybe dugta kardját. Varázslókba belekötni nem túl kifizetődő, mivel ritkán hordanak magukkal említésre méltó kincset.

— Elég magas lóról beszél ahhoz képest, hogy csak egy útszéli varázsló — motyogta.

— Szó sincs róla — mondta a varázstudó ernyedten. — Úgy be vagyok tojva tőled, hogy a gerincem kocsonyává vált, csak hát jelen pillanatban rémület-túladagolásban szenvedek. Szóval, ha majd azon túlleszek, akkor lesz elég időm illendően megijedni tőletek.

Menyét az égő város felé mutatott.

— Keresztülmentél azon a poklon?

A varázsló megdörzsölte szemét bőrét vesztett, vöröslő kezével.

— Ott voltam, amikor kezdődött. Látjátok azt a fickót? Ott hátul. — Visszafelé mutatott az útra, melyen egyre közeledett az útitársa, aki mellesleg igen furcsa stílusban lovagolt, mivel szinte másodpercenként kizuhant a nyeregből.

— Mi van vele? — kérdezte Menyét.

— Ő tette — mondta Széltoló egyszerűen.

Bravd és Menyét a közeledő egyén felé fordultak, aki fél lábon ugrált lova mellett: másik lába a kengyelbe akadt.

— Ő… gyújtogatott? — kérdezte Bravd, amikor végre képes volt megszólalni.

— Nem. Vagyis nem egészen. Inkább mondjuk úgy, hogy ha a teljes káosz és őrület villámlás lenne, akkor ő az a személy, aki kiáll egy hegycsúcsra nedves rézpáncélban, azt kiabálva: *Minden isten rohadék.* Akad netán valami harapnivalótok?

— Kaphatsz egy kis csirkét — jegyezte meg Menyét. — Cserébe a sztoriért.

— Hogy hívják az ipsét? — kérdezte Bravd, aki megpróbált úgy tenni, mintha képes lenne követni a beszélgetést.

— Kétvirág.

— Kétvirág? — csodálkozott Bravd. — Micsoda fura név!

Széltoló leszállt a lováról.

— Nektek fogalmatok sincs arról, mi történt. Valami csirkét emlegettetek?…

— Fűszeresen — felelte Menyét. A varázsló felnyögött.

— Jut eszembe — tette hozzá Menyét, és csettintett az ujjaival —,

hallottunk egy eszméletlen nagy robbanást úgy fél órával ezelőtt…

— Az olajraktár volt — közölte Széltoló, és arca megrándult a tűzeső emlékétől.

Menyét megfordult, és várakozóan a társára vigyorgott, aki erre felmordult, és odaadott neki egy rézgarast az erszényéből. Aztán elfúló sikoly hallatszott az út felől, mely hirtelen félbeszakadt. Széltoló fel sem pillantott, a csirke teljesen lefoglalta.

— Az egyik dolog, amit képtelen megtanulni, a lovaglás — mondta. Aztán hirtelen megmerevedett, mintha egy hirtelen emlékkép fejbe vágta volna egy homokzsákkal. Rémülten felüvöltött, és bevetette magát a félhomályba. Amikor visszatért, vállán cipelte a Kétvirág nevű, egészen elernyedt fickót. Az illető apró volt és vézna, fura göncöket viselt, például térdnadrágot meg egy olyan inget, melyben a vad és egymást ütő színek olyan kavalkádja látszott, amely még e félhomályban is bántotta Menyét érzékeny szemét.

— Úgy tűnik, nem tört csontja — sóhajtott Széltoló megkönnyebbülten. Erősen zihált. Bravd Menyétre hunyorított, és közelebb lépett, hogy szemügyre vegye azt a valamit, amit messzebbről málhás állatnak néztek.

— Jobb, ha máris leteszel róla — mondta a varázsló anélkül, hogy felpillantott volna a vizsgálódásból. — Higgy nekem, erős hatalom védi.

— Mágia? — kérdezte Menyét, és gyorsan lekuporodott.

— Ne-e-em. Vagyis valami olyasféle. Nem a szokványos fajta. Úgy értem, képes rézzé változtatni az aranyat, de úgy, hogy közben arany maradjon, képes gazdaggá tenni az embereket azáltal, hogy elpusztítja a vagyonukat, képes elérni, hogy a gyenge félelem nélkül járjon a tolvajok között, átjut a legerősebb ajtókon is, és megdézsmálja a legvédettebb kincseket. Rajtam jelenleg is hatalma van… ezért kell követnem ezt az őrültet akarva akaratlan, és védeni őt a bajoktól. Erősebb ez nálad, Bravd! És azt hiszem, még nálad is ravaszabb, Menyét.

— Hogy hívják ezt a hatalmas mágiát?

Széltoló vállat vont.

— A mi nyelvünkön úgy hívják, hogy *ők-ón-gnómja.* Van egy kis borotok?

— Tudnod kell, hogy nem vagyok minden lelemény híján akkor sem, ha mágiáról van szó — jegyezte meg Menyét. — Tavaly például… e jelenlévő barátom segedelmével… megfosztottam Ymitury közismerten nagy hatalmú arkmágusát a botjától, holdkövekkel kirakott övétől és az életétől, megközelítőleg ebben a sorrendben. Nem félek ettől a *ők-ón-gnómjától,* amit említettél. Ámbátor — tette hozzá —, felkeltetted az érdeklődésemet. Nem körvonalaznád pontosabban, hogy miféle?

Bravd az úton közeledő alakra pillantott. Most már közelebb ért, és tisztán kirajzolódott a hajnal előtti fényben. Úgy nézett ki, mint egy közönséges…

— Egy lábakon járó láda? — képedt el.

— Ha kívánjátok, elmondok mindent — közölte Széltoló. Már amennyiben kapok egy kis bort.

A völgy felől robajlás és sziszegés hallatszott. Valaki, aki jobban észnél volt, mint a többiek, megparancsolta, hogy zárják le a nagy gát zsilipjét ott, ahol az Ankh kizúdul az ikervárosból. Hogy megakadályozták a hömpölygésben, a folyó kilépett a medréből, és elöntötte a tűz marcangolta utcákat. A lángoló kontinensek hamarosan szigetek sokaságává váltak, melyek egyre kisebbek lettek, ahogy a fekete ár emelkedett. A füstölgő város fölé hatalmas gőzfelhő emelkedett, amely elhomályosította a csillagokat. Menyét úgy vélte, olyan, akár valami sötét tapló vagy gomba.

A büszke Ankh és a kárhozatos Morpork ikervárosa, amelynek a téridő bármelyik városa csupán tükröződése, számos ostrommal dacolt hosszú és mozgalmas történelme folyamán, és minden dúlás után ismét virágzásnak indult. Így hát a tűz és az azt követő árvíz, ami elpusztított mindent, amivel a tűz nem bírt — rendkívül kellemetlen járvánnyal növelve egyúttal a túlélők gondjait — nem tett pontot a város sorsának végére. Inkább csak izzó írásjel, szénszerű vessző, vagy szalamandra-pontosvessző volt egy folytatásos históriában.

Néhány nappal ezen események előtt egy hajó érkezett Ankhba a hajnali dagállyal, és a többi között horgonyt vetett Morpork rakpartjainak és dokkjainak szövevényében. Rakománya rózsaszínű gyöngyökből, tejdióból, horzsakőből, Ankh Patríciusának szánt hivatalos levelekből és egy emberből állt.

Ez az ember volt az, aki tüstént magára vonta Vak Hugó figyelmét, azét a koldusét, aki épp ekkor kezdte meg délelőtti műszakját a Gyöngy Dokknál. Belekönyökölt Csonka Wa bordái közé, és szótlanul az érkezőre mutatott.

Az idegen most a rakparton állt, és néhány erőlködő matrózt nézett, akik egy hatalmas, bronzveretes ládát cipeltek le a pallón. Egy másik férfi, szemlátomást a kapitány, ott állt mellette. Vak Hugó idegszálai (melyek azonnal reszketni kezdtek, ha ötven lépés távolságban tisztátlan arany közelségét érezte) most valósággal szirénáztak az agyában — mert a tengerészt a küszöbön álló meggazdagodás reménye lengte körül.

És bizony, amikor a ládát lerakták az utakövekre, az idegen az erszényébe nyúlt, és aranypénz csillant. Nem is egy. Arany! Vak Hugó teste rezgett, mint a mogyorófa-vessző víz jelenlétében, és a koldus füttyentett gondolatban. Aztán ismét belekönyökölt Wába, és elzavarta

a legközelebbi sikátoron át a város központjába.

Amikor a kapitány visszasietett a hajójára, magára hagyta a jövevényt, aki kissé zavartan nézelődött a rakparton. Vak Hugó felkapta koldustálját, és arcán hízelkedő vigyorral megindult kiszemelt célja felé. Ennek láttán az idegen azonnal kotorászni kezdett az erszényében.

— Jó napot, jó uram — kezdte Vak Hugó, majd felpillantott, és döbbenten látta, hogy a jövevény arcából négy szem mered rá. Megfordult, és futásnak eredt.

— ! — mondta az idegen, és elkapta a karját. Hugó ráébredt, hogy a hajókorláton könyöklő matrózok fennhangon kiröhögik. Ugyanakkor erre szakosodott érzékei a pénz minden mást elsöprő benyomását érzékelték. Megdermedt. Az idegen elengedte, és sietve belelapozott egy kicsi, fekete könyvecskébe, amit az övéből húzott elő. Aztán megszólalt:

— Helló!

— Mi van? — motyogta Hugó. Az idegen értetlenül meredt rá.

— Helló? — ismételte az idegen a szükségesnél hangosabban, és olyan gondosan, hogy Hugó hallhatta, amint minden egyes magánhangzó a helyén cseng.

— Helló neked is! — vágott vissza Hugó. Az idegen szélesen elmosolyodott, és ismét kotorászni kezdett az erszényében. Ez alkalommal a keze egy hatalmas aranypénzzel bukkant elő. Méretére nézve valamivel nagyobb lehetett, mint egy nyolcezer talléros ankhi korona, és bár a mintázata ismeretlen volt, Hugó agyában minden nyelvnél érthetőbben beszélt. A jelenlegi tulajdonosom, csilingelt a fejében a pénz, segítségre és gyámolításra szorul; miért ne adnád meg neki, és akkor te meg én együtt elmehetünk valahova, és kirúghatunk a hámból.

A koldus valamivel oldottabbá vált, és ettől az idegen is kezdte jobban érezni magát. Ismét belekukkantott a kicsiny könyvbe.

— Legyen szíves elkísérni engem egy szállodába, tavernába, fogadóba, menedékházba, karavánszerájba — olvasta.

— Micsoda? Ennyi helyre? — lepődött meg Hugó.

— ? — értetlenkedett az idegen.

Hugó csak most vette észre, hogy halaskofák, gyöngyhalászok és szabadfoglalkozású szájtátók figyelik őket érdeklődve.

— Ide figyelj — ajánlotta —, tudok a közelben egy jó kocsmát, az elég lesz? — Megborzongott arra a gondolatra, hogy a nagy aranypénz mindörökre eltűnik az életéből. Legalább ezt az egyet megtartja, még ha Ymor rá is teszi a kezét a többire! És a hatalmas láda, ami a jövevény teljes poggyászát képezi, szintén úgy fest, mintha arannyal lenne tele…

A négyszemű férfi a könyvébe lesett.

— Szeretném, ha megmutatná, merre van egy hotel, egy pihenőhely, egy kocsma, egy…

— Igen, jól van. Akkor hát, gyere! — mondta Hugó sietve. Felkapta az egyik csomagot, és gyorsan megindult. Az idegen egy pillanatnyi habozás után lépkedni kezdett utána.

Egy merőben új gondolat zakatolt át Hugó elméjén. Hogy az idegent ilyen könnyen a Törött Dobba juttatja, az nagy mázli, semmi kétség, és Ymor bőkezűen megjutalmazza majd érte. Ám új ismerősének minden jámborsága ellenére van benne valami, amitől ő kényelmetlenül érzi magát — ha az élete múlik rajta, se tudja megmondani, mi is az. Nem a dupla szempár zavarja, pedig az is elég szokatlan. Valami más. Hátrapillantott.

A kicsi ember az utca közepén poroszkált, és érdeklődve nézelődött.

Azonban Hugó látott valami mást is, amitől majdnem az eszét vesztette.

A masszív faláda, mely nemrég még a rakpart kövezetén nyugodott, most enyhén imbolygó járással lépdelt gazdája nyomában. Lassan, nehogy a hirtelen mozdulatra elveszítse uralmát rogyadozó lába fölött, Hugó kissé lehajolt, hogy belásson a láda alá.

Rengeteg apró lábacskát látott.

Hugó rendkívül kimérten megfordult, és nagyon óvatosan vánszorogni kezdett a Törött Dob felé.

— Furcsa — jegyezte meg Ymor.

— És volt egy bazi nagy faládája — tette hozzá Csonka Wa.

— Valami kereskedő lehet, netán kém — vélte Ymor.

Letépett egy húsdarabkát a kezében tartott cubákból, és feldobta a levegőbe. Az még el sem érte a holtpontját, amikor egy sötét alak vált ki a szoba sarkának homályából, és lecsapott rá, elkapva a cafatot, mielőtt visszahullott volna.

— Kereskedő vagy kém — ismételte meg Ymor. — Bár lenne inkább kém! Egy kém dupla hasznot hoz, mivel mindig jó pénzt fizetnek érte, amikor föladjuk. Mit gondolsz, Withel?

Ymorral szemközt Ankh-Morpork második leghírhedettebb tolvaja félig lehunyta egyetlen szemét, és vállat vont.

— Utána érdeklődtem a hajónak — mondta. — Szabad kereskedő. Alkalmanként eljut a Barna-szigetekig. Ott csak vademberek élnek. Azt se tudják, mi az, hogy kém, a kereskedőket pedig szerintem megeszik.

— Pedig olyan kereskedő kinézetű — szólt közbe Wa. — Csak éppen nem kövér.

Szárnycsattogás hallatszott az ablaknál. Ymor kiemelte hatalmas testét a karosszékből, keresztülsietett a szobán, és egy jókora hollóval tért vissza. Miután lecsatolta az üzenetkapszulát a madár lábáról, az

felröppent, hogy csatlakozzon a gerendák közt lappangó társaihoz. Withel a legcsekélyebb szeretet nélkül szemlélte. Ymor hollói közismerten hűségesek gazdájukhoz, oly mértékig, hogy egyetlen kísérlete önmaga előléptetésére Ankh-Morpork legelső tolvajává, a gazda jobbkezének fél szemébe került. Az élete viszont megmaradt. Ymor sosem neheztelt embereire becsvágyuk miatt.

— B 12 — mondta Ymor, félretolva a kicsi kapszulát, kigöngyölve a benne talált apró tekercset.

— Gossin, a Macska — mondta Withel gépiesen. — Fent lakik a gongtoronyban, a Kisistenek Templománál.

— Azt írja, hogy Hugó a Törött Dobba vitte az idegent. Nos, ez elég jó hír. Döncös a… a barátunk, nemdebár?

— Aha — mondta Withel. — Ha tudja, mi tesz jót az üzletnek.

— A vendégei között lehetett az embered is, ez a Gossin — mondta Ymor kedvesen —, mert valami lábakon járó ládáról ír, ha jól olvasom a macskakaparását.

Withelre pillantott a levél fölött.

Withel lesütötte szemét.

— Büntetést kap — mondta kereken. Wa a férfira pillantott, aki hátradőlve ült a székében. Fekete ruhás teste olyan hanyagul pihent ott, mint egy peremvidéki puma egy dzsungel bozótjában, és Wa gyanította, hogy Gossin a Kisistenek Templomának tetején — aki pedig három rézgarassal tartozik neki — hamarosan találkozni fog ezekkel a pici istenségekkel a sokdimenziós túlvilágon.

Ymor összegyűrte a levelet, és a sarokba hajította.

— Szerintem később érdemes lenne benézni a Dobba, Withel. Talán nekünk is meg kellene ízlelnünk azt a sört, amit az embered oly csábítónak talált.

Withel nem szólt semmit. Ymor jobbkezének lenni olyan volt, mintha gyengéden korbácsolták volna halálra illatos cipőfűzőkkel.

Ankh-Morpork ikervárosa, a Körkörös-tengert szegélyező városok közül a legelső, az igazat megvallva számos nagy bandának, tolvajcéhnek, szindikátusnak és hasonló szervezetnek adott otthont. Ez volt gazdagságának egyik oka. Az egyszerűbb emberek a folyó ellenirány szerinti oldalán, Morpork sikátorainak útvesztőiben azzal egészítették ki szerény jövedelmük, hogy munkát vállaltak egyik-másik konkurens bandában. Így történhetett, hogy mire Hugó és Kétvirág megérkeztek a Törött Dob udvarába, a különböző bandavezérek már értesültek arról, hogy megjelent valaki a városban, aki úgy tűnik, sok kincset hozott magával. Néhány alaposabb megfigyelő beszámolt egy könyvecskéről is, mely elárulja az idegennek, hogy mit mondjon, és egy ládáról, ami saját lábain jár. Ezeket a sületlenségeket a főnökök azon nyomban figyelmen kívül

hagyták. Sosem vetődött még olyan mágus Morpork dokkjainak közelébe, aki ilyesmire képes.

Abban az órában a város nagy része még ébredezett, a másik meg éppenséggel aludni készült a jól végzett munka után, így aztán érthető, hogy kevesen időztek a Dobban, s látták Kétvirágot lebaktatni a lépcsőn. Amikor a Poggyász megjelent mögötte, és magabiztosan megindult lefelé, a durva faasztaloknál üldögélő vendégek egy emberként pillantottak gyanakodva az italukra.

Döncös épp a kocsmát söprő kicsi trollra förmedt rá, amikor a hármas elhaladt mellette.

— Mi a nyavalya ez? — kérdezte.

— Hagyjuk inkább! — sziszegte Hugó. Kétvirág máris a könyvét lapozgatta.

— Mit művel ez? — kérdezte Döncös csípőre tett kézzel.

— Onnan veszi, hogy mit mondjon. Tudom, hogy hülyén hangzik — motyogta Hugó.

— Hogyan mondhatja meg egy könyv valakinek, hogy mit mondjon?

— Szeretnék kivenni egy szobát, szállást, elhelyezést, fürdőszobásat, teljes ellátással, beépített bárszekrénnyel, tiszták a szobái, jó kilátással, mit taksál egy éjszakára? — hadarta Kétvirág egy szuszra.

Döncös Hugóra nézett. A koldus vállat vont.

— Rengeteg pénze van — magyarázta.

— Akkor mondd meg neki, hogy három rézgaras. És hogy azt a *valamit* vigye ki az istállóba.

— ? — firtatta az idegen. Döncös feltartotta három vaskos, vörös ujját. A furcsa jövevény arcán hirtelen a megértés fénye ragyogott fel. Az erszényébe nyúlt, és három jókora aranyat nyomott Döncös tenyerébe.

Döncös az érmékre meredt. Körülbelül négyszer annyi pénzt kapott, mint amennyit a Törött Dob ért, a kiszolgálókat is beleértve. Hugóra nézett. Onnan nem kapott segítséget, ezért aztán az idegen felé fordult. Nyelt egyet.

— Igen — mondta természetellenes, magas hangon. — Az étkezést persze külön számoljuk. Hé, érted? Kaja. Hamm-hamm. Nem? — Úgy tett, mint aki eszik.

— Nyami? — derült fel a kicsi ember.

— Aha — felelte Döncös, és verítékezni kezdett. — Nem kukkantanál bele a könyvecskédbe?

A fickó kinyitotta a könyvet, és végighúzta az ujját az egyik lapon. Döncös, aki úgy-ahogy tudott olvasni, rápillantott a kötet címlapjára. Amit látott, annak nem volt értelme.

— Kajaaa — mondta az idegen. — Igen. Cubák, vagdalthús,

borda, pörkölt, ragu, becsinált, fasírozott, rostélyos, felfújt, galuska, krémes, sörbet, zabkása, kolbász, kolbász nem kell, guba, nincs guba, nyalánkság, kocsonya, lekvár. Szárnyasragu. — Sugárzó képpel bámult Döncösre.

— Ezt mind? — kérdezte a fogadós rogyadozó térddel.

— Á, dehogy, csak így beszél — világosította fel Hugó. — De ne kérdezd, hogy miért. Egyszerűen ilyen a stílusa.

A helyiségben most már minden szem a jövevényre szegeződött, kivéve azt a szempárt, ami Széltolóhoz, a varázslóhoz tartozott — ő a legsötétebb sarokban üldögélt, és egy nagyon kicsi söröskorsót dédelgetett.

A Poggyászt figyelte.

Mi meg figyeljük Széltolót!

Nézzük csak meg jobban! Ványadt, mint a legtöbb varázsló; sötétvörös köntöst visel, melyre néhány misztikus ábrát varrtak, s ékítettek kopott flitterekkel. Sokan egyszerű varázslótanoncnak nézték volna, olyasvalakinek, aki elszökött a mesterétől, dacból, unalomból, félelemből, és a heteroszexualitás iránti sóvár hajlam miatt. A nyakában mégis ott viseli a bronz oktagont, mely szerint ő a Láthatatlan Egyetem egykori növendéke, a mágia főiskolájáé, melynek időtől és tértől független egyetemi kampusza sosincs Itt vagy Ott. A végzetteknek rendszerint minimum varázslóság lett a sorsa, de Széltoló — egy balszerencsés esemény folytán — mindössze egyetlen varázslattal távozott, és most a városban tengeti életét, tőkét kovácsolva vele született nyelvtehetségéből. Általában kerüli a munkát, felfogása azonban gyors, ezért ismerőseit értelmes rágcsálóra emlékezteti. És fölismeri a tudákos körtefát, ha látja. Most látta, és nem akart hinni a szemének.

Egy arkmágus, hatalmas erőfeszítéssel, temérdek idő ráfordításával végül szerezhet egy kicsiny botot tudákos körtefából. Ez a fa csak az ősi mágia tájain nő. Összesen ha két ilyen bot létezik a Körkörös-tenger összes városában. És ebből egy egész láda… Széltoló próbálta felbecsülni az értékét, de úgy döntött, hogy még ha a doboz csillagopálokkal és auricholatumrudakkal lenne is tele, tartalma akkor sem közelítené meg a láda árának egy tizedét se. Egy ér lüktetni kezdett a homlokán.

Felállt, és megindult a három alak felé.

— Segíthetek valamiben? — kockáztatta meg.

— Húzd el a beled, Széltoló! — vicsorított rá Döncös.

— Csak arra gondoltam, hasznos lenne, ha saját nyelvén beszélnénk ezzel az úrral — felelte a varázsló halkan.

— Elég jól elboldogul magában is — vágta rá a fogadós, de hátrált pár lépést.

Széltoló udvariasan rámosolygott az idegenre, és megpróbált

néhány szót kimérául. Büszke volt magára, hogy milyen folyékonyan beszéli ezt a nyelvet, de az idegen közömbösnek tűnt.

— Nem fog menni — jegyezte meg Hugó tudálékosan. — A könyv az egészben a lényeg, világos? Az okosítja ki, hogy mit mondjon. Mágia.

Széltoló átváltott borográvra, aztán vanglemeshtre, sumtrira, sőt még fekete oroogura is, arra a nyelvre, amelyben nincsenek főnevek, az egyetlen melléknév pedig felettébb trágár. Mindegyik próbálkozása udvarias meg nem értéssel találkozott. Kétségbeesésében még a pogány trob nyelvvel is megpróbálkozott, mire a kicsi ember arcán üdvözült mosoly terült szét.

— Végre! — kiáltotta. — Jó uram! Ez káprázatos! — (Bár a trob nyelvben ez az utolsó szó valójában annyit tesz, mint *valami, ami általában mindössze csak egyszer történhet egy olyan kenu életében, melyet baltával és tűzzel vájtak ki szorgalmas munkával a legmagasabb gyémántfából, mely a híres gyémánterdőkben nő az Awayawa-hegy alsó lankáin, a tűzistenek otthonában, legalábbis úgy mondják.)*

— Mi van? — érdeklődött Döncös gyanakvóan.

— Mit mondott a fogadós? — érdeklődött a kis ember.

Széltoló nyelt egyet.

— Döncös — mondta. — Két korsó sört a legjobbikból, légy szíves.

— Te érted, mit mond?

— Naná!

— Mondd meg neki… mondd meg, hogy szívesen látjuk. Mondd meg, hogy a reggeli… izé… egy arany. — Döncös arca egy pillanatig iszonyú belső küzdelemről tanúskodott, aztán kirobbanó nagylelkűséggel hozzátette: — Ez a tiédet is magába foglalja.

— Idegen — mondta Széltoló változatlan hangon. — Ha itt maradsz, estére megmérgeznek, vagy kést döfnek beléd. De ne hagyd abba a vigyorgást, különben én teszem meg!

— Ugyan már — legyintett az idegen, és körülnézett. — Hiszen olyan vidám helynek tűnik e ház! Egy igazi morporki kocsma… Tudod, annyit hallottam róluk. Ezek a csodás, ódon gerendák! És ráadásul olcsó is!

Széltoló gyorsan körülpillantott, attól tartva, hogy valami varázsszivárgás a folyó túlpartján lévő Mágusnegyedéből észrevétlenül elteleportálta őket egy másik helyre. De nem: még mindig a Dob ivójában álltak. A csehó falaira rárakódott a füst, padlóján régi gyékény és megnevezhetetlen bogarak komposztja — no meg a savanyú sör, amit a vendégek nem is annyira megvásárolnak, mint inkább bérelnek egy darabig… Megpróbálta rá elképzelni az *ódon* jelzőt, vagyis inkább a trob megfelelőjét: *az a kedves építészeti ritkaság, melyet az Orohai-félszigeten élő szivacsevő pigmeusok kicsi koraliházainál*

láthatunk.

Elméje képtelen volt ekkora erőfeszítésre. A látogató folytatta:

— A nevem Kétvirág. — És kinyújtotta a kezét. A másik három ösztönösen odapillantott, azt gondolván, hogy újabb aranyat ad.

— Örülök, hogy megismertelek — mondta Széltoló. — Széltoló vagyok. Figyelj, én nem tréfáltam. Ez tényleg durva hely.

— Nagyszerű! Pontosan ilyenre vágytam!

— Hogyan?

— Mi ez a lé a korsókban?

— Ez? Sör. Kösz, Döncös. Igen. Sör. Tudod, ez sör.

— Ah! Az oly jellegzetes ital! Mit gondolsz, egy kisebb arany elegendő fizetség érte? Nem akarok senkit megsérteni.

Már félig elő is húzta az erszényéből a csillogó érmét.

— Jaarrrt! — krákogta Széltoló. — Úgy értem, ez nem sértés.

— Nagyszerű. Azt mondtad, ez durva hely. Úgy érted, hogy hősök, kalandorok is látogatják?

Széltoló eltűnődött ezen.

— Igen — nyögte ki végül.

— Pompás! Szeretnék találkozni néhánnyal.

A varázsló úgy érezte, most már mindent ért.

— Aha — mondta. — Azért jöttél, hogy zsoldosokat toborozz? *(Harcosokat, akik tejdióhúsért harcolnak a törzsért.)*

— Ó, dehogy. Egyszerűen találkozni szeretnék velük. Hogy amikor hazatérek, el tudjam mesélni, kiket láttam.

Széltoló arra gondolt, hogy egy ilyen találkozás a Dob törzsvendégeivel azt jelentené, hogy Kétvirág sohasem jut haza — hacsak nem lakik a folyó mellett folyásirányban lefelé, és történetesen majd arra lebeg.

— Hol az otthonod? — kérdezte. Felfigyelt rá, hogy Döncös kisurrant az egyik hátsó helyiségbe. Hugó gyanakodva figyelte őket egy közeli asztaltól.

— Hallottál már Bes Pelargic városáról?

— Hát, nem töltöttem túl sok időt Trobban. Épp csak átutazóban…

— Ó, ez nem Trobban van. Csak azért beszélek trobiul, mert számos trobi tengerész megfordul a kikötőinkben. Bes Pelargic az Agátai Birodalom legnagyobb tengeri kikötője.

— Attól tartok, sosem hallottam róla.

Kétvirág felhúzta a szemöldökét.

— Nem? Pedig elég hatalmas. A Barna-szigetektől tengelyirányban vitorlázol körülbelül egy hétig, és már ott is vagy. Félrenyeltél?

Gyorsan megkerülte az asztalt, és a varázsló hátát veregette. Széltoló ismét fuldoklott a sörétől.

Az Ellensúly Kontinens!

Három utcával arrébb egy öregember beledobta az érmét a savas csészébe, és óvatosan mozgatta. Döncös feszengve várt, kissé szédülve a szobában lévő kádak, bugyborékoló kémcsövek között. A polcokon homályos formák sorakoztak, melyek leginkább koponyákra és kitömött szörnyecskékre emlékeztettek.

— Nos? — tudakolta.

— Az ilyesmit nem szabad sürgetni — közölte a vén alkimista durcásan. — A fémelemzés időt vesz igénybe. Ah! — Meglötyögtette a csészét; az érme szinte nem is látszott már a zöld színű kavargásban. Az öreg számolgatott valamit egy pergamentekercsen.

— Rendkívül érdekes — jegyezte meg végül.

— *Igazi?*

Az öreg lebiggyesztette ajkait.

— Az attól függ, hogyan definiálod ezt a kifejezést. Ha úgy érted, hogy ez az érme ugyanolyan, mint mondjuk egy ötventalléros, akkor a válaszom: nem.

— *Tudtam!* — rikoltotta a kocsmáros, és az ajtó felé indult.

— Azt hiszem, nem fejeztem ki magam elég világosan — szólt utána az alkimista. Döncös haragosan megperdült.

— Hogy érted ezt?

— Nos, tudod, bizonyos okokból a mi vert pénzeink kissé felhígultak az elmúlt évek alatt. Egy átlagos pénz aranytartalma csupán négy a tizenkettőhöz, a maradékot ezüst, réz és…

— Hát aztán?

— Én azt mondtam, ez az érme nem olyan, mint a miénk. Ez *tiszta* arany.

Miután Döncös futva távozott, az alkimista jó ideig a mennyezetet bámulta. Aztán egy nagyon vékony tekercset húzott elő, egy tollért kotorászott munkaasztala rendetlenségében, és egy felettébb rövid üzenetet körmölt. Aztán odalépett ahhoz a ketrechez, melyben fehér galambok, fekete kakasok és más kísérleti állatok várakoztak. Egyik ketrecéből egy fényes bundájú patkányt húzott elő, belegyömöszölte a lapot egy üvegcsébe, az állat hátsó lábára erősítette, aztán útjára bocsátotta.

A patkány szaglászta a padlót egy pillanatig, aztán eltűnt egy lyukban a túlsó falnál.

Megközelítőleg ekkortájt egy mindeddig sikertelen jövendőmondó, aki a háztömb túlsó végén élt, véletlenül belepillantott a jóstálkájába. Felsikkantott, egy órán belül eladta ékszereit, mágikus felszereléseit, a legtöbb ruháját és szinte minden holmiját, amit nem tudott felmálházni a leggyorsabb paripára, amit csak venni tudott. A tény, hogy amikor házát elemésztették a lángok, ő a szeszélyes

természet okozta földcsuszamlás áldozatává vált a Morporki-hegységben, azt bizonyítja, hogy a Halálnak is van humorértéke.

Megközelítőleg szintén ugyanakkor, amikor a postapatkány eltűnt a város alatti útvesztő járataiban, s ősi ösztönének feddhetetlenül engedelmeskedve iszkolt, Ankh-Morpork Patríciusa felemelte azokat a leveleket, amelyeket egy albatrosz hozott aznap reggel. Töprengve meredt ismét a legfelsőre, és behívatta kémfőnökét.

És a Törött Dobban Széltoló tátott szájjal hallgatta Kétvirág elbeszélését.

— Így hát döntöttem: megnézem a saját szememmel — magyarázta a kis ember. — Nyolc évi megtakarítás, ennyibe kerül nekem ez. De minden fél-*rhinut* megér. Úgy értem, itt vagyok. Ankh-Morporkban. Mármint ebben a dalokban és történetekben elhíresült városban. Azokon az utcákon, amelyek valaha ismerték Fehérpengéjű Heric lépteit. Hrun, a barbár, meg Bravd, a Tengelyföldi és a Menyét… Tudod, minden pont olyan, amilyennek képzeltem!

Széltoló arcára elképedt iszonyat ült ki.

— Egyszerűen nem bírtam tovább odahaza Bes Pelargicban — folytatta Kétvirág vidáman —, egész nap íróasztal mögött görnyedni, számoszlopokat adni össze, és nem nézhet másnak elébe az ember a végén, csak a nyugdíjnak… hol ebben a romantika? Kétvirág, gondoltam, most vagy soha. Nem muszáj csak a történeteket hallanod. El is mehetsz oda. Itt az ideje, hogy felhagyj a dokkok körüli ődöngéssel, hogy meghallgasd a tengerészek meséit! Így hát összeállítottam egy kifejezés-gyűjteményt, és jegyet váltottam a következő hajóra a Barna-szigetekre.

— Testőrök nélkül? — mormolta Széltoló.

— Persze. Miért? Mim van nekem, amit érdemes lenne elrabolni?

Széltoló köhögött.

— Hát… izé, az aranyat.

— Ó, az csak kétezer *rhinu*. Még arra is alig elég, hogy az ember egy-két hónapig megéljen belőle. Mármint otthon. Gondolom, itt egy picit tovább tart majd.

— *Rhinu*nak azokat a hatalmas aranypénzeket hívják? — kockáztatta meg Széltoló.

— Persze. — Kétvirág aggódva nézett a varázslóra fura látólencsei fölött. — Mit gondolsz, kétezer elég lesz?

— Jarrrt — krákogott Széltoló. — Úgy értem, igen… elég lesz.

— Remek.

— Hm. Figyelj csak, az Agátai Birodalomban mindenki ilyen gazdag, mint te?

— Én? Gazdag? Az istenek áldjanak meg, honnan vetted ezt az ötletet? Én csak szegény hivatalnok vagyok! Miért, szerinted túl sokat

fizettem a fogadósnak? — érdeklődött Kétvirág.

— Hát… kevesebbel is beérte volna — ismerte el Széltoló.

— Á! Legközelebb majd okosabb leszek. Látom, hogy sok még a tanulnivalóm. Támadt egy jó ötletem. Széltoló, esetleg beleegyeznél, hogy fölfogadjalak, mint… nem is tudom… talán az *idegenvezető* szó illene a körülményekhez. Azt hiszem, rá tudnék szánni napi egy *rhinut*.

Széltoló kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de érezte, hogy a szavak összeütköznek a torkában, nem voltak hajlandók kibukkanni egy olyan világba, amely láthatóan teljesen megháborodott. Kétvirág elvörösödött.

— Most megsértettelek — habogta. — Arcátlan ajánlat volt egy ilyen nagy tudású szakember számára, mint te. Kétségkívül nagyon sok témád van, melyeket folytatni szeretnél — minden bizonnyal a felsőfokú mágia egyes alkalmazásai…

— Nem — nyögte Széltoló elhalóan. — Most épp nincs ilyen. Egy *rhinut* mondtál? Naponta egy. Minden nap?

— Hát… azt hiszem, a körülményekre való tekintettel napi másfél *rhinura* kellene emeljem. És természetesen minden váratlan készpénzkiadásod én fedezem.

A varázsló remekül tért magához.

— Pompás lesz — mondta. — Nagyszerű.

Kétvirág az erszényébe nyúlt, és egy hatalmas, kerek aranytárgyat húzott elő, egy pillanatig nézte, aztán visszasüllyesztette. Széltolónak esélye sem volt rendesen megnézni.

— Azt hiszem — mondta a turista —, rám férne egy kis pihenés. Fárasztó út áll mögöttem. Ha megkérhetnélek, gyere vissza délben. Akkor elmegyünk egy kis városnézésre.

— Jó.

— Akkor légy szíves, kérd meg a fogadóst, mutassa meg a szobámat.

Széltoló megtette és nézte az ideges Döncöst, aki futólépésben érkezett valami hátsó helyiségből, ahogy mutatja az utat föl a falépcsőn a söntés mögött. Néhány másodperc múlva a Poggyász felkelt, és utánuk kocogott.

Aztán a varázsló a kezébe nyomott hat aranypénzre pillantott. Kétvirág ragaszkodott ahhoz, hogy első négy napi bérét előre kifizethesse.

Hugó bólogatott és bátorítóan vigyorgott. Széltoló rávicsorgott.

Mint varázslótanonc, Széltoló sohasem ért el jeles eredményt előrelátásból, de most agyában a használatlan területek lüktetni kezdtek, és a jövő ennyi erővel akár rá is lehetett volna vésve élénk színekkel a szemgolyójára. A lapockái közti rész bizseregni kezdett. Tudta, az lenne az ésszerű cselekedet, ha venne egy lovat. Ráadásul igen gyorslábú és jó drága hátasra lesz szüksége… mert Széltolónak

momentán egyetlen lókereskedő ismerőse sem jutott eszébe, aki elég gazdag lenne ahhoz, hogy képes legyen visszaadni egy csaknem teljes uncia aranyból.

És aztán, persze, a maradék öt arany segítene abban, hogy hasznos praxist hozzon létre valami biztonságos helyen, mondjuk, úgy kétszáz mérföldnyire. Ez lenne az ésszerű megoldás.

De mi lesz Kétvirággal, aki teljesen egyedül marad egy olyan városban, ahol még a svábbogarak is csalhatatlan ösztönnel érzik meg az aranyat? Csak egy aljas fráter hagyná szegényt magára.

Ankh-Morpork Patríciusa elmosolyodott, de csak a szájával.

— Azt mondod, a Tengelykapun? — mormolta.

Az őrkapitány feszesen szalutált.

— Igen, nagyuram. Ki kellett lőnünk alóla a lovat, hogy megállásra késztessük.

— Ami meglehetősen közvetlen úton idejuttatott téged — mondta a Patrícius, lepillantva Széltolóra. — Nos, mit tudsz mentségedre fölhozni?

Az a hír járta, hogy a Patrícius palotájának egy teljes szárnya tele van írnokokkal, akik azzal töltik a napjaikat, hogy összegzik és naprakésszé teszik azokat az információkat, amelyeket uruk kiválóan megszervezett kémhálózata gyűjt össze. Széltoló nem kételkedett ebben. Az erkély felé pillantott, mely a kihallgatóterem oldalán húzódott. Csak eliramodik, egy fürge ugrás… és máris nyílpuskák vesszei záporoznak rá. Megborzongott.

A Patrícius gyűrűs kezébe támasztotta állát, és a varázslót fürkészte szemével, mely oly apró és oly kemény volt, akár az igazgyöngy.

— Lássuk csak — mondta. — Esküszegés, lólopás, hamis pénz forgalomba hozása… Igen, hát bizony ezért az arénába kerülsz, Széltoló.

Ez már túl sok volt a varázslónak.

— A lovat nem loptam! Szabályosan vettem!

— Hamis pénzen. Tudod, alaki szempontból az is lopás.

— De az a *rhinu* tiszta arany!

— *Rhinu?* — A Patrícius az egyik érmét babrálta vaskos ujjaival. — Ez lenne a neve? Milyen érdekes! De, mint te is hangsúlyoztad, nem hasonlít túlságosan a tallérhoz…

— Nos, persze, ezek nem…

— Á! Szóval beismered?

Széltoló szóra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát, és becsukta.

— Úgy ám. És mindezeken fölül persze ott van még a városunk látogatójának gyáva elárulásával járó erkölcsi gyalázat is. Pfuj,

Széltoló!

A Patrícius bizonytalanul intett a kezével. A varázsló háta mögött álló őrök elhátráltak, a kapitányuk pedig néhányat lépett jobbra. Széltoló hirtelen nagyon egyedül érezte magát.

Azt mondják, hogy amikor egy varázsló távozni készül az élők sorából, maga a Halál jön érte (ahelyett, hogy, mint általában teszi, valamelyik beosztottját küldené a feladat elvégzésére, mint például Járványt vagy Éhínséget). Széltoló idegesen nézett körül, hogy lát-e valahol egy feketébe öltözött, magas alakot (a varázslók, beleértve a bukott varázslókat is, retinájában a parányi csapok és pálcikák mellett még apró oktagonok is vannak, melyek révén képesek látni az oktarinban, a legalapvetőbb színben, melyhez képest minden más szín csak halvány árnyalat a négydimenziós térben. Állítólag ez az oktarin valamiféle fluoreszkáló, zöldessárga bíbor).

Az egy vibráló árny ott a sarokban?

— Persze — mondta a Patrícius —, akár kegyes is lehetek.

Az árny eltűnt. Széltoló felnézett, eszelős reménykedés tükröződött az arcán.

— Igen? — kérdezte.

A Patrícius ismét intett. Széltoló látta, hogy az őrök távoznak a teremből. Így, hogy egyedül maradt az ikerváros mindenható urával, azt kívánta, bár jönnének inkább vissza.

— Gyere közelebb, Széltoló — hívta a Patrícius. A trónus melletti alacsony ónixasztalon nyugvó csemegéstál felé intett. — Parancsolsz egy kandírozott medúzát? Nem?

— Hm — tétovázott Széltoló. — Inkább nem.

— Azt akarom, hogy nagyon-nagyon figyelj arra, amit most mondani fogok — kezdte a Patrícius nyájasan —, különben meghalsz. Méghozzá érdekes módon. Hosszú idő alatt. Légy szíves, hagyd már abba ezt a fészkelődést! Mivel te amolyan varázslóféle vagy, természetesen tudsz róla, hogy olyan világon élünk, amely mintegy korong alakú, igaz? És hogy állítólag a távoli perem felé létezik egy kontinens, mely bár meglehetősen kicsi, súlyban kiegyenlíti e félkör hatalmas kontinenseinek összsúlyát? És hogy ez, legalábbis az ősi legendák szerint, azért van így, mivel azt a kis földrészt túlnyomórészt színarany alkotja?

Széltoló bólintott. Ki ne hallott volna az Ellensúly Kontinensről? Számos tengerész hitt ebben a gyerekmesében, és megpróbált odahajózni. Persze, hogy üres kézzel tértek vissza — vagy sehogyan sem. A komolyabb tengerjárók véleménye szerint alkalmasint óriásteknöcök falták fel őket. Mivel az Ellensúly Kontinens természetesen nem egyéb napmítosznál.

— Természetesen a kontinens létezik — közölte a Patrícius. — Noha nincs aranyból, az igaz, hogy az arany igen szokványos fémnek

számít arrafelé. A kontinens tömegének nagy részét roppant oktiron lerakódások alkotják, mélyen a kéregben. Nos, egy ilyen éles eszű fickónak, amilyen te vagy, nyilván nem kell magyaráznom, hogy az Ellensúly Kontinens létezése halálos fenyegetést jelent népünkre nézve… — Elhallgatott, és Széltoló tátott száját nézte. Sóhajtott. — Netalán képtelen lennél követni?

— Jarrrg — válaszolta Széltoló. Nyelt egyet, majd megnyalta az ajkát. — Úgy értem, igen. Úgy értem… hogy hát az arany…

— Értem — bólogatott a Patrícius kedvesen. — Talán úgy érzed, hogy milyen csodálatos lenne elmenni az Ellensúly Kontinensre, és visszatérni egy hajórakományra való arannyal?

Széltolónak az az idegesítő érzése támadt, hogy valamiféle csapdába csalják.

— Igen? — kockáztatta meg.

— És ha a Körkörös-tenger partján minden jöttmentnek lenne egy rakás aranya? Jó lenne az? Mi történne? Gondold végig!

Széltoló homloka ráncokba szaladt. Gondolkodott.

— Mindnyájan gazdagok lennénk?

Abból, ahogy a terem hőmérséklete nagyot zuhant, meg tudta állapítani, hogy nem ez volt a helyes válasz.

— Akár el is mondhatom neked, Széltoló, hogy létezik némi kapcsolat a Körkörös-tenger Urai és, ahogy szólíttatja magát, az Agátai Birodalom Császára között — folytatta a Patrícius. — Bár ez a kapcsolat igen gyér. Kevés közös vonásunk akad. Nekünk nincs semmink, amit ők akarnak, és nekik nincs semmijük, amit mi megengedhetünk magunknak. Régi birodalom az, Széltoló. Vénséges, ravasz, kegyetlen és nagyon-nagyon gazdag. Így csak kartársi üdvözleteket szoktunk váltani albatroszpostán. Jókora időközönként.

— Egy ilyen levél érkezett ma reggel. Úgy tűnik, a Császár egyik alattvalója a fejébe vette, hogy ellátogat városunkba. Úgy néz ki, meg akarja nézni. Csakis egy örült vállalkozhat átkelésre a Forgásirány-óceánon, azért, hogy csupán *megnézzen* valamit. Mindazonáltal.

— Az illető ma reggel partra szállt. Találkozhatott volna egy nagy hőssel, a tolvajok legravaszabbikával, vagy valami tudós és hatalmas bölccsel. Ehelyett veled találkozott. Alkalmazott idegenvezetőjének. És te az idegenvezetője leszel ennek a *nézelődőnek,* ennek a Kétvirágnak. Gondoskodni fogsz róla, hogy hazatérjen, és jó hírünket költse odahaza. Mit szólsz ehhez?

— Öööö. Köszönöm, jó uram — nyögte Széltoló siralmasan.

— Persze, van még valami. Tragédia lenne, ha valami kellemetlenség történne a mi kis látogatónkkal. Rettenetes lenne, ha például elhalálozna. Rettenetes egész földrészünk számára, mivel az Agátai Birodalom törődik az övéivel, és egyetlen intéssel kiirthat minket. Egy puszta intéssel. Ez persze számodra is rettenetes lenne,

Széltoló, mivel a hátralévő hetek során, mielőtt a Birodalom roppant zsoldosflottája megérkezik, bizonyos szolgáim a te személyeddel foglalnák el maguk abban a reményben, hogy talán csökken valamelyest a bosszúszomjas kapitányok haragja, ha érkezéskor megpillantják alig-alig eleven testedet. Léteznek bizonyos varázslatok, melyek megakadályozzák, hogy a lélek kiszökjön a testből, legyen bár a porhüvely százszor megtöretett, és… Az arcodon látom, hogy kezd derengeni, mire gondolok.

— Jarrrg.

— Tessék?

— Igenis, nagyuram. Én…, öööö…, gondoskodni fogok róla, úgy értem, törekedni fogok rá, hogy gondoskodjam róla, úgy értem, hát, megpróbálok törődni vele, és elérni, hogy ne érje bántódás. — És azután szerzek majd egy állást, és hógolyókkal zsonglőrködöm Pokolszerte, tette hozzá keserűen a koponyája biztonságában.

— Óriási! Úgy értesültem, máris jó viszonyban vagy Kétvirággal. Pompás kezdet. Ha épségben tér vissza szülőföldjére, nem fogsz hálátlannak találni. Alighanem még az ellened felhozott vádakat is elejtem. Köszönöm, Széltoló. Elmehetsz.

Széltoló úgy döntött, nem kéri vissza maradék öt *rhinuját.* Óvatos léptekkel elhátrált.

— Ja, igen, van még valami — szólt utána a Patrícius, miközben a varázsló az ajtókilincs után tapogatózott.

— Igen, méltóságos uram? — szólt Széltoló elszoruló szívvel.

— Biztos vagyok benne, hogy nem is ábrándozol arról, hogy megmenekülhetnél kötelezettségedtől azzal, ha elmenekülsz a városból. Megítélésem szerint te született városlakó vagy. Azonban abban biztos lehetsz, hogy a többi város urai alkonyatra értesülnek ezekről a feltételekről.

— Biztosíthatom, nagyuram, hogy ez az ötlet még csak eszembe se jutott.

— Valóban? Akkor, ha a helyedben lennék, beperelném az arcomat rágalmazásért.

Széltoló hanyatt-homlok rohant vissza a Törött Dobba. Épp idejében érkezett, hogy összeütközzön egy fickóval, aki viszont épp kifelé hátrált nagy sietve. Az idegen sietségét részben a melléből kimeredő dárda magyarázta. Hangosan hörgött, aztán holtan terült el a varázsló lábánál.

Széltoló bekukkantott az ajtófélfa mellett, de gyorsan vissza is rántotta fejét, mert egy súlyos hajítóbárd zúgott felé, akár egy fogoly.

Egy óvatos második pillantás azonban meggyőzte, hogy csak vaktában elhajított fegyver lehetett. A Dob sötét belseje verekedőkkel volt tele, elég sokan közülük — ezt egy harmadik, valamivel hosszabb

pillantás árulta el — darabokban. Széltoló lebukott, mert egy vadul elhajított zsámoly zúgott el a feje fölött, majd szétreccsent a szemközti házfalon. A varázsló az alkalmat kihasználva befelé lódult.

Széltoló sötét köntöst viselt, melyet az állandó viselés és a rendszertelen mosás még sötétebbé tett. A kavargó félhomályban szemlátomást senki sem figyelt fel az árnyékra, amely kétségbeesetten sasszézott asztaltól asztalig. Egy ponton egy hátratántorodó harcos úgy érezte, mintha ujjakra tiport volna. Ugyanakkor számos olyasmi, ami fognak tűnt, mélyedt a lábikrájába. Metszően fölüvöltött, még védeni is elfelejtette magát, és ez épp elég volt kardot lengető, meglepett ellenfelének ahhoz, hogy felnyársalja.

Széltoló eljutott a lépcső aljáig. Felhorzsolt kezét nyalogatva furcsa, görnyedt futással szökellt oda. Egy számszeríj vesszeje csapódott be a feje fölött a lépcsőkorlátba, mire ő vinnyogott.

Egyetlen, lélegzetvisszafojtott rohammal nyargalt föl a lépcsőn, minden pillanatban a következő, pontosabb lövésre számítva.

A fenti folyosón zihálva kiegyenesedett, és meglátta a testekkel teleszórt padlót maga előtt. Egy nagydarab, fekete szakállú férfi, egyik kezében véres karddal, egy kilincset rángatott.

— Hé! — sikoltotta Széltoló. A férfi körülnézett, aztán szinte oda sem figyelve rövid pengéjű hajítókést húzott elő fegyverszíjából, és az okvetetlenkedő felé hajította. Széltoló lebukott. Mögüle kurta sikoly harsant, ahogy a számszeríját célzásra emelő fickó elejtette fegyverét, és torkához kapott.

A hatalmas termetű elkövető máris újabb késért nyúlt. Széltoló vadul körülnézett, aztán kétségbeesett improvizációval varázslói pózt vett fel.

Fölrántotta a karját.

— Asoniti! Kyorucha! Beazlebor!

A szakállas megdermedt, szeme idegesen ide-oda járt, várt a varázslatra. A következtetésig, miszerint semmiféle varázslat nem lesz, épp akkor jutott el, amikor Széltoló forgószélként rárontott, és irtóztató erővel tökön rúgta.

Miközben a fegyveres ama testrészéhez kapva fölsikoltott, a varázsló felrántotta az ajtót, beugrott, becsapta maga mögött, és zihálva nekivetette hátát.

Odabenn nyugalom honolt. Kétvirág békésen szuszogott az alacsony ágyon. És az ágy lábánál ott volt a Poggyász.

Széltoló egyet-kettőt lépett előre, olyan könnyen mozgatta őt a kapzsiság, mintha kis kerekeken gurult volna. A láda fedele nyitva állt. Zsákocskák sorakoztak benne, és az egyikben mintha arany csillant volna. Egy pillanatra fölülkerekedett a pénzsóvárság az óvatosságon, és Széltoló óvatosan nyúlt oda… de mi haszna? Úgysem éri meg a másnapot, hogy élvezhesse. Vonakodva visszahúzta a kezét, és

meglepetten látta, hogy az utazóláda fedele enyhén megremeg. Nem mozdult meg egy kicsit, mintha szél hintáztatná?

Széltoló az ujjaira pillantott, aztán a fedélre. Súlyosnak tűnt, és bronzpántok szegélyezték. Most meg se rezzent.

Miféle szél?

— Széltoló!

Kétvirág kipattant az ágyból. A varázsló hátraugrott, és megpróbált mosolyt erőltetni vonásaira.

— Drága öregem, pont időben! Most megebédelünk, aztán biztos vagyok benne, hogy csodás programot eszeltél ki ma délutánra!

— Öööö…

— Nagyszerű!

Széltoló mély lélegzetet vett.

— Ide figyelj — mondta kétségbeesetten —, ebédeljünk máshol! Odalenn van némi dulakodás…

— Kocsmai verekedés tört ki? Miért nem ébresztettél fel mindjárt?

— Hát, tudod, én… *micsoda?*

— Azt hittem, elég világosan fejeztem ki magam reggel, Széltoló. Én a valódi morporki életet szeretném látni… a rabszolgapiacot, a Szajha Gödröket, a Kisistenek Templomát, a Koldusok Céhét… meg egy igazi kocsmai verekedést! — Kétvirág hangjába némi gyanakvás vegyült. — Ugye, *vannak* itt nálatok olyanok? Tudod, csilláron lengedező emberek, meg kardharc az asztalon, olyasmik, amikbe Hrun, a barbár és a Menyét mindig belekeverednek. Tudod… *izgalom!*

Széltoló leroskadt az ágy szélére.

— Látni *akarsz* egy verekedést?

— Igen. Miért, mi abban a rossz?

— Először is, az ember megsérül közben!

— Ó, én nem azt javasoltam, hogy mi is keveredjünk bele! Csak látni szeretném, ennyi az egész. Meg néhány híres hősötöket. Ugye, vannak hőseitek? Ugye, az egész nem csak kikötői duma? — A varázsló legnagyobb megrökönyödésére Kétvirág már szinte könyörgött.

— Ó, igen — közölte Széltoló sietve. — Van nekünk belőlük bőven. — Maga elé képzelte őket, és visszaborzadt a gondolattól.

A Körkörös-tenger vidékének minden egyes hőse előbb vagy utóbb áthalad Ankh-Morpork kapuin. Legtöbbjük a fagyos Tengely közelében élő barbár törzsekből került ki, amelyek afféle kiviteli kereskedelmet folytattak hősökből. Majdnem mindegyiknek akadt kezdetleges varázskardja, melynek elnyomhatatlan kisugárzása az asztrális létsíkon ellátta a baját minden kényes, alkalmazott bübájtani kísérletnek több mérföldes körzetben, Széltolónak azonban nem ezért voltak kifogásai ellenük. Tudta magáról, hogy lemorzsolódott, mint

varázslótanonc, s ezért nem aggasztotta, hogy egy hős puszta megjelenése a város kapuinál elég ahhoz, hogy a lombikok szétrobbanjanak és démonok öltsenek alakot szerte a Varázsnegyedben. Nem, ő azt utálta ezekben a hősökben, hogy józanul önveszélyesen komorak, részegen pedig közveszélyesen őrültek. Ráadásul túl sok van belőlük. Idényben, a város közelében a legjelentősebb kalandozó területek némelyike valósággal hemzseg tőlük. Már szóba került, hogy meg kellene szervezni, milyen sorrendben kalandozhatnak arra.

Széltoló megdörzsölte az orrát. Ő csak Bravdra és a Menyétre szakított néha időt, de ők jelenleg nem tartózkodnak a városban, és Hrunra, a barbárra, aki tengelyföldi mércével lényegében akadémikusnak számított, legalábbis abban, hogy ajka mozgatása nélkül is tudott gondolkozni. Azt beszélték, Hrun valahol forgásirányban kószál.

— Nézd — szólalt meg végül —, találkoztál te már barbárral?

Kétvirág a fejét rázta.

— Ettől féltem — sóhajtotta Széltoló. — Tudod, ők…

Futó lábak dobogása hallatszott az utcáról, és újabb zűrzavar az ivóból. Aztán dulakodás zaja hallatszott a lépcső felől. Az ajtó hirtelen kivágódott, mielőtt Széltoló eléggé összeszedhette volna magát, hogy odaszaladjon az ablakhoz.

Azonban a kapzsiságtól remegő, őrült gyilkosé helyett — amire számított — az Őrség egyik őrmesterének kerek, vörös képe jelent meg. Széltoló ismét levegőhöz jutott. Isteni csoda! A városi őrség mindig gondosan ügyelt rá, hogy ne avatkozzon be semmiféle verekedésbe mindaddig, amíg az esélyek egyértelműen mellettük nem szólnak. Pályafutásuk végén öregségi járulék várja a katonákat, akik épp ezért nagyon megfontoltak, óvatosak.

Az őrmester haragosan meredt Széltolóra, aztán érdeklődve vette szemügyre Kétvirágot.

— Szóval itt minden rendben van? — kérdezte.

— De még mennyire — közölte Széltoló. — Föltartották magukat, mi?

Az őrmester azonban nem törődött vele.

— Szóval ez az a külföldi? — tudakolta.

— Épp távozni készültünk — mondta Széltoló sietve, és trob nyelvre váltott. — Kétvirág, azt hiszem, máshol kellene ebédelnünk. Ismerek néhány remek helyet.

Összeszedte magát, és öntudatos léptekkel a folyosó felé indult. Kétvirág követte, és néhány másodpercre rá fojtott nyögés tört föl az őrmester torkából, ahogy a Poggyász egy csattanással lecsapta fedelét, felállt, nyújtózkodott, és megindult utánuk.

Odalenn az őrök kifelé vonszolták a testeket az ivóból. Nem

maradtak túlélők. Erről az őrség gondoskodott, bőséges időt biztosítva nekik, hogy a hátsó ajtón át elmeneküljenek — szerencsés átmenet az óvatosság és az igazságszolgáltatás között, melyből minden érintett hasznot húzott.

— Ki ez a rengeteg fickó? — kíváncsiskodott Kétvirág.

— Ó, tudod. Csak akárkik — vont vállat Széltoló. Aztán, mielőtt visszafoghatta volna magát, hozzátette: — Igazából hősök.

— Tényleg?

Ha az ember fél lábbal már belelép H'rull Szürke Miazmájába, sokkal könnyebb a másikkal is belelépni és elsüllyedni, mint meghosszabbítani a küzdelmet. Széltoló nem is küzdött.

— Igen, az a fickó ott Erősakarja Erig, amott meg a Fekete Zenéli…

— Hrun, a barbár is köztük van? — érdeklődött Kétvirág buzgón nézelődve. Széltoló mély lélegzetet vett.

— Ott hever mögöttünk.

Ez olyan roppant nagy hazugság volt, hogy hullámai átterjedtek az alsóbb asztrális létsíkokra, egész a folyó túloldalán lévő Varázsnegyedig, ahol rettentő sebességre gyorsultak fel az erő nagy állóhullámától, amely mindig ott lebegett, és vadul visszapattanva átcsapott a Körkörös-tengeren. Egy felhang eljutott magáig Hrunig is, aki éppen egy csapat gnollal verekedett egy omladozó sziklapárkányon a Caderack-hegységben, és pillanatnyi, tisztázatlan rossz közérzetet okozott neki.

Kétvirág időközben felhajtotta a Poggyász fedelét, és sietve vett elő egy súlyos, fekete kockát.

— Fantasztikus! — lelkendezett. — Ezt sohasem fogják otthon elhinni!

— Mit akar csinálni? — kérdezte az őrmester kétségek közt.

— Nagyon örül, hogy megmentettek bennünket — felelte Széltoló. Szeme sarkából a fekete dobozra pillantott, félig arra számított, hogy felrobban, netán furcsa zenei hangokat bocsát ki.

— Á! — mormolta az őrmester. Ő is a dobozt bámulta.

Kétvirág ragyogó mosolyt vetett rájuk.

— Szeretnék felvételt készíteni az eseményről — közölte. — Mit gondolsz, megkérhetnéd őket, hogy mindannyian az ablakhoz álljanak, kérlek? Egy pillanat az egész. És… öööö, Széltoló?

— Igen?

Kétvirág lábujjhegyre állva súgta a varázsló fülébe:

— Gondolom, te tudod, mi ez, ugye?

Széltoló rábámult a dobozra. Kerek üvegszem domborodott elő egyik oldalának közepéből, átellenben egy kis kar meredezett.

— Nem egészen — felelte.

— Ez egy szerkezet, amivel gyors képeket lehet készíteni —

magyarázta Kétvirág. — Vadonatúj találmány. Meglehetősen büszke vagyok rá, de, hm, nézd, korántsem vagyok biztos benne, hogy ezek az urak majd… nos, úgy értem, ők esetleg… kissé tartanak ettől. Nem tudnád elmagyarázni nekik? Természetesen kárpótolni fogom őket az elpazarolt időért.

— Ebben a dobozban egy kis krampusz van, ami képeket fest — közölte Széltoló kurtán. — Tegyétek, amit az őrült akar, és aranyat kaptok tőle.

Az Őrség idegesen mosolygott.

— Szeretném, ha te is benne lennél a képben, Széltoló. Így jó lesz. — Kétvirág kivette az aranykorongot, amit Széltoló korábban már látott, rábandzsított láthatatlan oldalára, és motyogott: — Körülbelül harminc másodpercre lesz szükség — majd ragyogó képpel hozzátette: — Most tessék mosolyogni!

— Mosolyogjanak! — reccsent rájuk Széltoló. A dobozból surrogás hallatszott.

— Most jó!

Magasan a Korong fölött lebegett a második albatrosz; valójában olyan magasan repült, hogy parányi, tébolyodott, narancssárga szeme belátta a teljes világot és a hatalmas, csillogó, körbeölelő Körkörös-tengert. Sárga üzenőkapszulát szíjaztak egyik lábára. Sokkal lejjebb, a felhők miatt nem látszott az a madár, amely a korábbi üzenetet hozta Ankh-Morpork Patríciusának. Most kényelmesen szárnyalt hazafelé.

Széltoló döbbenten meredt az apró üveglapra. Ott volt ő, teljesen élethűen — parányi figuraként, tökéletes színekben, egy csapat őr előtt, akiknek arcát rémült vicsor torzította el. Iszonyodó mormogás támadt a katonák között, ahogy a varázsló válla felett a nyakukat nyújtogatták, hogy lássanak.

Kétvirág vigyorogva előhúzott egy maroknyi kisebb érmét, melyekről Széltoló már tudta, hogy *negyedrhinuk*. *A* turista a varázslóra kacsintott.

— Hasonló gondom volt, amikor megálltam a Barnaszigeteken — magyarázta. — Úgy gondolták, az ikonográf ellopja a lelkük egy darabját. Nevetséges, nemdebár?

— Jarg — nyögte Széltoló, aztán, mivel nem tudta, hogyan folytassa a társalgást, hozzátette: — Bár nem hiszem, hogy ez *nagyon* hasonlít rám.

— Könnyű kezelni — mondta Kétvirág, nem törődve a megjegyzéssel. — Ide nézz! Csak ezt a kapcsolót kell megnyomni, az ikonográf elvégzi a többit. Most odaállok Hrun mellé, és te fogod elkészíteni a képet.

Ahogy ez lenni szokott az arany esetében, a pénzdarabok

csillapították az őrök zaklatottságát, és Széltoló fél percre rá döbbenten tapasztalta, hogy egy kis üveglapot tart a kezében, mely Kétvirágot ábrázolja egy roppant méretű, csorba karddal és olyan üdvözült mosollyal, mintha minden álma valóra vált volna.

A Rézhíd közelében ebédeltek egy kis kifőzdében, miközben a Poggyász elfészkelt az asztal alatt. Az étel és a bor, messze különbek annál, amihez Széltoló szokott, nagyban hozzájárult ahhoz hogy a varázsló ellazuljon. Nem is mennek a dolgok olyan rosszul, döntötte el. Egy kis találékonyság, némi sietős gondolkozás, csak erre van szükség.

Úgy tűnt, Kétvirág is a gondolataiba mélyed. Tűnődve bámult boroskupájába.

— A kocsmai verekedések elég szokványosak errefelé, igaz?

— Ó, meglehetősen.

— A tartozékok és felszerelések kétségkívül gyakorta megsérülnek, igaz?

— A tarto… ja, értem. A padokra meg egyebekre gondolsz. Igen, azt hiszem.

— Bosszantó lehet a vendéglősök számára.

— Ez eddig eszembe sem jutott. Gondolom, ez a kockázat a munkakör egyik velejárója.

Kétvirág tűnődve méregette társát.

— Lehet, hogy tudok ezen segíteni — mondta. — Elvégre épp a kockázatokkal foglalkozom. Kicsit zsíros a kaja, nem?

— Te mondtad, hogy ki akarsz próbálni valami jellegzetes morporki ételt — felelte Széltoló. — Mit is mondtál a kockázatokról?

— Mindent tudok a kockázatokról. A foglalkozásommal jár.

— Gondoltam, hogy ezt mondtad. Csak éppen nem hittem el első hallásra sem.

— Óh, nem én *vállalok* kockázatot. A legizgatóbb dolog, ami velem történt, az volt, hogy magamra borítottam a tintát. Én *csak fölbecsülöm* a kockázatot. Nap nap után. Tudod, mi az esélye annak, hogy egy ház kigyulladjon Bes Pelargic Vörös Háromszög kerületében? Ötszázharmincnyolc az egyhez. Kiszámítottam — tette hozzá némi büszkeséggel.

— Mi… — Széltoló megpróbált elnyomni egy böfögést — … minek? Bocs. — Töltött magának még egy kis bort.

— Mert… — Kétvirág elhallgatott. — Trob nyelven nem tudom elmondani. Nem hinném, hogy létezik rá trobi szó. Az én nyelvemen ezt úgy mondják… — Egy halom külföldi szótagot hadart.

— *Biztos irtás?* — ismételte Széltoló. — Milyen fura szó! Smitjelnt??

— Nos, tételezzük föl, hogy van egy hajód, megrakva mondjuk…

aranyrudakkal. Elképzelhető, hogy viharba kerül, vagy kalózok kezére jut. Nem akarod, hogy ez történjen, ezért kitöltesz egy *biz-tos-ir-tási-kösz-vényt.* Én az elmúlt húsz év időjárási és kalóztámadási adataiból kiszámítom, mi az esélye annak, hogy a rakomány elvész, hozzáteszem még egy kicsit, aztán te fizetsz nekem némi pénzt ezen esélyek alapján…

— …meg a kicsi alapján… — mondta Széltoló, ünnepélyesen billegetve ujját.

— És ezután, ha a rakomány *tényleg* elvész, én kártalanítalak.

— Kárlanatiltasz?

— Megfizetem neked a rakomány értékét — magyarázta Kétvirág türelmesen.

— Értem. Ez olyan, akár egy fogadás, igaz?

— Szerencsejáték? Bizonyos értelemben.

— És te ezzel a *biztos irtással* keresel pénzt?

— A befektetés egyértelműen megtérül.

A bor meleg, sárga ragyogásába merülve Széltoló megpróbált körkörös-tengeri ésszel gondolkodni a *biztos irtásról.*

— Asziszem, nem értem ezt a *biztos irtást* — mondta határozottan, miközben szórakozottan figyelte, ahogy a világ forog körülötte. — Na már most, a mágia. A mágiát, azt értem.

Kétvirág elvigyorodott.

— A mágia egy dolog, az *ők-ón-gnómja* viszont egészen más — mondta.

— Mija?

— Mi?

— Az a fura szó, amit mondttá' — sürgette Széltoló türelmetlenül.

— Az *ők-ón-gnómja?*

— Sose hallottam róla.

Kétvirág megpróbálta elmagyarázni.

Széltoló megpróbálta felfogni.

A hosszú délután alatt bejárták a várost forgásirányban a folyó mentén. Kétvirág haladt az élen a furcsa képdobozzal, mely keskeny bőrszíjon lógott a nyakában. Széltoló mögötte lépkedett, néha-néha felnyögött, és ilyenkor megtapogatta a fejét, hogy ellenőrizze, a helyén van-e még.

Néhányan még követték őket. Egy városban, ahol a mindennapos taposómalmot nyilvános kivégzések, leszámolások, verekedések, varázspárbajok és furcsa események szakítják meg rendszeresen, a lakosok a tökély csúcsára fejlesztették az érdeklődő bámészkodás mesterségét. A helybéliek, mind egy szálig, igen gyakorlott szájtátók voltak. Mindenesetre, Kétvirág boldogan készített képet kép után az utca népének olyan elfoglaltságairól, melyeket jellegzetesnek

nyilvánított, és mivel következésképpen negyed*rhinusok* cseréltek gazdát a megörökítettek „szíves fáradozásáért”, hamarosan bódult és boldog újgazdagok csoportja kígyózott a turista nyomában arra az esetre, ha netalán szétrobban ez az őrült, aranypénzt záporozva.

Hétkezü Sekh Templománál a papok és rituális szívátültető mesterek sebtében összehívott zsinata egyetértett abban, hogy Sekh száz arasz magas szobra túl szent ahhoz, hogy mágikus kép készüljön róla, két *rhinu* kifizetése azonban bámulatos módon meggyőzte őket arról, hogy egyáltalán nem is olyan szent.

A Szajhák Gödrénél hosszasan elidőztek, és egymás után készültek a színes és tanulságos képek, melyek közül Széltoló sokat eldugott a ruhájába, hogy majd titokban részletesen áttanulmányozhassa őket. Ahogy az alkoholgőz kezdett tisztulni az agyából, komolyan eltöprengett rajta, vajon hogyan működhet az ikonográf.

Még egy bukott varázsló is tudja, hogy akad néhány fényérzékeny anyag. Lehet, hogy az üveglapokat valamiféle titokzatos eljárással alkalmassá tették a rajtuk áthaladó fény megdermesztésére? Ilyesmiről lehet szó. Széltoló gyakran gyanította, hogy van valahol valami, ami jobb a mágiánál. Rendszerint csalódott.

Mindamellett ezután minden alkalmat megragadott, hogy ő kezelhesse a dobozt. Kétvirág ezt örömmel megengedte, mivel így ő is rajta lehetett a képeken. Ezen a ponton történt, hogy Széltoló észrevett valami különöset. A doboz birtoklása egyfajta hatalmat ruházott rá hordozójára — méghozzá azt, hogy bárki, aki a hipnotikus üvegszemmel került szembe, alázatosan engedelmeskedett a pózra és arckifejezésre vonatkozó legzsarnokibb utasításoknak is.

Éppen imígyen foglalatoskodott a Törött Holdak Terén, amikor megtörtént a katasztrófa.

Kétvirág egy hökkent amulettárus mellett feszített. Újonnan lelt csodálói tömege érdeklődve figyelte arra az esetre, ha netalán cselekszik valami humorosan holdkóros dolgot.

Széltoló fél térdre ereszkedett, hogy jobb legyen a kép elrendezése, és megnyomta a boszorkányos kallantyút.

— Nem nyert — szólalt meg a doboz. — Kifogyott a rózsaszín.

Egy addig észrevétlen ajtó pattant fel a meglepett varázsló orra előtt. Egy pici, zöld és rettenetesen bibircsókos humanoid hajolt ki, az egyik karmos kezében tartott festék lepte palettára mutatott, és rákiabált:

— Nincs rózsaszín! Érted? — rikoltotta. — Hiába nyomogatod a kart, ha egyszer nincs rózsaszín, nem igaz? Nem kellett volna annyi képet csinálni azokról az ifjú hölgyekről, ugye? Mostantól egyszínűek lesznek a képek, haver. Rendben?

— Rendben. Aha. Persze — hebegte Széltoló. A kicsi doboz egy homályos sarkában mintha egy festőállványt látott volna, meg egy

apró, vetetlen ágyat. Remélte, hogy téved.

— Ha fölfogtad, akkor jó — mondta a kis krampusz, és becsapta az ajtót. Széltoló úgy vélte, hallja a morgás elfojtott hangját meg hogy egy hokedlit húznak odabent a padlón.

— Kétvirág… — kezdte, és felnézett.

Kétvirág eltűnt. Ahogy Széltoló rámeredt a tömegre, bizsergőn iszonyatos érzés kúszott végig a hátgerincén, és gyengéd bökést érzett a háta közepén.

— Szép lassan fordulj meg — mondta egy fekete selyemre emlékeztető hang. — Különben búcsút mondhatsz a vesédnek.

A tömeg érdeklődve figyelt. Kezd egész jóra fordulni a nap.

Széltoló lassan fordult meg, s érezte, hogy egy kardhegy végigkarcolja a bordáit. A penge túlsó végén Stren Withelt ismerte fel — tolvaj, kegyetlen kardforgató, mogorva pályázó a világ leggonoszabb embere címre.

— Helló — motyogta Széltoló elhalóan. Látta, hogy néhány öllel arrébb pár közönyös alak felemeli a Poggyász fedelét, és izgatottan mutogat az arannyal teli zacskókra. Withel elmosolyodott. Ez elbátortalanítóan hatott csupa seb arca miatt.

— Téged ismerlek — mondta. — Útszéli varázsló vagy. Mi az az *izé?*

Széltoló észrevette, hogy a Poggyász fedele enyhén remeg, pedig nem fújt a szél. És ő még mindig a kezében tartja a képdobozt.

— Ez? Ez képeket csinál — mondta derűsen. — Hé, folytasd csak a mosolygást, légy szíves! — Gyorsan elhátrált, és ráfogta a dobozt az útonállóra.

Withel egy pillanatig habozott.

— *Mi*? — tudakolta.

— Ez így remek, maradj így… — próbálkozott Széltoló.

A tolvaj megtorpant, aztán felmordult, és meglendítette kardját.

Éles *csatt* hallatszott, aztán rettenetes sikolyok kettőse. Széltoló nem nézett oda, mert félt attól az iszonyatos látványtól, ami elé tárulhat. Mire Withel ismét felé pillantott, a varázsló már a tér túlsó oldalán járt. És egyre gyorsult.

Az albatrosz széles, lassú szárnycsapásokkal ereszkedett, amelyek cseppet sem méltóságteljes tollborzolással és jókora dübbenéssel értek véget, amikor nehézkesen landolt a leszállópályán a Patrícius madárkertjében.

A madarak gondozója a napon szunyókált és nemigen számított távolsági üzenetre ilyen hamar, hiszen épp aznap reggel érkezett egy. Talpra ugrott és felnézett.

Néhány pillanattal később már befelé sietett a palota folyosóján, markában az üzenetkapszulával, és — a meglepetésből eredő

gondatlansága jóvoltából — egy csúnya csőrvágást szopogatott a kézfején.

Széltoló végigtrappolt egy sikátoron, rá se hederítve a képdobozból hallatszó dühös sikolyokra, és ahogy átvetette magát egy magas falon, kopott köpenye úgy csapkodott körülötte, akár egy torzonborz csóka tollai. Egy szőnyegbolt udvarába érkezett, szétszórva árukat és vásárlókat, kivetődött a hátsó kijáraton mentegetőzés-nyomvonalat húzva maga után, végigrohant egy másik sikátoron, és veszélyesen billegve megállt, mielőtt meggondolatlanul beleugrott volna az Ankh-ba.

Állítólag léteznek olyan misztikus folyók, melyek egyetlen cseppje képes elorozni az ember életét. Miután zavarosan átszelte az ikervárost, az Ankh lehetne közülük az egyik.

A távolban a dühös ordítozásból rémült sikoltozás lett. Széltoló kétségbeesetten nézett körül, csónakot, vagy legalább kapaszkodót keresve a meredek falon valamelyik oldalon.

Csapdába került.

Kéretlenül, a Varázsige előbújt az agyában. Talán pontatlan lenne azt állítani, hogy Széltoló megtanulta; nem, a Varázsige tanulta meg őt. Ez az esemény vezetett kicsapásához a Láthatatlan Egyetemről, mert fogadásból ki merte nyitni a Teremtő saját grimoire-jának, az Oktávónak utolsó fennmaradt példányát (miközben az Egyetem könyvtárosa éppen mással foglalatoskodott). A Varázsige kiugrott a lapról, és azon nyomban mélyen beásta magát Széltoló agyába, ahonnan még az orvosi fakultás legjelesebb képviselői együttesen sem tudták kiűzni. Hogy pontosan melyik varázslat volt ez, nem tudták megállapítani, csak annyit, hogy egyike a nyolc alapvető bűvigének, melyek sokrétűen összefonódnak a magának a téridőnek teljes szövedékével.

Azóta kiderült egy fölöttébb nyugtalanító sajátsága: valahányszor Széltoló kimerültnek vagy különösen veszélyeztetve érezte magát, próbálta magát kimondatni.

Széltoló összeszorította a fogát, de az első szótag máris kibukott a szája sarkán. Bal keze önkéntelenül megemelkedett, és, ahogy a varázserő körbeörvénylette, oktarin színű szikrák kezdtek pattogni belőle…

A Poggyász fordult be a sarkon, néhány száz térde dugattyúként mozgott.

Széltoló eltátotta a száját. A varázslat elenyészett, kimondatlanul.

A ládát egyáltalán nem gátolta a mozgásban az a díszes szőnyeg, mely szinte csibészesen köré tekeredett, sem az a tolvaj, aki fél karjánál fogva lógott ki a fedél alól. A szó szoros értelmében holt teher volt. Valamivel arrébb, a fedél szélén két ujjmaradvány látszott;

tulajdonosa ismeretlen.

A Poggyász megállt néhány lábra a varázslótól, és pillanatnyi habozás után behúzta lábait. Szemet Széltoló nem látott rajta, mégis biztos volt abban, hogy a láda őt bámulja. Várakozóan.

— Hess! — szólt oda ernyedten. A Poggyász nem tágított, csak a fedél tárult fel nyikorogva, és eleresztette a halott tolvajt.

Széltolónak eszébe jutott az arany. A ládának alighanem szüksége van gazdára. Kétvirág hiányában őrá esett volna a választás?

Beállt az apály, és Széltoló látta, hogy ellebeg a szemét az aranyló délutáni napfényben a Folyókapu felé, alig száz lábnyira folyásirányban. Egy pillanat alatt a habokba lökte a halott tolvajt. Ha később megtalálják is, aligha ad megjegyzésekre okot. És a torkolat közelében tanyázó cápák hozzászoktak a szilárd, rendszeres táplálkozáshoz.

Széltoló nézte a tovalebegő testet, és azon töprengett, mihez kezdjen. A Poggyász valószínűleg nem merülne el. Csak az alkonyatot kell bevárnia, aztán útra kel az apállyal. Számos vad terület akad a folyó mentén, ahol kilábolhat a partra, aztán… nos, ha a Patrícius *tényleg* írt róla uralkodótársainak, másféle öltözék meg egy borotválkozás megoldja a dolgot. Bárhogyan is, számos vidék létezik, és neki rendkívül jó a nyelvérzéke. Csak jusson el Kimérába, Gonimba vagy Eslohensba — fél tucat hadsereg se tudja többé ide visszahurcolni! És aztán… gazdagság, kényelem, biztonság…

Ott van persze Kétvirág problémája. Széltoló megengedett magának egy pillanatnyi szomorúságot.

— Rosszabb is lehetne — mondta, mintegy búcsúként. — Odaveszhettem volna *én* is.

Amikor mozdulni próbált, rájött, hogy ruhája beleakadt valamibe.

Odafordult, és döbbenten látta, hogy köpenye szegélyét szorosan tartja a Poggyász fedele.

— Á, Gorphal — szólt a Patrícius kedvesen. — Gyere be, ülj le! Megkínálhatlak egy kis kandírozott tengeri csillaggal?

— Mindenben állok szolgálatára, méltóságos uram — mondta az öregember higgadtan. — Kivéve talán a tartósított tüskésbőrűek fogyasztását.

A Patrícius vállat vont, és az asztalon heverő pergamenre mutatott.

— Olvasd!

Gorphal felemelte a pergament, és kissé felhúzta egyik szemöldökét, amikor megpillantotta az Arany Birodalom ismerős képírásjeleit. Csöndben olvasott vagy egy percig, aztán megfordította, hogy aprólékosan tanulmányozhassa a pecsétet a másik oldalon.

— Hírnévre tettél szert, mint a Birodalom ügyeinek szakértője —

mondta a Patrícius. — Meg tudod ezt magyarázni?

— A birodalmi ügyekkel kapcsolatos tájékozottság nyitja nem a konkrét események megfigyelése, sokkal inkább egy bizonyos észjárás ismerete — felelte az idős diplomata. — Az üzenet valóban különös, de korántsem meglepő.

— Ma reggel a Császár *utasított* — a Patrícius megengedte magának azt a luxust, hogy kimutassa ingerültségét — *utasított* engem, Gorphal, hogy oltalmazzam ezt a Két Virág nevű egyént. Most úgy tűnik, meg kell öletnem. Nem találod ezt meglepőnek?

— Nem. A Császár szinte gyermek még. Afféle… idealista. Lelkes. Isten a népe szemében. Míg ellenben a délutáni levél, ha nem tévedek, Kilenc Forgó Tükörtől, a nagyvezírtől jött. Ő számos Császár szolgálatában öregedett meg. A Birodalom sikeres irányításának nélkülözhetetlen, ám zavaró tartozéknak tekinti őket. Nem szereti a nem helyénvaló dolgokat. A Birodalom nem úgy jött létre, hogy megengedte bárminek is, hogy helyet változtasson. Ez az ő nézőpontja.

— Kezdem már érteni… — mormolta a Patrícius.

— Úgy bizony. — Gorphal belemosolygott a szakállába. — Ez a turista nincs a helyén. Miután beleegyezett ura óhajába, biztos vagyok benne, hogy Kilenc Forgó Tükör megtette saját intézkedéseit. Aligha engedik visszatérni a vándort hazájába, ahová akár az elégedetlenség kórját is behurcolhatja. A Birodalom szereti, ha alattvalói ott maradnak, ahová helyezi őket. A legkényelmesebb megoldás tehát az lenne, ha ez a Két Virág örökre eltűnne a barbár földeken. Ami azt jelenti, hogy itt, méltóságos uram.

— Mit tanácsolsz? — kérdezte a Patrícius.

Gorphal vállat vont.

— Csak annyit, hogy ne tegyen semmit. Az ügy kétségtelenül magától meg fog oldódni. Viszont — merengve a fülét vakarta —, talán az Orgyilkosok Céhe…

— No igen — bólintott a Patrícius. — Az Orgyilkosok Céhe. Ki is a Céh elnöke jelen pillanatban?

— Rongylábú Zlorf, méltóságos uram.

— Beszélj vele!

— Úgy lesz, méltóságos uram.

A Patrícius bólintott. Alaposan megkönnyebbült. Egyetértett Kilenc Forgó Tükörrel — az élet épp elég nehéz. Az emberek maradjanak, ahol vannak.

Ragyogó csillagképek világítottak le a Korongvilágra. A kereskedők, egyik a másik után, becsukták boltjukat. A zsebmetszők, tolvajok, az események titkos mozgatói, szajhák, illuzionisták, visszaeső bűnösök és a második emeleten lakók, egyik a másik után,

felébredtek és megreggeliztek. A varázslók eljártak többdimenziós ügyeikben. Az éjszaka két uralkodó planéta együttállásával kecsegtetett — a Varázsnegyed fölött a levegő máris elhomályosodott a korai bűvigéktől.

— Nézd — mondta Széltoló —, így nem jutunk sehová. — Oldalra araszolt. A Poggyász hűségesen követte, fedele fenyegetően félig nyitva állt. Széltoló rövid ideig fontolgatta a kétségbeesett vetődés lehetőségét a biztonságba. A fedél várakozásteljesen cuppogott.

Különben is, mondta magának Széltoló elszoruló szívvel, ez a nyavalyás csak megint követne engem. Olyan kitartó kinézete van. Még ha sikerülne is a varázslónak szereznie egy lovat, az a sanda gyanúja támadt, hogy a láda követni fogja saját tempójában. Vég nélkül. Átúszik a folyókon és tengereken. Minden éjszakával közelebb ér, míg neki muszáj megállnia pihenni. És aztán egy napon, valami egzotikus városban, évek múltán, egyszerre meghallja majd a sok száz apró láb egyre gyorsuló dobogását maga mögött az úton…

— Nem én vagyok a te embered! — nyögte. — Nem az én hibám! Nem én raboltam el!

A láda kissé előrébb mozdult. Már csak egy keskeny, csúszós gátcsík maradt Széltoló sarka és a folyó között. A jövőbelátás sziporkája elárulta neki, hogy a láda különb úszó, mint ő. Meg sem próbálta elképzelni, milyen érzés lenne belefulladni az Ankh-ba.

— Addig nem fog leállni, míg be nem adod a derekad — mondta egy vékony hang társalgási stílusban.

Széltoló lepillantott az ikonográfra, mely még mindig a nyakában lógott. A kis csapóajtó nyitva állt, az apró homunkulusz a párkányra támaszkodva pipázott, és élvezettel figyelte a fejleményeket.

— Legalább téged is magammal viszlek — mondta Széltoló fogcsikorgatva.

A kis krampusz kivette a pipát a szájából.

— Mit mondtál?

— Azt, hogy legalább téged is magammal viszlek, a fenébe is!

— Ahogy tetszik. — A krampusz jelentőségteljesen megkopogtatta a doboz oldalát. — Majd meglátjuk, ki süllyed el előbb.

A Poggyász kitátotta a fedelét, és egy újabb hüvelyktöredéknyit előrearaszolt.

— Jól van, na! — kiáltotta Széltoló ingerlékenyen. — Legalább annyi időt adj, hogy gondolkodhassak!

A Poggyász lassan elhátrált. Széltoló visszaaraszolt a viszonylag biztonságos szárazföldre, és hátát a falnak vetve leült. A folyó túloldalán Ankh város fényei ragyogtak.

— Varázsló vagy — szólt közbe a krampusz. — Ki fogsz találni valami módot, amivel megtalálhatod az emberedet!

— Nem valami nagy varázsló, sajnos.

— Csak ráveted magad az emberekre, és férgekké változtatod őket — tette hozzá a krampusz bátorítólag, nem törődve ez utóbbi megjegyzéssel.

— Nem. Az *Állattá változtatás* nyolcadik szintű varázslat. Én nem fejeztem be az iskolát. Mindössze egy varázsigét tudok.

— Hát, az is megteszi.

— Kétlem — morogta Széltoló reményvesztve.

— Miért, az a varázslat mire jó?

— Nem tudom megmondani. Nem igazán szeretnék beszélni róla. De őszintén — sóhajtott a bukott mágus —, nem sokat érnek a varázslatok. Még a legegyszerűbb bemagolása is három hónapba telik, és amint használtad, puff, már el is tűnt! Ez az, ami olyan hülyeség az egész mágikus izében, tudod. Húsz évig tanulod azt a varázslatot, amelytől meztelen szüzek teremnek a hálószobádban, de addigra megmérgez a higanygőz, félig megvakulsz a régi grimoire-ok olvasása közben, és amikor a varázslat végre sikerül, már arra sem emlékszel, mi a következő lépés.

— Sose gondoltam végig ebből a szempontból — közölte a krampusz.

— Hé, figyelj csak… ez az egész egy fabatkát sem ér. Amikor Kétvirág arról beszélt, hogy a Birodalomban hatékonyabb mágiát használnak, azt hittem… azt hittem…

A krampusz várakozóan nézett rá. Széltoló magában szitkozódott.

— Nos, ha tudni akarod, azt hittem, nem is *mágiáról* beszél. Nem mint olyanról.

— Hát, mi más lehetne?

Széltoló kezdte magát tényleg nyomorúságosan érezni.

— Mit tudom én? Gondolom, valami jobb módszer a dolgok intézésére. Olyasmi, aminek van egy kis értelme. Igába fogni… igába fogni a villámot, vagy valami.

A krampusz kedvesen, de sajnálkozva nézett rá.

— A villámok csak lándzsák, amiket a mennydörgő óriások hajigálnak harc közben — szögezte le gyöngéden. — Közismert meteorológiai tény. Nem lehet *igába fogni* őket.

— Tudom — ismerte be Széltoló siralmasan. — Ez a bibi az okoskodásomban.

A krampusz bólintott, és eltűnt az ikonográf belsejében. Néhány pillanattal később Széltoló orrát sülő szalonna illata csapta meg. Megvárta, amíg a gyomra már nem bírja tovább a feszültséget, és bekopogott a dobozon. A krampusz máris megjelent.

— Gondolkoztam azon, amit mondtál — közölte, mielőtt Széltoló szóra nyithatta volna a száját. — Még ha sikerülne is igát tenned rá, hogyan tudnál vele kocsit húzatni?

— Mi a nyavalyáról beszélsz?

— A villámról. Az csak fel és le megy. Te pedig azt szeretnéd, ha valamelyik irányba húzna, nem pedig fel és le. Ráadásul biztosan átégetné az igát.

— Francot se érdekelnek a villámok! Hogy tudnék gondolkozni üres gyomorral?

— Akkor egyél valamit. Ez logikus.

— Hogyan? Valahányszor megmozdulok, az az átkozott láda hajlítgatni kezdi a zsanérjait, mint aki rám akarja vetni magát!

A Poggyász, mintegy végszóra, eltátotta a fedelét.

— Látod?

— Nem megharapni akar — mondta a krampusz. — Étel van benne. Semmi hasznodat nem veszi, ha éhen halsz.

Széltoló bekukkantott a Poggyász sötét belsejébe. A dobozok és arannyal telt zacskók zűrzavara között valóban akadt néhány üveg és pár zsírpapírba burkolt csomag. Széltoló cinikusan felnevetett, aztán addig tekergett az elhagyatott gáton, mígnem talált egy alkalmas méretű fadarabot, ezt a lehető legudvariasabban beékelte a fedél és a láda pereme közé, majd kivette az egyik lapos csomagot.

Keksz volt benne, méghozzá olyan kemény, mint a gyémántfa.

— A ’ohadt é’etbe! — motyogta a bukott mágus, fogait tapogatva.

— Nyolcpárduc kapitány Utazó Emésztésserkentője — közölte a krampusz doboza ajtajából. — Számos életet mentett már meg a tengeren, úgy bizony.

— Na, persze. Tutajként használod, vagy egyszerűen odaveted a cápáknak, és figyeled, ahogy elsüllyednek tőle? Mi van az üvegekben? Méreg?

— Víz.

— De hiszen víz van mindenhol! Miért hozott volna magával Kétvirág vizet?

— Bizalom.

— Bizalom?

— Igen. A bizalom olyasmi, amiről szó sem lehet az itteni vízzel kapcsolatban. Érted?

Széltoló kinyitott egy üveget. A benne lévő folyadék lehetett akár víz is. Állott, semmilyen íze volt, életnek semmi nyoma nem érződött benne.

— Se íze, se bűze — morogta.

A Poggyász kicsit megnyikordult, hogy magára vonja a figyelmet. Lusta, kiszámított fenyegetéssel lassan lefelé csukta a fedelét, és úgy roppantotta el Széltoló rögtönzött faékét, mint holmi száraz falevelet.

— Jól van, na, jól van, na — morogta Széltoló. — Gondolkozom.

Ymor főhadiszállása a Ferde Toronyban volt, a Zúzmara utca és a

Fagy sikátor kereszteződésénél. Éjfélkor az árnyékokban támaszkodó, magányos őr felnézett a két együttálló bolygóra és elfoglaltság híján azon tűnődött, vajon miféle változást harangoznak be a sorsában.

Halk nesz hallatszott, olyan, akár egy szúnyog ásítása.

Az őr lepillantott a kihalt utcára, és úgy látta, mintha holdfény csillant volna meg valamin, ami a sárban hevert alig néhány ölnyire onnan. Felvette. A holdfény aranyon csillant — mire az őr oly hangosan kapott lélegzet után, hogy szusszanása végigvisszhangzott a sikátoron.

Újból halk nesz hallatszott, és még egy érme gurult a csatornába az utca túloldalán.

Mire felvette, máris újabb jelent meg valamivel arrébb, még mindig pörögve. Az őrnek eszébe ötlött, hogy az arany állítólag kikristályosodott csillagfényből jön létre. Egészen mostanáig nem hitte el, hogy valami olyan súlyos, mint az arany, természetes úton potyoghat az égből.

Ahogy egy vonalba ért a szemközti sikátor bejáratával, újabb aranyak hullottak alá. Ezek azonban zacskójukban voltak, mellyel Széltoló amúgy istenesen kupán vágta a boldogtalant.

Az őr arra eszmélt, hogy egy vad tekintetű varázsló arcába bámul, aki egy kardot tart a torkához. Ráadásul a sötétben valami fogta a lábát.

Olyasfajta szorítás volt, amely azt sugallta, hogy a szorító tudná sokkalta erősebben is szorítani, ha akarná.

— Hol az a gazdag idegen? — sziszegte a varázsló. — Felelj!

— Mi fogja a lábam? — kérdezte a fickó, árnyalatnyi rémülettel a hangjában. Megpróbált ficánkolva kiszabadulni. A szorítás erősebb lett.

— Nem akarod tudni — világosította föl Széltoló. — Légy szíves, figyelj rám! Hol a külhoni?

— Nincs itt! Döncös kocsmájába vitték! Mindenki őt keresi! Te Széltoló vagy, ugye? És ez… a láda… a láda, ami megharapja az embereket… ónenenenene… kérrrr-lek…

Széltoló már elment. Az őr érezte, ahogy a láthatatlan lábszorító valaki — vagyis inkább, és ettől kezdett egyre jobban rettegni, *valami* — elengedi a lábát. Aztán, ahogy megpróbált feltápászkodni, *valami* nagy és súlyos és szögletes nekiütközött a sötétben, és elügetett a varázsló után. Egy láda, több száz lábbal.

Mindössze a saját tákolmányú kifejezésgyűjtemény segítségével Kétvirág megpróbálta elmagyarázni a *biztos-irtás* rejtelmeit Döncösnek. A hájas fogadós feszülten hallgatta, apró, fekete szeme csillogott.

Az asztal túlsó végéről Ymor figyelte őket enyhe élvezettel, néhanéha ételdarabkákat vetve hollóinak a tányérjáról. Mellette Withel

járkált fel s alá.

— Túl sokat idegeskedsz — szólt rá Ymor anélkül, hogy levette volna a szemét a szemközt ülő két emberről. — Érzem, Stren. Ki merészelne megtámadni itt bennünket? És az a csatornatöltelék varázsló hamarosan idejön. Túl gyáva ahhoz, hogy ne tegye. Alkudozni próbál majd. De akkor már a kezünkben lesz. És az arany. Meg a láda.

Withel rámeresztette egyetlen szemét, és a tenyerébe csapott fekete kesztyűs öklével.

— Ki hitte volna, hogy létezik ennyi tudákos körtefa a Korongon? — merengett. — Honnan is tudhattuk volna?

— Túl sokat idegeskedsz, Stren. Biztos vagyok benne, hogy legközelebb ügyesebb leszel — jegyezte meg Ymor kedvesen.

A hadnagy elégedetlenül felhorkant, és kirohant a szobából, hogy zsarnokoskodjon az emberei fölött. Ymor tovább figyelte a turistát.

Furcsa, de úgy tűnt, mintha a kis ember nem fogná föl helyzete komolyságát. Ymornak feltűnt, hogy nem egyszer mélységesen elégedett kifejezéssel tekint körül a helyiségben. Ráadásul lyukat beszél Döncös hasába és Ymor figyelmét az sem kerülte el, hogy egy papírdarab cserélt gazdát. És Döncös pár rézpénzt olvasott az idegen markába. Furcsa.

Amikor Döncös feltápászkodott és elkacsázott Ymor széke mellett, a tolvajok mestere villámgyors mozdulattal elkapta a hájas ember kötényét.

— Mit műveltetek, haver? — kérdezte halkan.

— S-semmit, Ymor. Csak egy kis magánjellegű üzletet kötöttünk.

— Barátok közt nincs titok, Döncös.

— No, igen. Hát, igazából én sem vagyok biztos benne, mi ez az egész. Afféle fogadást kötöttünk, érted? — magyarázta a fogadós idegesen. — Úgy hívják, *biztosirtás*. Olyan, mintha fogadtunk volna, hogy a Törött Dob nem fog leégni.

Ymor addig nézett keményen a fogadós szemébe, amíg Döncös össze nem rándult félelmében és zavarában. Aztán a mestertolvaj fölnevetett.

— Mármint ez a szúette, vén taplóhalom? — kacagott. — Az az ember őrült lehet!

— Igen, őrült, de temérdek pénze van! Most azt mondja, neki van… nem jut eszembe a szó, k-val kezdődik, és az, amit a tétnek nevezhetnénk… és akiknek dolgozik az Agátai Birodalomban fizetni fognak. Ha a Törött Dob leég. Nem mintha remélném. Hogy leég. Mármint a Törött Dob. Úgy értem, ez az én második otthonom, hát igen, a jó öreg Dob…

— Azért téged sem ejtettek a fejedre, mi? — mondta Ymor, és eltolta magától a fogadóst.

Az ajtó megnyikordult, és dübbenve csapódott a falnak.

— Hé, az ajtóm! — ordította Döncös. Aztán felismerte, ki áll a lépcső tetején, és máris lebukott az asztal alá, alig egy időforgáccsal azelőtt, hogy az apró, fekete tűlövedék átcikázott a szobán, és tompa koppanással vágódott a deszkába.

Ymor óvatosan megmozdította a kezét, és kitöltött egy újabb korsó sört.

— Nem csatlakozol hozzámegy italra, Zlorf? — érdeklődött kimérten. — Te pedig dugd vissza a kardod, Stren. Rongylábú Zlorf a barátunk.

Az orgyilkosok céhének elnöke ügyesen megpörgette kicsi fúvócsövét, és egy sima mozdulattal a tokjába csúsztatta.

— Stren! — emelte fel hangját Ymor.

A fekete ruhás tolvaj sziszegett, és visszadugta kardját a hüvelybe. Kezét a markolaton, szemét az orgyilkoson tartotta.

Ami nem ment könnyen. Az Orgyilkosok Céhében az előrelépés versenyvizsga alapján történik, ahol a gyakorlat számít a legfontosabb — sőt, valójában az egyedüli fontos — tényezőnek. Így hát Zlorf arca tele volt forradásokkal, sebhelyekkel, számos közeli találkozás emlékeivel. Valószínűleg ezek nélkül sem lett volna túl szemrevaló — hiszen állítólag azért választott olyan mesterséget, melyben túlnyomórészt sötét csuklyák, köpenyek és éjszakai portyázások játszanak szerepet, mert naptól irtózó trollvér is csörgedezik ereiben. Akik olyankor mondták ezt, amikor Zlorf hallótávolságon belül tartózkodott, rendszerint sapkájukban vitték haza a fülük.

Zlorf — nyomában számos orgyilkossal — lesétált a lépcsőn. Amikor közvetlenül Ymor elé ért, kibökte:

— A turistáért jöttem.

— Van valami közöd hozzá, Zlorf?

— Igen. Grinjo, Urmond… vigyétek!

Két orgyilkos máris előrelépett. Stren tüstént odapattant. Úgy tűnt, kardja a semmiből villan elő, s állapodik meg egy ujjnyira a torkuktól — anélkül, hogy keresztülsuhant volna a köztük megmaradt csekély távolságon.

— Elképzelhető, hogy csak egyikőtöket tudom megölni — mormolta —, de azt javaslom, tegyétek fel magatoknak azt a kérdést, vajon… melyikőtök lesz az?

— Nézz csak föl, Zlorf! — súgta Ymor.

Egy sor vészjósló, sárga szempár tekintett le a tetőgerendák közti homályból.

— Még egy lépés, és kevesebb szemgolyóval távozol, mint ahánnyal érkeztél — mondta a mestertolvaj. — Szóval ülj csak le, igyál egyet, és beszéljük meg az ügyet okosan. *Én* azt hittem,

megegyeztünk: te nem rabolsz… én nem ölök. Legalábbis pénzért nem — tette hozzá némi szünet után.

Zlorf elfogadta a felkínált sört.

— És? — mondta. — Én megölöm a pasast, aztán te kirabolod. Ő az ott, az a vicces külsejű fickó?

— Igen.

Zlorf rámeredt Kétvirágra, aki ezt látván visszavigyorgott. Zlorf vállat vont. Ritkán vesztegette arra az idejét, hogy eltűnődjön azon, miért akarnak egyesek másokat megöletni. Egyszerűen ebből élt.

— Megkérdezhetem, ki a megbízód? — kíváncsiskodott Ymor.

Zlorf felemelte a kezét.

— No de kérlek! — tiltakozott. — És a szakmai etikett?

— Persze. Apropó…

— Igen?

— Úgy emlékszem, van két őröm az ajtónál…

— Volt.

— Meg néhányan egy kapuban az utca túloldalán…

— Valaha.

— És két íjász a háztetőn.

A kétség árnyéka suhant át Zlorf arcán, akár a napfény utolsó sugara a csúnyán fölszántott földön.

Az ajtó kivágódott, és falhoz kente azt az orgyilkost, aki előtte állt.

— Nem unjátok még? — ordította Döncös az asztal alól.

Zlorf és Ymor felpillantottak a küszöbön álló alakra. Alacsony volt, kövér, és drága ruhákat viselt. Nagyon drága ruhákat. Magas, nagytestű alakok derengtek mögötte. Nagyon nagytestű, *fenyegető* alakok.

— Ki ez? — kérdezte Zlorf.

— Ismerem — közölte Ymor. — A neve Rerpf. Övé a Teli Tányér vendéglő a Rézhídnál. Stren! Távolítsd el!

Rerpf feltartotta egyik, gyűrűkkel ékített ujjú kezét. Stren Withel félúton járt az ajtó felé, amikor megtorpant, ugyanis több hatalmas troll nyomult a helyiségbe hétrét görnyedve. Hunyorogva egyenesedtek fel a kövér férfi két oldalán. Dinnyényi bicepszek dagadoztak liszteszsák-szerű karjukon, kétélű bárdot tartottak valamennyien. A hüvelyk- és a mutatóujjuk között.

Döncös előbújt az asztal alól, képe rángatózott a dühtől.

— Kifelé! — ordította. — Azonnal zavarja ki azokat a trollokat!

Senki sem mozdult. A helyiségben hirtelen eluralkodott a csend. Döncös gyorsan körülpillantott. Csak most kezdett derengeni az agyában, hogy mit mondott, és hogy kinek. Nyöszörgés hagyta el az ajkait, örülve, hogy kiszabadult.

Döncös épp a pincébe vezető ajtóhoz ért, amikor az egyik troll

sonkanagyságú kezének laza pöccintésével suhogva utána küldte a bárdját. Az ajtócsapódás és a rákövetkező reccsenés, amikor a bárd talált, egyetlen hanggá olvadt össze.

— Ördög és pokol! — kiáltotta Rongylábú Zlorf.

— Mit akarsz? — tudakolta ellenségesen Ymor.

— A Kalmárok és Kereskedők Céhének megbízásából jövök — felelte Rerpf kimérten. — Úgy is mondhatnám, hogy érdekeink védelmében. A kis embert értve alatta.

Ymor a homlokát ráncolta.

— Elnézést — mondta. — Mintha valami olyasmit hallottam volna, hogy a Kereskedők Céhétől…

— És a kalmárokétól — bólintott Rerpf. Mögötte, további trollok társaságában, néhány emberi alak is megjelent, akiket Ymor látásból már ismert. Már találkozott velük, talán üzletek és kocsmák pultja mögött. Jelentéktelen alakok, akiket általában könnyű észre sem venni, tüstént elfelejteni. Agyának egy szegletében kínos érzés kezdett növekedni. Arra gondolt, milyen érzés lehet, amikor, mondjuk, egy róka összeakad egy feldühödött birkával. Ráadásul olyan birkával, amelyik megengedheti magának, hogy védelmére farkasokat béreljen föl.

— Ha szabad kérdeznem, mióta létezik ez… a Céh?

— Ma délután óta — felelte Rerpf. — És ha épp tudni akarod, én vagyok a turizmusért felelős alcéhmester.

— Mi a nyavalya az a turizmus, amiről beszélsz?

— Huh… mi sem vagyunk teljesen biztosak benne… — ismerte el Rerpf.

Szakállas vénség hajolt előre a háta mögött és azt recsegte: — A morporki borárusok szószólójaként mondhatom, hogy a Turizmus Üzletet jelent. Érted?

— Na és? — kérdezte Ymor hűvösen.

— És, miként említettem, az érdekeinket védelmezzük — felelte Rerpf.

— Tolvajok KIFELÉ, tolvajok KIFELÉ! — nyekeregte a szakállas vénség. Többen csatlakoztak a kántáláshoz. Zlorf elvigyorodott.

— Orgyilkosok is, orgyilkosok is! — kántálta a vénség. Erre már felmordult Zlorf — egyszeriben elillant a jókedve.

— Magától értetődik — magyarázta Rerpf —, hogy ha ti itt összevissza rabolgattok meg gyilkoltok, a mi üzletünknek lőttek. Milyen benyomást teszünk így a látogatókra? Hosszú utat teszel meg, hogy lásd a mi szépséges városunk számos történelmi és városi nevezetességét, hogy megismerd a számtalan furcsa szokást, aztán arra ébredsz, hogy holtan heversz valami eldugott sikátorban, vagy az is lehet, hogy éppen a tenger felé sodor az Ankh, hogy meséled el a barátaidnak, milyen nagyszerűen szórakoztál? Nincs mese, haladni

kell a korral!

Zlorf és Ymor összenéztek.

— Haladni kell, mi? — sóhajtott Ymor.

— Hát akkor haladjunk, testvér! — kiáltotta Zlorf. Egyetlen mozdulattal a szájához kapta a fúvócsövét, és máris apró tűlövedék szisszent a legközelebbi troll felé. Az megperdült, elhajította bárdját — a fegyver elsüvített az orgyilkos feje mellett, és szétloccsantotta egy mögötte álló szerencsétlen tolvajét.

Rerpf lebukott, hogy a mögötte dagadozó troll célzásra emelhesse hatalmas vas számszeríját, és beleröpíthesse a lándzsa méretű vesszőt a legközelebbi orgyilkos mellkasába.

Ez volt a kezdet…

Ahogy már korábban megjegyeztük, azok, akik képesek érzékelni a távoli oktarin sugárzását — a nyolcadik színt, a Képzelet festékéét —, olyan dolgokat is látnak, amiket mások nem.

Így történhetett, hogy Széltoló, miközben a Poggyásszal a nyomában Morpork zsúfolt, fáklyafényes bazárján sietett keresztül, beleütközött egy magas, sötét alakba. Odafordult, hogy az illetőt elküldje a pokolba néhány helyénvaló káromlattal, és megpillantotta a Halált.

Csak a Halál lehetett. Senki más nem járkál üresen tátongó szemgödrökkel, a vállára vetett kasza pedig minden maradék kétséget eloszlatott. Miközben Széltoló iszonyodva bámulta, egy szerelmespár, valami csak beavatottak számára érthető viccen nevetgélve, egyenesen keresztülsétált a jelenésen anélkül, hogy észrevette volna.

A Halál, már amennyire merev arcának kifejezéséből következtetni lehetett, meglepődött.

SZÉLTOLÓ? — mormolta olyan mély és súlyos hangon, mintha ólomajtókat csapkodtak volna mélyen a föld alatt.

— Izé… — felelte a varázsló, igyekezvén kerülni az üres szem átható pillantását.

TE MIÉRT VAGY ITT? (Bumm, bumm, kriptafedelek dübögtek a vén hegyek gyomrának féregjárta tárnáiban…)

— Izé… miért ne lennék? — hebegte Széltoló. — Mindegy, biztos vagyok benne, hogy neked rengeteg a dolgod, úgyhogy én már itt sem…

IGEN MEGLEPŐDTEM, AMIKOR BELÉM BOTLOTTÁL, SZÉLTOLÓ, HISZEN ÉPP MA ESTÉRE VAN VÉLED TALÁLKÁM.

— Ó, nem, ne…

NA PERSZE AZ AZ EGÉSZ ÜGYBEN AZ ÁTKOZOTTUL BOSSZANTÓ, HOGY ARRA SZÁMÍTOTTAM, PSZEUDOPOLISZBAN FOGOK TALÁLKOZNI VÉLED.

— De hiszen az ötszáz mérföldnyire van innen!

NEKEM MONDOD? MÁR LÁTOM, HOGY MEGINT ELROMLOTT AZ EGÉSZ RENDSZER. FIGYELJ, MI LENNE HA…

Széltoló elhátrált, kezét védekezőn tartotta maga elé. Egy füstölthalárus, közeli standjának pultjára könyökölve, érdeklődve nézte a hadonászó őrültet.

— Szó sem lehet róla!

KÖLCSÖN ADHATNÉK NEKED EGY NAGYON GYORS LOVAT.

— Nem!

EGY KICSIT SE FOG FÁJNI!

— Nem! — Széltoló megfordult és elfutott. A Halál utánanézett, keserűen vállat vont.

AKKOR FULLADJ MEG! — motyogta. Megfordult, észrevette a vigyorgó halárust. A Halál acsarogva kinyújtotta csontujját, és megállította a férfi szívét, de nem volt túl büszke magára.

Aztán a Halálnak eszébe jutott, mi fog történni később ezen az éjszakán. Valótlanság lenne azt állítani, hogy a Halál elmosolyodott, hiszen arcvonásai amúgy is szükségképpen mészvigyorba vannak dermedve. De egy kis dallamot dúdolt, vidámat, akár egy leprafészek, és csak annyi időre állt meg, hogy elvegye egy elhaladó kérész életét, és annak a macskának az egykilenced életét, mely ott kuporgott a halasállvány alatt (minden macska lát oktarinban), aztán sarkon fordult, és elsietett a Törött Dob felé.

A morporki Rövid utca valójában a város leghosszabb utcája. A Fémműves utca húzódik a forgásirány felőli végén, T alakot képez, a Törött Dob pedig pontosan a T szára felé néz.

A Rövid utca legtávolabbi végén egy sötét hasáb tápászkodott föl apró lábak százain, és futni kezdett. Eleinte esetlen kocogással, de mire a fele utat megtette, már száguldott, mint a kilőtt nyílvessző…

Egy még sötétebb árnyék araszolt előre a Dob egyik fala mentén, alig néhány lépésnyire az ajtót őrző két trolltól. Széltoló verejtékezett. Ha meghallják az övén lógó, különlegesen preparált zacskók halk csörgését…

Az egyik troll rácsapott társa vállára: olyan hang hallatszott, mint amikor két kavicsot egymáshoz csapnak. A csillagfényes utcára mutatott…

Széltoló kiugrott rejtekéből, megfordult, és behajította terhét a Dob legközelebbi ablakán.

Withel látta az érkező tárgyat. A zacskó szép ívben keresztülszállt a helyiségen, lassan forgott a levegőben, és egy asztal sarkának csapódott. Egy pillanatra rá aranypénzek gurultak szerteszét a padlón, pörögve, csillogva.

A teremben hirtelen csönd lett; csak az aranyak csilingelése és a

sebesültek nyögdécselése hallatszott. Withel szitkot mormolva pokolra küldte az orgyilkost, akivel verekedett.

— Valami trükk! — rikoltotta. — Senki se mozduljon!

Öt tucat ember és egy tucat troll dermedt meg keresgélés közben.

Ekkor, immáron harmadjára, kivágódott az ajtó. Két troll rontott be rajta, becsapták maguk mögött, elreteszelték egy súlyos rúddal, aztán lemenekültek a pincébe.

Odakinn futó lábak dobogása hallatszott. És ekkor, utoljára, az ajtó ismét kinyílt. Pontosabban inkább berobbant, hiszen a hatalmas farúd egyszerűen keresztülrepült a helyiségen, és maguk az ajtófélfák is beszakadtak.

Ajtó és félfái együtt zuhantak egy asztalra, mely menten pozdorjává tört. A dermedt küzdő felek csak ekkor vették észre, hogy van még valami más is a farakásban. Egy láda volt az, mely majd eszeveszetten rázta magát, hogy megszabaduljon körötte lévő fatörmeléktől.

Széltoló jelent meg az ajtóban, és egy újabb aranygránátot hajított be. A zacskó a falnak csapódott, s záporoztak a csillogó érmék.

Odalenn a pincében Döncös fölnézett, valamit motyogott, aztán folytatta munkáját. Már teljes ellentengelytéli faggyúgyertyaellátmányát kiszórta a padlóra, és gondosan elvegyítette gyújtóskészletével. Most éppen egy hordónyi lámpaolajjal birkózott.

— *Biztos irtás* — suttogta. Az olaj bugyogva ömlött ki, és kavargott a lába körül.

Withel dühtől eltorzult arccal átviharzott a termen. Széltoló gondosan célzott, és mellbe vágta a tolvajt egy kis zsák arannyal.

De most már Ymor is kiabált, és vádlón mutatott a varázslóra. Egy holló bukott alá a gerendákról, kimeresztett karmokkal Széltoló felé röppent.

Nem járt sikerrel. Körülbelül félúton járhatott célja felé, amikor a Poggyász fölpattant szálkaágyáról a levegőbe, kurtán kitátotta a fedelét, aztán csattanva összezárta.

Puhán ért földet. Széltoló látta, ahogy a fedél ismét résnyire nyílik. Csak annyira, hogy kibújhasson egy nyelv, nagy, mint egy pálmalevél, vörös, mint a mahagóni, és sima mozdulattal benyalt néhány kósza tollat.

Ugyanebben a pillanatban az óriás gyertyatartó kerék lehullott a mennyezetről, és a helyiségre homály borult. Széltoló összekucorodott, mint egy rugó, aztán nagyot ugrott, elkapott egy gerendát, és számára is meglepő erővel feltornászta magát a tető viszonylagos biztonságába.

— Izgi, mi? — szólalt meg valaki a füle mellett.

Alant a tolvajok, orgyilkosok, trollok és kereskedők mind

nagyjából ugyanabban a pillanatban döbbentek rá, hogy olyan teremben vannak, ahol a talajt aranyak teszik csúszóssá, és amely tartalmaz valamit a félsötétben hirtelen vészterhessé váló alakok között, ami egészen iszonyatos. Egy emberként lódultak az ajtó felé, ám két tucat különböző emlékképük volt annak pontos helyéről.

Magasan a zűrzavar fölött Széltoló Kétvirágra meredt.

— Te vágtad el a gyertyatartó kötelét?

— Naná!

— Hogy jutottál fel ide?

— Úgy véltem, helyesebb, ha nem állok senki útjába.

Széltoló eltöprengett ezen. Nem sok hozzáfűznivalója akadt.

— Igazi csihi-puhi! — tette hozzá Kétvirág. — Túlszárnyal minden képzeletet! Szerinted meg kellene köszönjem nekik? Vagy esetleg te rendezted így?

Széltoló kifejezéstelen arccal meredt rá.

— Ideje lemászni — szólalt meg élettelen hangon. — Mindenki elment.

Végigvonszolta Kétvirágot a törmelékkel teleszórt padlón, aztán föl a lépcsőn. Az éjszaka utolsó perceit kapták el. Sziporkázott még néhány csillag, a hold azonban már lenyugodott, a perem felett halványszürke derengés látszott. De ami a legfontosabb: az utca kihaltnak tűnt.

Széltoló szaglászott.

— Érzed ezt az olajszagot? — kérdezte.

Ekkor ugrott elő a homályból Withel, és gáncsot vetett neki.

A pincelépcső tetején Döncös letérdelt, és a taplós dobozában kotorászott. A tapló nedves volt.

— Kinyírom egyszer azt a rohadt macskát! — morogta, és a tartalék dobozt kereste, ami általában az ajtó mellett szokott lenni. Most nem volt ott. Döncös igen csúnyát mondott.

Égő szövétnek jelent meg pont mellette a levegőben.

TESSÉK, VEDD EL!

— Kösz — vetette oda Döncös.

SZÓRA SEM ÉRDEMES.

Döncös ment, hogy lehajítsa a szövétneket a lépcsőn. A keze azonban megállt a levegőben. A szövétnekre meredt, összeráncolt homlokkal. Megfordult, és fölemelte a szövétneket, hogy az megvilágítsa a helyszínt. Nem vetett túl sok fényt, de alakot adott a sötétségnek…

— Ó, ne… — lehelte a fogadós.

DE IGEN — mondta a Halál.

Széltoló elterült.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy Withel menten felnyársalja ott, ahol fekszik. De még ennél is rosszabb történt. A tolvaj arra várt, hogy fölkeljen.

— Úgy látom, van nálad kard, varázsló — mondta csendesen. — Javaslom kelj fel, hadd lássuk, hogy tudod forgatni!

Széltoló olyan lassan tápászkodott föl, amennyire csak mert, és kihúzta az övéből azt a rövid kardot, amit az őrtől vett el alig néhány órával és több száz évvel ezelőtt. Kurtának, tompának rémlett Withel hajszálvékony rapirjához képest.

— Hiszen én azt se tudom, hogy kell bánni a karddal! — nyüszítette.

— Nagyszerű.

— Tudod, hogy a varázslókat nem lehet megölni éles fegyverekkel? — próbálkozott Széltoló kétségbeesetten.

Withel hűvösen elmosolyodott.

— Én is hallottam ilyesmit — mondta. — Alig várom, hogy kipróbáljam. — Előredöfött.

Széltoló az első szúrást puszta szerencsével hárította, döbbenten elrántotta a kezét, s e mozdulatával véletlenül kivédte a második vágást is, ám harmadjára egy döfés szíve magasságában átütötte köntösét.

Csendülés hallatszott.

Withelnek torkára fagyott a diadalüvöltés. Visszahúzta kardját, és ismét a varázsló felé szúrt, aki a rémülettől és a bűntudattól dermedten állt. Újabb csilingelés hallatszott, és aranypénzek kezdtek záporozni a varázsló köntöse alól.

— Szóval aranyat vérzel? — sziszegte Withel. — De nem hinném, hogy az alatt a bozontos szakáll alatt is aranyat rejtegetsz, te kis…

Ahogy kardja hátralendült a végső csapásra, a komor ragyogás, mely eddig a Törött Dob ajtajában növekedett, most villant egyet, elhalványult, és bömbölő tűzgömbben tört ki, amitől a falak kifelé hullámosodtak, a tetőt pedig vagy harminc ölre fölröpítette a levegőbe, mielőtt áttört volna rajta a vörösen izzó cserepek szétfröccsentésével.

Withel dermedten bámulta a kavargó lángokat. Széltoló pedig ugrott. A tolvaj kardforgató karja alá vetette magát, ledöntötte lábáról a fickót, és olyan elképzelhetetlenül ügyetlen ívben csapott le a saját kardjával, hogy a penge lapjával találta el áldozatát, s menten kiperdült az avatatlan kézből. Szikrák és lángoló olajcseppek záporoztak alá, miközben Withel torkon ragadta Széltolót mindkét kesztyűs kezével, és nekiállt kiszorítani belőle a szuszt.

— Ez a te műved! — rikoltotta. — A tiéd meg a trükkös ládádé!

Hüvelykujja rátalált Széltoló légcsövére. No, ennyi, gondolta a varázsló. Bárhová kerülök, nem lehet rosszabb, mint itt…

— Elnézést… — szólalt meg Kétvirág.

Széltoló érezte, hogy a szorítás enged. És most Withel lassan felegyenesedik, arcán a tökéletes gyűlölet kifejezése.

Egy parázsló üszök hullott a varázslóra. Sietve lesöpörte magáról, és feltápászkodott.

Kétvirág Withel mögött állt, és a tolvaj saját rapirja hegyét szegezte a tomboló bűnöző véknyának. Széltoló szeme résnyire szűkült. Köpenye alá nyúlt, aztán előhúzta ökölbe szorított kezét.

— Ne mozdulj! — kiáltotta.

— Jól csinálom? — kérdezte Kétvirág aggódva.

— Azt mondja, fölnyársalja a májad, ha mozdulni mersz! — tolmácsolta Széltoló, élve a fordítói szabadsággal.

— Kétlem.

— Fogadunk?

— Nem.

Ahogy Withel teste megfeszült, hogy rávesse magát a turistára, Széltoló egy kurta mozdulattal állon vágta. Withel döbbenten bámult rá egy pillanatig, aztán csendesen lehanyatlott a sárba.

A varázsló szétnyitotta sajgó öklét, és sajgó ujjai közül kicsúszott az aranypénzek tekercse. Lepillantott az eszméletlen tolvajra.

— Te jó ég! — zihálta.

Felnézett, majd felüvöltött, amikor egy újabb üszök hullott a nyakára. A lángok már tovaterjedtek a többi tetőre az utca mindkét oldalán. Körös-körül polgárok hajigálták kifelé cókmókjukat az ablakon, és lovakat vonszoltak ki füstölgő istállókból. Újabb robbanás az izzófehér vulkánban, ami a Dob volt, és egy teljes márvány kandallópárkány kaszált el a fejük fölött.

— Az Ellenirány Kapu van legközelebb! — ordította túl Széltoló az összerogyó gerendák recsegését. — Gyerünk!

Megragadta a vonakodó Kétvirág karját, és rángatni kezdte.

— A Poggyászom…

— Pukkadjon meg a Poggyászod! Ha még egy ideig itt maradsz, olyan helyre kerülsz, ahol nem lesz szükséged poggyászra! Gyere már! — sikította Széltoló.

Keresztültrappoltak a kerületet elhagyó, ijedt embertömegen, miközben a varázsló nagyokat kortyolt a hűvös hajnali levegőből. Valamit nem értett.

— Biztos vagyok benne, hogy az összes gyertya kialudt — mondta. — Akkor mitől gyulladt ki a Dob?

— Nem tudom — nyögte Kétvirág. — Ez rettenetes, Széltoló! Pedig milyen jól kijöttünk.

Széltoló megtorpant a megdöbbenéstől, és ezt olyan hirtelen tette, hogy egy másik menekülő belerohant, és szitkozódva pattant le róla.

— *Kijöttetek?*

— Igen. Csak bámultam, milyen remek a társaság… A nyelv némi problémát jelentett, de annyira akarták, hogy csatlakozzam hozzájuk, semmiképp se hagyták, hogy nemet mondjak, gondoltam, igazán barátságos emberek…

Széltoló ki akarta igazítani a tévedést, de rájött, azt sem tudja, miképp kezdjen hozzá.

— Nagy csapás ez a jó öreg Döncösnek — folytatta Kétvirág. — De legalább bölcs volt. Egy *rhinut* fizetett első részlet gyanánt.

Széltoló nem ismerte a részlet szó jelentését, agya azonban lázasan dolgozott.

— Te *biztos irtottad* a Dobot? — hüledezett. — Fogadást kötöttél Döncössel, hogy nem fog leégni a hodály?

— Úgy van. A szokásos kártérítést kapja. Kétszáz *rhinut* Miért kérded?

Széltoló megfordult, a feléjük kúszó lángokra meredt, és eltűnődött, vajon mekkora darabot lehetne megvenni Ankh-Morporkból kétszáz *rhinuért* Jókorát, döntötte el. Csak nem most, ahogy ezek a lángok terjednek…

Lepillantott a turistára.

— Te… — kezdte, lázasan kutatva emlékezetében a legbecsmérlőbb trobi szó után. A boldog kis trobik még azt sem tudják, hogyan káromkodjanak.

— Te… — ismételte. Újabb loholó alak ütközött belé, majdnem eltalálta a vállán cipelt kasza pengéjével. Széltoló visszafojtott indulatai kitörtek.

— Te kis (olyan valaki, aki rézkarikával az orrában, víztócsában áll a Raruaruaha-hegy tetején, miközben kegyetlen vihar dühöng, és azt kiabálja Alohurának, a Villámok Istennőjének, hogy arcvonásai egy beteg uloruaha gyökérhez hasonlatosak)!

ÉN CSAK A MUNKÁM VÉGZEM — mentegetődzött az árnyalak, és vonult tovább.

A szavak olyan súlyosan zuhantak, mint a márványlapok, Széltoló ennek dacára bizonyos volt benne, hogy rajta kívül senki sem hallotta őket.

Ismét megragadta Kétvirág grabancát.

— Tűnjünk el innen! — javasolta.

Az ankh-morporki tűzvész egyik érdekes mellékhatása, hogy a *biztos-irtási köszvény,* mely a Törött Dob szétrobbant tetején át hagyta el a várost, a felszálló forró levegővel eljutott Korongvilág légkörének felső rétegébe, és csak több nappal később, néhány ezer mérfölddel arrébb hullott vissza a földre, pontosabban egy uloruaha-bokorra a Trobi-szigeteken. Az egyszerű, vidám szigetlakók ettől kezdve istenként imádták, okosabb szomszédaik nem kis mulatságára.

Különösképpen az esőzések és aratások az elkövetkező néhány esztendőben szinte természetellenesen bőségesek voltak, amiért is utóbb kutatócsoportot küldött a helyszínre a Láthatatlan Egyetem kisebb vallásokkal foglalkozó fakultása. Arra a következtetésre jutottak, hogy mindez csak hatásvadászatból történt.

A széltől hajtott tűz gyorsabban terjedt szét a Dobtól, mint ahogy egy ember járni képes. Az Ellenirány Kapu falécei már lángokban álltak, amikor Széltoló odaért. Arca felhólyagosodott, vöröslött a forróságtól. Mostanra ő és Kétvirág már lóháton ültek — nem volt nehéz lovat szerezni. Egy agyafúrt kereskedő alig ötvenszer annyit kért az állatokért, mint amennyit értek, és a szája is tátva maradt, amikor ezerszer annyit nyomtak a markába.

Alighogy keresztül lovagoltak rajta, a kapu első nagy oszlopa szikrákat szórva dőlt le. Morpork mostanra tüzes katlanná változott.

Miközben a tűztől bevilágított úton vágtattak, Széltoló útitársára pillantott, aki jelenleg nagyon keményen próbálta elsajátítani a lovaglást.

— Ördög és pokol! — gondolta. — A turista él! És élek én is. Ki gondolta volna? Lehet, hogy mégis van valami ebben az *ők-ón-gnómja* fedőnevű varázserőben?

Nehézkes egy kifejezés. Széltoló próbálta kimondani a kásás szótagokat, amelyekből a szó állt Kétvirág saját nyelvén.

— Örlődik? — próbálkozott. — Ökle-gnosztika? Vagy talán inkább öko-gnómia?

Igen, valami ilyesmi. Az nagyjából helyesen hangzott.

Néhány száz öllel mögöttük folyásirányban, a város utolsóként elhamvadó negyedében egy furán szögletes, és szemmel láthatóan vízzel teljesen átitatódott tárgy kapaszkodott föl a folyó sáros partjára. Azon nyomban számtalan láb nyúlt ki belőle és támasztó pont után kaparászott.

A Poggyász fölvonszolta magát a partoldalon, majd — koromcsíkosan, vízfoltosan és nagyon-nagyon mérgesen — megrázkódott, s betájolta magát. Aztán élénk ügetéssel megindult, a kicsi és hihetetlenül csúf krampusz pedig, aki a fedélen üldögélt, érdeklődve figyelte a tájat.

Bravd a Menyétre pillantott, és felhúzta szemöldökét.

— Hát így történt — fejezte be Széltoló. — A Poggyász utolért bennünket, de fogalmam sincs, hogyan. Van még borotok?

A Menyét felemelte az üres tömlőt.

— Szerintem ma éjjelre épp elég bort ittál már — jegyezte meg.

Bravd a homlokát ráncolta.

— Az arany az arany — mondta végül. — Hogy lehet, hogy valaki, akinek bőven van aranya, szegénynek tartja magát? Az ember vagy szegény, vagy gazdag. Ez egyértelmű.

Széltoló csuklott. Kezdte kissé nehéznek találni, hogy egy Értelemben higgyen.

— Hát — kezdte —, úgy gondolom, a lényeg az, hogy… nos, tudjátok, mi az az oktiron?

A két kalandor bólogatott. A különös, szivárványszínekben játszó fém majdnem olyan értékes a Körkörös-tenger környékén, mint a tudákos körtefa, és legalább annyira ritka. Az az ember, akinek van egy oktironból készített tűje, sohasem téveszti el az irányt, mivel az mindig a Korongvilág Tengelye felé mutat, ugyanis igen érzékeny a Korong mágneses terére. Emellett csodásan lehet vele zoknit stoppolni.

— Nos, a lényeg az, tudjátok, hogy az arany is rendelkezik egyfajta mágikus kisugárzással. Amolyan pénzügyi varázserővel. Ekhó-gnómikával — vihogott Széltoló.

A Menyét felállt, és nyújtózkodott. A nap már magasan állt, a lenti város pedig ködbe és mocskos párába burkolózott. Maradt még ott arany, döntötte el. Végveszélyben még egy morporki polgár is sorsára hagyja a vagyonát, csak hogy mentse az irháját. Ideje lépni.

Úgy tűnt, a Kétvirág nevű kis ember alszik. A Menyét lepillantott rá, és a fejét rázta.

— A város vár bennünket, már ami megmaradt belőle — mondta. — Köszönjük a szép mesét, varázsló. Most mihez fogsz kezdeni? — A Poggyászt méregette, de az nyomban elhátrált, és a fedelét csattogtatta felé.

— Hát, momentán nem indul hajó a városból — vihogott Széltoló. — Gyanítom, hogy a part menti úton Chirmbe megyünk. Tudjátok, vigyáznom kell erre a lököttre. De figyeljetek, én nem tódítottam…

— Persze, persze — dünnyögte a Menyét nyugtatóan. Elfordult, és nyeregbe vetette magát. Bravd tartotta a lovát. Néhány pillanattal később a két hős már csak elmosódott pontként látszott a porfelhőben, mely a szénné égett város felé távolodott.

Széltoló bortól elbutultan bámult a szuszogó turistára. Mind a két szuszogó turistára. E védtelen állapotában egy kósza gondolat suhant keresztül a dimenziókon, keresve az elmét, melyben lehorgonyozhat, és besiklott az agyába.

— Na tessék, már megint szép kis slamasztikába juttattál — nyögte, és leroskadt.

— Őrült — vélte a Menyét. Bravd, aki mellette vágtatott néhány lábnyira, bólintott.

— Egyszer minden varázsló ilyen lesz — mondta. — A sok

higanygőz. Elrothasztja az agyat. Meg a gombák is.

— Ámbár… — tűnődött a barna köpenyes. Ruhájába nyúlt, és egy kurta láncon lógó aranykorongot kotort elő. Bravd felhúzta a szemöldökét.

— A varázsló mondta, hogy a kis embernél van egy színarany korong, ami megmondja neki az időt — közölte a Menyét.

— Felélesztette benned a kapzsiságot, kis barátom? Mindig mesteri tolvaj voltál, annyi szent!

— Aha — ismerte el a Menyét szerényen. Megérintett egy kis dudort a korong szélén, és az kinyílt.

A parányi démon, melyet oda börtönöztek, fölnézett még parányibb golyós számológépéről, és haragos képet vágott.

— Már csak tíz perc nyolc óráig — recsegte. A fedél becsapódott, és majdnem odacsípte a Menyét ujját.

A Menyét káromkodva hajította el az időmondót a hangába, ahol az valószínűleg egy kőhöz csapódott. Bárhogyan is, a fedél szétnyílhatott; élénk oktarin villanás látszott, kénkő bűze terjengett, ahogy az idődémon eltűnt abba a pokoli dimenzióba, amit otthonának nevezett.

— Ezt miért csináltad? — tudakolta Bravd, aki nem volt elég közel ahhoz, hogy hallja a pontos időt.

— Mit miért? — mordult vissza a Menyét. — Nem csináltam semmit. Egyáltalán nem történt semmi. Gyere… máris lehetőségeket szalasztunk el!

Bravd bólintott. Megtáncoltatták paripáikat, és elvágtattak az ősi Ankh — és becsületesebb varázslatok felé.

A NYOLCAS SZÁM SZÖRNYE

Prológus

A Korongvilág sokkal lenyügözőbb látványosságokkal szolgál a pártatlan szemlélőnek, mint amiket azokban az univerzumokban találni, melyeket más, kevésbé ötletgazdag, ám avatottabb kezű Teremtők hoztak létre.

Bár a Korong napja nem más, mint egy keringő holdacska, magaslatai pedig alig nagyobbak egy krikettkapunál, ezt az aprócska hátrányt szembe kell állítani Nagy A'Tuin, a Teknőc óriási látványával, Amelynek ősi, meteorlyuggatta páncélján nyugszik végső soron a Korong. Néha lassú vándorlása során a Végtelen partjain kinyújtja országnyi méretű fejét, hogy egy kósza bolygó után kapjon vele.

Ám az összes közül talán a legnagyszerűbb látvány — ha másért nem, hát azért, mert a legtöbb elme, ha szembesül A'Tuin valódi, galaktikusan iszonyú méreteivel, nem hajlandó elhinni — a végtelen Peremcsobaj, ahol a Korong tengerei tajtékzó forgatagban a feneketlen űrbe ömlenek. Vagy esetleg a Perevárvány, az egész Korongot átfogó, nyolcszínű szivárvány, amely szüntelenül ott ragyog a párás légtömegekben a Csobaj fölött. A nyolcadik szín az oktarin, melyet a Korong mérhetetlen mágikus tere hoz létre az erős napfény megtörésével.

A legcsodálatosabb látvány talán mégis a Tengely. A Korong közepén egy tíz mérföld magas, zölden csillogó jéghegy magaslik a felhők fölé. s ad otthont csúcsán a Megnemnyilvánul-laknak, az istenek lakóhelyének. A Korong istenei azonban, bármilyen nagyszerű is az alattuk elterülő világ, ritkán elégedettek. Elég kínos a tudat, hogy olyan világ istenei, mely csak azért létezik, mert minden valószínűségi görbének kell legyen túlsó vége; különösen akkor, ha alkalomadtán képesek néhány pillantást vetni a világokra más dimenziókban, melyeknek Teremtői szegényesebb képzeletűek, ám határozottan avatottabb kezűek voltak. Így hát nem csoda, hogy a Korong istenei idejük nagy részét nem mindentudással, hanem civakodással töltik.

Azon a bizonyos napon Vak Ió, aki szüntelenül résen lévén már jó ideje az istenek vezetője, állát az öklére támasztva üldögélt, és a nagy játéktáblát tanulmányozta maga előtt a vörös márványasztalon. Vak Ió onnan kapta a nevét, hogy arcának azon a pontján, ahol másnak a szemürege van, sima bőr feszül. Persze, azért volt szeme, méghozzá imponálóan nagy számban; ezek a szemek a maguk félfüggetlen életét élték, és néhány közülük most is ott lebegett a játéktábla fölött.

A játéktábla a Korongvilág gondos kézzel faragott, négyzethálós térképe volt. Egyik-másik négyzeten csodálatos kidolgozású, élethű játékfigurák álltak. Kettő közülük gyanúsan emlékeztetett Bravdra és a

Menyétre. A többi más hősöket és bajnokokat jelképezett — a Korongvilágnak fölös készlete volt belőlük.

Pillanatnyilag épp Ió volt játékban, valamint Offler, a Krokodilisten, Zephyrus, a lenge szellők istene, a Sors és az Úrnő. Most, hogy az alacsonyabb rangú játékosok kiestek, összpontosítás érződött a tábla körül. A Véletlen istennőjének az elsők között kellett távoznia, miután hőse — Offler egy szerencsés dobásának hála — beleszaladt egy állig felfegyverzett gnollokkal telt házba. Röviddel ezután az Éjszaka is visszavonta zsetonjait, sürgős megbeszélésre hivatkozva a Végzettel. Több kisebb istenség szállingózott oda, és a játékosok válla fölött kukucskálva kibicelt.

Az asztal mellett külön fogadásokat kötöttek, hogy a következő kieső az Úrnő lesz. Legutolsó számba jöhető hőse maréknyi hamu volt immár Ankh-Morpork füstölgő romjai alatt, és nemigen maradtak olyan figurái, amelyeket előléptethetett volna az élvonalba.

Vak Ió fölkapta a kockavető dobozt (emberi koponya volt; nyílásait rubinokkal zárták le) és számos szemének tekintetét az Úrnőre emelve három ötöst dobott.

Az Úrnő elmosolyodott. Sajátos volt a szeme: élénkzöld, írisz és pupilla nélkül, és belülről izzott.

Csönd telepedett a szobára, amikor belekotort kellékes dobozába, és a legaljáról két figurát halászott elő, majd egy-egy határozott kattanás kíséretében a táblára helyezte mindkettőt. A többi játékos egy istenként hajolt előre, hogy szemügyre vehesse őket.

— Ed venegád vavázsló meg valami hifatalnokfélezség… — állapította meg Offler, a Krokodilisten. Túlfejlett tépőfogai, mint mindig, kicsit akadályozták a beszédben. — Nofak, nofak! — S bal mancsával egy rakás csontfehér zsetont csúsztatott a tábla közepére.

Az Úrnő biccentett. Fölemelte a kockavető dobozt. Sziklaszilárdan tartotta az asztal fölött, ám valamennyi isten tisztán hallotta bentről a három kocka zörgését. Aztán dobott, és a kockák végigpattogtak az asztalon.

Egy hatos. Egy hármas. Egy ötös.

Csakhogy azzal az ötössel történt valami. Néhány milliárd molekula véletlen ütközésétől hajtva a dobókocka az egyik csúcsára perdült, szelíden fordult egyet-kettőt, majd megállapodott.

Hetes.

Vak Ió fölvette a kockát, és megszámolta az oldalait.

— *Ugyan* már! — mondta fáradtan. — Légy sportszerű!

A nyolcas szám szörnye

Az Ankh-Morporkból Chirmbe vezető út magas volt, fehér és kanyargós: különféle hepehupákból és gödrökből álló, kilencven mérföld hosszú útszakasz, amely olykor hegyeket kerülgetett, olykor lebukott a hűvös, zölddel benőtt völgyek citromfaligetei közé, olykor liánokkal beszőtt vízmosásokon ívelt át nyikorgó függőhidakon, és egészében véve inkább festői volt, mintsem könnyen járható.

Festői. Ezt a szót Széltoló, a varázsló (a Varázstudományok Mestere, Láthatatlan Egyetem [kibukott]) csak nemrég ismerte meg. Egyike volt a számtalan új szónak, amelyeket azóta tanult, hogy elhagyták Ankh-Morpork füstölgő romjait. Hasonlóképp újszerű melléknév volt az idilli is. Miután gondosan megfigyelte, milyen tájak látványa indítja Kétvirágot a szó használatára, Széltoló úgy döntött, hogy a festői rettenetesen meredeket jelent. Az idilli jelzővel Kétvirág azokat a falvakat illette, amelyeken néha áthaladtak. A jelek szerint ez a szó a lázsújtotta és a düledező megfelelője lehetett.

Kétvirág turista volt, a Korongvilág legelső turistája. Széltoló némi megfontolás után úgy döntött, hogy a turista szellemileg visszamaradott egyént jelent.

Miközben lustán poroszkáltak a kakukkfű-illatú levegőben döngicsélő méhrajok között, Széltoló a legutóbbi napok eseményein tűnődött. A kis idegen szemlátomást őrült ugyan, ámde egyúttal igen bőkezű, és sokkal kevésbé életveszélyes, mint a varázsló ankh-morporki ismerőseinek nagy része. Széltoló egészen megkedvelte. Kétvirágot nem kedvelni olyan volna, mintha az ember egy kutyakölyköt rugdosna. Kétvirág mostanában igen nagy érdeklődést mutatott a mágia elmélete és gyakorlata iránt.

— Hát, izé, ez az egész olyan hasznavehetetlennek tűnik — mondta. — Tudod, én mindig azt hittem, hogy a varázsló csak kimondja a varázsigéket, és kész. De ez a fáradságos memorizálás, meg minden…

Széltoló mélabúsan bólogatott. Megpróbálta elmagyarázni, hogy hajdan a mágia valóban vad és féktelen volt, ám valamikor az idők hajnalán megzabolázták a Nagy Öregek. Azóta a mágia engedelmeskedni köteles többek között a Valóság-megmaradás Törvényének; ez a törvény kimondja, hogy egy adott cél elérésére fordított energia ugyanakkora kell legyen, az alkalmazott módszerektől függetlenül. Ez a gyakorlatban annyit tesz, hogy mondjuk egy pohár bor illúzióképének fölidézése viszonylag könnyű feladat, hiszen csak a fényhullámok finom átrendezését igényli. Másrészt egy valódi borospohár fölemeléséhez néhány lábnyira a levegőben — mármint puszta szellemi energiával — több órán át

tartó, gondos előkészület szükséges, ha a varázsló nem akarja, hogy — a hatás-ellenhatás elvének ékes bizonyítékaként — a fülén csorogjon ki az agya tőle.

Beszélt ezenkívül arról, hogy a mágia néhol továbbra is előfordul nyers ősállapotában, amit a beavatott arról ismer meg, hogy megjelenési formái nyolcadrét alakot öltenek a téridő kristályos szerkezetében. Példa erre az oktiron fém és az oktogén gáz. Mindkettő veszedelmes mennyiségű nyers varázserőt sugároz.

— Elég nyomasztó ez az egész — zárta le a témát.

— Nyomasztó?

Széltoló hátrafordult a nyeregben, és egy pillantást vetett Kétvirág Poggyászára, amely aprócska lábak százain baktatott kitartóan utánuk, s alkalmanként megpróbált bekapni egy-egy kósza pillangót. Nagyot sóhajtott.

— Széltoló azt hiszi, hogy képesnek kellene lenni a villámok igába fogására — jegyezte meg a piktorkrampusz, aki a Kétvirág nyakában lógó doboz kis ajtajából figyelte az út menti tájat. Egész délelőtt festői tájakat és idilli látképeket készített a gazdájának, és most engedélyt kapott egy cigarettaszünetre.

— Mikor azt mondtam, hogy *igába fogni,* nem arra gondoltam, hogy igába fogni — csattant föl Széltoló. — Csak arra céloztam, hogy izé, úgy gondoltam… nem tudom, egyszerűen képtelen vagyok rá szavakat találni. Azt hiszem, a világnak valahogy… rendezettebbnek kéne lennie.

— Ne álmodozz, ez már fantasy — mondta Kétvirág.

— Tudom. Ez a baj. — Széltoló megint felsóhajtott. Szép dolog a józan ész, meg hogy az univerzum a tiszta logikának és a számok harmóniájának engedelmeskedik, de a könyörtelen igazság az, hogy a világot egy gigantikus teknős hordja a hátán, és az isteneknek az a szokása, hogy meglátogatják az ateisták házát és betörik az ablakokat.

Halk nesz hallatszott, alig hangosabb az út menti rozmaringban zümmögő méheknél. Valami különös csontzörgés, mintha kockát vetnének vagy koponyákkal gurigáznának. Széltoló óvatosan körülnézett. Senkit sem látott.

Ez valahogy nyugtalanította.

Aztán könnyű szellő támadt, amely erősödött, majd elállt néhány szívverésnyi idő alatt. Változatlanul hagyta a világot, néhány érdekes részletet kivéve.

Példának okáért ott volt az a két és fél öl magas hegyi troll, aki most kissé morózusan állt az út közepén. Rettenetesen dühös volt. Részben azért, mert a trollok rendszerint egyébként is dühösek, ám kedélyállapotát nemigen javította az a körülmény, hogy váratlanul, egy szempillantás alatt teleportálták ide barlangjából a Rammerork-hegységből, amely innen mintegy háromezer mérföldre húzódott.

Ezenkívül a művelet eredményeképpen ezer öllel közelebb került a Peremhez, ami — az energiamegmaradás törvényének értelmében — veszedelmesen megnövelte belső hőmérsékletét. Így hát kivillantotta agyarait, és támadásba lendült.

— Milyen különös élőlény — jegyezte meg Kétvirág. — Veszélyes?

— Csak az emberekre! — kiáltotta Széltoló. Kardot rántott, és egy sima keresztdobással sikerült tökéletesen elhibáznia a rohamozó trollt. A penge az ösvény mentén burjánzó hangásba pottyant.

Zaj hallatszott megint — mint vén, pudvás fogak csikordulása.

A kard egy görgetegen csendült, mely a hangásban bújt meg — méghozzá olyan ügyesen, gondolta volna egy megfigyelő, hogy egy másodperccel ezelőtt úgy tűnt, egyáltalán nincs is ott. A kő a magasba szökkent, akár egy fickándozó lazac, és a visszapattanás közepén mélyen a troll szürke nyakszirtjébe vágódott.

A szörnyeteg felhorkant, s karmos mancsának egyetlen suhintásával föltépte Kétvirág lovának oldalát; az állat fölnyerített, megugrott, és eltűnt az út menti fák között. A troll megpördült, és Széltoló után kapott.

Ekkor kissé lomha idegrendszere végre közölte agyával az újságot — jelesül azt, hogy megdöglött időközben. Egy pillanatig meglepetten meredt maga elé, aztán elzuhant, és sóderré hullott széjjel (a trollok szilíciumalapú életformák, s testük a halál beálltakor azon nyomban visszaváltozik kővé).

— Ááárgh! — gondolta Széltoló, ahogy a lova felágaskodott rémületében. Kétségbeesetten csimpaszkodott a sörényébe, miközben az állat ide-oda imbolygott két hátsó lábán, aztán nyerítve megfordult, és vakon beszökkent a fák közé.

Az erdő mélye lassan elnyelte a paták dobogását, s az útra ismét csend telepedett, nem számítva persze a méh-zümmögést és olykor-olykor egy pillangószárny libbenését. Hallatszott még egy másfajta zaj is, ami elég furcsa volt itt a déli verőfényben, a természet lágy ölén.

Mintha dobókockák pattogtak volna egy játéktáblán.

— Széltoló!

Kétvirág kiáltása visszaverődött a zord komorsággal sorakozó fák eleven faláról, s válasz nélkül halt el a messzeségben. A turista leült egy kőre, és megpróbált gondolkozni.

Először is, nyilvánvalóan eltévedt. Ez bosszantó, de nem aggasztotta különösebben. Az erdő elég érdekesnek tűnt. Valószínűleg élnek benne manók vagy tündérek — talán manók is, tündérek is. Sőt, ami azt illeti, a turista néha különös, zöld arcokat vélt megpillantani magasan fönt, a lombok között. Kétvirág mindig is szeretett volna találkozni egy tündérrel. Igaz, leginkább egy sárkányra vágyott, de egy tündér is megteszi. Vagy egy igazi kobold.

A Poggyászának nyoma veszett, és ez kellemetlen. Ezenkívül eleredt az eső. Kétvirág kényelmetlenül fészkelődött a nyirkos kövön, és megpróbálta a szebbik oldalukról fölfogni a dolgokat. Például, amikor megriadt lova őrült vágtában keresztülcsörtetett egy bozótoson, és fölzavarta azt az anyamedvét a bocsaival, sikerült kereket oldaniuk, mielőtt az állat reagálhatott volna. Aztán valahogy egy alvó farkasfalka kellős közepén találták magukat, de eszelős sebességüknek hála, megint csak pillanatok alatt faképnél tudták hagyni a dühödten vonító fenevadakat. Mindenesetre telt-múlt az idő, és Kétvirág úgy érezte, talán nem lenne rossz ötlet födelet keresni éjszakára. Talán akad egy… törni kezdte a fejét, hogy visszaemlékezzen, miféle szálláshelyet kínálnak hagyományosan az erdők… talán akad egy mézeskalácsház vagy valami?

A kő *tényleg* kényelmetlen volt. Kétvirág lenézett, és most először vette észre rajta a különös faragást.

Olyan volt, mint egy pók. Vagy talán mint egy polip? A bőven tenyésző moha és zuzmó elég bizonytalanná tette a részleteket. A fura kép alá vésett rúnákat viszont nem nőtte be. Kétvirág minden további nélkül el tudta olvasni őket: *Utazó, Bel-Shamharoth vendégszerető temploma ezer lépésre van innen tengelyirányban.* Kétvirág meglehetősen érdekesnek találta, hogy az üzenetet ugyan el tudta olvasni, az egyes betűk azonban teljesen ismeretlenek voltak számára. A szöveg értelme egyenesen az agyába érkezett, nem volt szükség a szem közvetítésére.

Fölállt, s eloldozta az immár lecsillapodott lovat a facsemetétől, amelyhez kikötötte. Nem tudta pontosan, hogy merre van a Tengely, de mintha látott volna egy bizonytalan körvonalú, régi csapást, amely tovább kanyargott a fák között. A jelek szerint ez a Bel-Shamharoth fölkészült, hogy mindent megtegyen a bajba jutott utazók megsegítésére. Akárhogyan is, a másik választási lehetőséget a farkasok jelentették. Kétvirág eltökélten bólintott.

Talán némi érdeklődésre tarthat számot, hogy jó néhány órával később két farkas érkezett a tisztásra; Kétvirág nyomát követték. Zölden parázsló tekintetük a különös, nyolclábú faragványra esett — ami vagy pók volt vagy polip, vagy esetleg valami sokkal furcsább —, és azonnal úgy döntöttek, hogy ők tulajdonképpen nem is annyira éhesek.

Körülbelül három mérfölddel odébb egy bukott varázsló lógott elkeseredetten egy jókora bükkfaágon.

Ez a helyzet öt változatos, eseménydús perc eredményeképp alakult ki. Először egy felbőszült anyamedve tört elő a bozótból, s mancsának egyetlen csapásával leterítette Széltoló lovát. Aztán, amikor a mágus ész nélkül menekült a vérontástól, egyenest egy tágas tisztásra érkezett, ahol hemzsegtek a legszebb álmukból felriasztott,

ingerült farkasok. A Láthatatlan Egyetemen Széltoló a kétségbeesésbe kergette oktatóit, akik mindhiába igyekeztek őt megtanítani a levitáció alapelemeire; a bölcs professzorok bizonyára elámultak volna, ha látják, milyen hihetetlen gyorsasággal éri el és mássza meg tanítványuk a legközelebbi fát, szinte anélkül, hogy megérintené.

Persze ott volt még az ügy a kígyóval.

Nagy, zöld kígyó volt, és a hüllők vele született türelmével tekergőzött Széltoló felé az ágon. A varázsló eltűnődött rajta, hogy mérges-e, aztán megrótta magát az ostoba kérdésért. Hát persze hogy mérges!

— Mit vigyorogsz? — kérdezte a szomszéd ágon gubbasztó alaktól.

NEM TEHETEK RÓLA — mondta a Halál. — LENNÉL OLYAN SZÍVES VÉGRE ELENGEDNI AZT AZ ÁGAT? MÁS DOLGOM IS AKAD, NEM LÓGHATOK ITT EGÉSZ NAP…

— Én viszont igen — mondta Széltoló dacosan.

A fa tövében gyülekező farkasok érdeklődve nézegették vacsorájukat, amint magában beszél.

NEM FOG FÁJNI — ígérte a Halál. Ha a szavaknak tényleg súlyuk lenne, a Halál egyetlen mondatával le tudott volna horgonyozni egy hajót.

Széltoló karját perzselő villámként hasogatta a fájdalom. Zordan meredt a keselyűszerű, kissé áttetsző alakra.

— Nem fog fájni? — sziszegte. — Fölfal egy nyavalyás farkasfalka, és te azt mondod, hogy nem fog fájni?

Észrevett egy másik ágat, ami alig néhány lábnyira keresztezte az övét, mely veszedelmesen vékonyodott már. Ha elérné…

Kinyújtott karral előrelendítette magát.

A már amúgy is hajlott ág nem tört el. Csak valami nedves, hasadó neszt hallatott, és csavarodott egyet Széltoló markában.

A varázsló egy vékonyka kéregcsík végén találta magát, amely rohamos gyorsasággal hosszabbodott, ahogy Széltoló súlya lehasította a fáról. Lenézett, és egyfajta végső elégtétellel konstatálta, hogy pontosan a legnagyobb farkason fog landolni.

Most már lassabban mozgott, mert a kéregcsík az ág tövéhez közeledve egyre szívósabb lett, s mind nehezebb lett tovább hasítani. A kígyó tűnődve figyelte reménybeli zsákmánya vergődését.

A kéreg azonban kitartott. Széltoló már azon volt, hogy gratulál magának, de amikor fölnézett, észrevett egy apróságot, ami mindeddig nem szúrt szemet neki. A legnagyobb darázsfészek lógott az útjában, amit valaha látott.

Szorosan becsukta a szemét.

Na de a troll? — kérdezte magában. Minden más csak a szokásos szerencsém, de hogy az istenekbe került az útra az a troll? Mi a fene

folyik itt?

Katt. Mintha egy gally roppant volna el, csakhogy Széltoló ezt nem a fülével, hanem az agyával hallotta. Katt, katt. És ekkor könnyű szellő támadt, amely egyetlen levelet sem rezdített.

Az egyre nyúló kéregcsík letépte a faágról a darázsfészket, amikor odaért hozzá. A darázsfészek elzúgott a varázsló feje mellett. Széltoló érdeklődéssel nézte, hogyan lesz mind kisebb és kisebb, ahogy a szimatolva égnek meredő farkosorrok gyűrűjéhez közeledik.

Az orrok gyűrűje hirtelen szorosra zárult.

Azután hirtelen szétspriccelt a szélrózsa minden irányába.

Az erdő visszhangzott a fájdalmas vonyítástól, ahogy a falka elkeseredetten igyekezett lerázni magáról a feldühödött darázsfelhőt. Széltoló bárgyún vigyorgott.

A könyöke váratlanul hozzáért valamihez. A fatörzs volt az. A kéregcsík az ág egész hosszában lehasadt. A közelben nem akadt több ág. A sima fakérgen pedig nem volt kapaszkodó.

Ellenben kezet nyújtott. Két, vékony, levélzöld kéz nyúlt ki közvetlenül mellette a mohos kéreg alól. A kezeket két csinos, gömbölyű kar követte, aztán a driád egyszerűen kihajolt a fa törzséből, szorosan megragadta a döbbent varázslót, és behúzta a fába a növényeknek azzal a szörnyűséges erejével, amely életadó nedvesség után tapogatózó gyökereket ékel a tömör kősziklába. A vastag fakéreg szétnyílt, mint az őszi köd, majd összezárult, mint a kagyló.

A Halál egykedvűen figyelt.

Aztán egy pillantást vetett a temérdek tiszavirágra, melyek önfeledt cikcakkban járták táncuk csupasz koponyája körül. Egyet pattintott az ujjával, mire a rovarok az erdei avarba potyogtak — de ez valahogy mégsem volt az igazi.

Vak Ió átlökte az asztalon a zsetonjait, dühösen kimeresztette azokat a szemeit, amelyek pillanatnyilag a teremben tartózkodtak, és kicsörtetett az ajtón. Néhány félisten vihogott. Offler legalább kimért, bár kissé hüllőszerű méltósággal fogadta egy teljesen jó troll elvesztését.

Az Úrnő utolsó ellenfele átült egy másik székbe, hogy épp átellenben legyen vetélytársával.

— Uram — mondta az istennő udvariasan.

— Úrnőm — válaszolt higgadtan ellenfele. Tekintetük találkozott.

Az utolsónak maradt játékos hallgatag isten volt. Rebesgették róla, hogy egy másik Valóságból érkezett a Korongvilágra, valami titokzatos és szörnyűséges eset után. Az isteneknek persze privilégiuma látszólagos külső megjelenésük szabályozása, még más istenek szemében is; a Korongvilág Sorsa most egy korosodó, jólelkű férfiú alakját öltötte magára, takarosan fésült, őszülő hajjal és olyan

arcvonásokkal, hogy minden hajadon habozás nélkül fölkínált volna neki egy kis pohár sört, ha történetesen megjelenik a hátsó ajtónál. Olyan arc volt, amelyet egy jóindulatú fiatal boldogan átsegít a forgóajtón. Kivéve persze a szemét.

Egyetlen isten sem képes álcázni szeme igaz valóját és természetét. A Korongvilág Sorsa szemének természete pedig ez: ha valaki csupán futó pillantást vet rá, egyszerűen sötétnek látja; jobban odanézve azonban kiderül — túl későn! —, hogy ez a szem csupán lyuk, s olyan mély, olyan távoli sötétségre nyílik, hogy aki belé tekint, az úgy érzi, mintha ellenállhatatlanul vonzaná valami a végtelen éjszakába, és a benne kavargó iszonyú csillagok felé…

Az Úrnő udvariasan köhintett, és huszonegy fehér zsetont tett az asztalra. Aztán köntöse zsebéből még egy zsetont vett elő; ez áttetsző volt, ezüstös színű, és kétszer akkora, mint a többi. Egy igazi hős lelkét mindig jobb árfolyamon lehet beváltani; az istenek igen nagy becsben szokták tartani őket.

A Sors fölvonta bal szemöldökét.

— De csalás ugye nem lesz, Úrnő? — kérdezte.

— Ugyan ki tudná becsapni magát a Sorsot? — kérdezett vissza ellenfele. A Sors vállat vont.

— Senki. Mégis mindenki megpróbálja.

— Javíts ki, ha tévedek, de azt hiszem, besegítettél nekem itt-ott a többiek ellen.

— Hogyne. Azért, hogy annál kellemesebb legyen a végjáték, Úrnő. Most pedig…

A Sors a kellékdobozába nyúlt, elővett egy figurát, és elégedett arccal a táblára helyezte. A kibicelő istenek egyszerre sóhajtottak fel. Egy pillanatra még az Úrnő is meghökkent.

Rettentő ronda figura volt. A körvonalai bizonytalannak, elmosódottnak tűntek, mintha a faragómester keze reszketett volna az iszonyattól, miközben a Valami lassan alakot ötlött vonakodó ujjai között. Úgy tűnt, csupa csáp és szívókorong. Meg szörnyűséges rágó, figyelte meg az Úrnő. És egyetlen hatalmas szem.

— Azt hittem, hogy a fajtája már az idők kezdetén kihalt — mondta az Úrnő.

— Ennek talán még csontos barátunk is undorodott a közelébe menni — nevetett a Sors. Határozottan élvezte a helyzetet.

— Sosem lett volna szabad világra jönnie.

— Mindazonáltal — jelentette ki a Sors szentenciózusan. Besöpörte a dobókockákat szokatlan alakú dobozukba, aztán fürkész pillantást vetett ellenfelére.

— Persze — tette hozzá —, ha föl akarod adni…

Az Úrnő a fejét rázta.

— Kezdjük!

— Állod a tétemet?

— *Kezdjük!*

Széltoló tudta, mi minden van a fákban: rostok, nedvek, esetleg egy-egy mókus. Ritkák ellenben a paloták.

Viszont… a selyemvánkosok, amelyeken trónolt, sokkalta puhábbak voltak a fánál, a bor, amit fakupából iszogatott, határozottan jobban ízesebb, mint a gyanta; az a leányzó pedig, aki fölhúzott térddel kucorgott előtte, és tűnődve figyelte őt, végképp nem hasonlítható a mókusokhoz, hacsak nem említjük a prémesség bizonyos jeleit.

A terem magas volt és tágas; lágy, halványsárga fény világította meg, amelynek forrását Széltoló sehogy sem lelte. Göcsörtös, erezett faboltívek nyíltak belőle más termekbe és egy hatalmas csigalépcsőre. Pedig kívülről tökéletesen közönséges fának látszott!

A lány tetőtől talpig zöld színű volt. Széltoló efelől minden kétséget kizáróan megbizonyosodhatott, mivel az ifjú hölgy egész öltözéke egyetlen nyakláncból állt. Hosszú, sötétzöld haja kissé mohosnak tetszett. Pupillája nem volt, a szeme élénkzölden ragyogott. Széltoló őszintén kívánta, bár több figyelmet fordított volna az egyetemen az antropológiai előadásokra.

A lány egy szót sem szólt. Amióta leültette a szófára és megkínálta borral, semmi egyebet sem csinált, csak némán figyelte őt, s időnként megvakart egy mély forradást a karján.

Széltolónak hirtelen eszébe jutott, hogy a driádok annyira egyek a fával, amelyben élnek, hogy ha egyikük megsérül, azt a másik is megszenvedi…

— Bocsánatot kérek azért — mondta gyorsan. — Csupán baleset volt. Úgy értem, itt voltak ezek a farkasok, ugye…

— Föl kellett másznod a fámra, és én megmentettelek — mondta a driád egyszerűen. — Micsoda mázli számodra. És talán a barátodnak is?

— A barátom?

— A kis ember a varázsdobozzal — felelte a driád.

— Ó, persze, ő — mondta Széltoló kissé bizonytalanul. — Aha. Remélem, jól van.

— Szüksége van a segítségedre.

— Mint általában. Ő is talált egy fát magának?

— Nem. Sikerült eljutnia Bel-Shamharoth templomába.

Széltoló fuldokolni kezdett a félrenyelt bortól. A füle megpróbált eltűnni a koponyájában, olyan iszonyat fogta el a név hallatán. A Lélekfaló! Az emlékképek vágtatva visszatértek, mielőtt megállíthatta volna őket. Hajdan, amikor még alkalmazott mágia szakos hallgató volt a Láthatatlan Egyetemen, fogadásból belopózott a könyvtár

olvasóterméből nyíló kis szobába. Ennek a szobának a falait oltalmazó ólompentagrammák borították, és senki sem tartózkodhatott közöttük négy perc harminckét másodpercnél tovább, ezt az időtartamot több mint kétszáz éves, óvatos kísérletezgetés után határozták meg…

Lassan, vigyázva kinyitotta a Könyvet, amely egy oktironállványhoz volt láncolva a rúnákkal telerótt padlójú szoba közepén — nem azért, hogy el ne lopják, hanem azért, hogy meg ne szökhessen; mert ez a könyv, az Oktávó, úgy át van itatva mágiával, hogy ködös öntudatra ébredt. Ekkor egy varázsige váratlanul előugrott a töredező lapok közül, s befészkelte magát Széltoló agyának egy sötét, eldugott zugába. Míg a mágus ki nem mondja, senki sem fogja tudni, melyik varázslat ez, csak annyit, hogy a Nyolc Nagy Varázslat egyike. Még maga Széltoló sem tudta. De időnként érezte, ahogy alattomosan ott bujkál Énje mögött, s türelmesen vár, hogy elérkezzék az ő ideje…

Az Oktávó címlapja Bel-Shamharothot ábrázolta. Ez a lény nem gonosz, hisz' még a legsötétebb gonoszság is kötődik néhány szállal az eleven élethez — Bel-Shamharoth a fonákja volt annak az érmének, melynek színén a Jó és a Gonosz szerepel.

— A Lélekfaló. A száma hét és kilenc között vagyon; kétszer négy az a szám — idézte Széltoló, s agya megfagyott a rettenettől. — *Jaj ne*! Hol ez a templom?

— Tengelyirányban, nem messze az erdő közepétől — mondta a driád. — Nagyon ősi.

— De ki lehetett olyan ostoba, hogy Bel… hogy neki hódoljon isteneként? Úgy értem, az ördögimádat még *elmegy,* na de ő a Lélekfaló…

— Voltak bizonyos… bizonyos előnyei. És a faj, amely valaha ezen a vidéken élt, különös szokásoknak hódolt.

— És mi történt velük?

— Mondtam, hogy a faj, amelyik *valaha* ezen a vidéken élt. — A driád fölállt, és kinyújtotta a kezét. — Gyere! A nevem Druellae. Gyere velem, és nézd meg, milyen sors vár a barátodra! Épületes élmény lesz.

— Nem vagyok benne biztos, hogy… — kezdte Széltoló.

A driád zölden sugárzó tekintete a torkára forrasztotta a szót.

— Azt hiszed, van más választásod? — kérdezte.

A bükk belsejében kanyargó csigalépcső széles volt, akár egy birodalmi országút, s minden fordulójából hatalmas termek nyíltak. A világításról továbbra is a mindenütt jelenlévő sárga fény gondoskodott. Akadt még ezen kívül valami nesz. Széltoló félrehajtott fejjel hallgatózott, és megpróbálta azonosítani. Mintha vízesés zúgna a távolban, vagy lassan elhaló mennydörgés robajlana.

— Ez a fa — mondta a driád kurtán.

— Mit csinál? — kérdezte Széltoló.

— Él.

— Ezen sokat törtem a fejem. Mondd csak, izé, mi most valóban egy fában vagyunk? Le lettem kicsinyítve? Kívülről nézve olyan vékonynak láttam a törzset, hogy esküdni mertem volna rá: átérem a karommal.

— Átérted volna.

— Hm. Most mégis itt vagyok benne.

— Úgy bizony.

— Hm — ismételte Széltoló.

Druellae fölkacagott.

— Belelátok a gondolataidba, hamis varázsló! Hiszen driád vagyok, nem igaz? Hát nem tudod, hogy amit te olyan lekicsinylően *fa* névvel illetsz, az csupán négydimenziós kivetülése egy egész multidimenzionális univerzumnak, amely… de nem, látom, nem tudod. Mikor észrevettem, hogy nincs botod, azonnal rá kellett volna jönnöm, hogy nem vagy igazi varázsló.

— Elégett — hazudta Széltoló gépiesen.

— És hol a varázsjelekkel hímzett kalapod?

— Elfújta a szél.

— A famulusod?

— Megdöglött. Nézd, köszönöm, hogy megmentettél, de ha nincs ellene kifogásod, mennem kell. Ha lennél olyan kedves megmutatni a kijáratot…

Valami a lány arckifejezésében arra késztette, hogy forduljon hátra. Három hímdriád állt mögötte. Ugyanolyan meztelenek voltak, mint Druellae, és fegyvertelenek. Ez az utóbbi tény azonban nem sokat nyomott a latban. Nem úgy festettek, mint akiknek fegyverre lenne szükségük ahhoz, hogy föltartóztassák Széltolót. Ami azt illeti, inkább úgy festettek, mintha csupasz vállal keresztül tudnának törni a tömör sziklán, útközben elnáspángolva egy regiment trollt. A három jóképű óriás az évszázados fák néma fenyegetésével tornyosult a varázsló fölé. Bőrük színe akár a dió burkáé, s az izmok úgy dagadoztak alatta, mint a dinnyészsákok.

Széltoló visszafordult, és haloványan Druellae-re vigyorgott. Az élet ismét kezdett az ismerős kerékvágásba zökkenni.

— Ez nem megmentés volt, ugye? — kérdezte. — Foglyul ejtettek, igaz?

— Persze.

— És nem hagytok elmenni? — Nem annyira kérdés volt, inkább megállapítás.

Druellae a fejét rázta.

— *Bántottad a Fát.* De szerencsés ember vagy. A barátod

találkozni fog Bel-Shamharoth-tal. *Te* csak meghalsz.

Hátulról két kéz ragadta vállon a varázslót, valahogy úgy, ahogy a vén fa gyökere tekeredik kérlelhetetlenül a folyami kavics köré.

— Természetesen a körülményekhez illő szertartásossággal folytatta a driád. — Miután a Nyolcas Szám Szörnye végzett a barátoddal.

Széltoló csak annyit bírt kibökni:

— Tudod, sosem gondoltam volna, hogy hím driádok is léteznek. Még egy tölgyfában sem.

Az egyik óriás a képébe vigyorgott.

Druellae felhorkant.

— Ostoba! Mit gondolsz, a makkok miből lesznek?

Egy hatalmas, üres, csarnokszerű terembe értek, melynek mennyezete eltűnt az arany derengésben. A végtelen csigalépcső egyenesen átvezetett rajta.

A csarnok túlsó végén sok száz driád álldogált. Amikor Druellae közelebb ért, tisztelettudóan utat engedtek neki, Széltolót viszont, akit három roppant őrzője taszigált előre, valamennyien levegőnek nézték.

A legtöbbjük nő volt, bár akadt köztük néhány hatalmas termetű férfi is. Zord istenszobrokként álltak a kicsi, intelligens nősténydriádok között. Rovarok, gondolta Széltoló. Ez a Fa olyan, mint egy méhkas.

De hogy lehet, hogy ezek a driádok egyáltalán léteznek? Amennyire vissza tudott emlékezni, a fák népe már évszázadokkal ezelőtt kihalt. Lehagyták őket a fejlődés útján az emberek, ahogyan a Derengés Népeinek legtöbbjét. Csak a tündérek meg a trollok élték túl az Ember eljövetelét a Korongvilágra: a tündérek azért, mert általában agyafúrtabbak a kelleténél, a trollok pedig azért, mert rosszindulat, aljasság és kapzsiság terén fölvették a versenyt az emberrel. A driádokról mindenki azt hitte, hogy kihaltak a manókkal és a villikkel együtt.

A háttérmoraj ebben a teremben hangosabb volt. Olykor lüktető, aranyszínű ragyogás futott végig az áttetsző falakon, míg el nem nyelte a derengés odafönt. Rezgett is, valami erőtől a levegőben.

— Ó, avatatlan varázsló — mondta Druellae —, láss hát egy kis mágiát! Nem a te menyétképű, szelídített mágiádat, hanem a gyökér-és-ág mágiát, az ősi varázst! Zabolátlan varázst! Figyelj!

Körülbelül ötven driádnő zárt alakzatba tömörült. Megfogták egymás kezét, majd addig hátráltak, míg egy hatalmas kört nem alkottak. A többi driád halk kántálásba kezdett. Aztán Druellae biccentésére a kör forgásba lendült forgás-ellenirányban.

Ahogy a kör mozgása egyre sebesebb lett, és a kántálás bonyolult dallama mind magasabb régiókba szárnyalt, Széltoló azon kapta magát, hogy lenyűgözve figyel. Az egyetemen sok mindent hallott az Ősi Mágiáról, bár a varázslókat tiltották tőle. Tudta, hogy ha a kör

elég gyorsan kereng majd a Korongvilág lassan forgó, állandó mágikus terével összehasonlítva, a fellépő asztrálsúrlódás óriási töltéskülönbséghez vezet, amely az Őselemi Varázserő roppant energiájú kisülésében fogja leföldelni magát.

A kör most már csak szökellő driádok elmosódott gyűrűje volt, s a Fa falai zengtek a kántálás visszhangjaitól…

Széltoló érezte fejbőrén az ismerős, kínos bizsergést, ami a nyersmágia erős töltésének létrejöttét jelzi a közelben, így hát csak közepesen döbbent meg, amikor néhány másodperccel később ragyogó oktarin fénysugár lövellt elő a láthatatlan mennyezetből, majd sisteregve összpontosult a kör közepére.

Vihartépázta, fákkal övezett domb képe bontakozott ki belőle, egy templommal a tetején. Az épület valahogy kellemetlenül szúrta az ember szemét. Széltoló tudta, hogy ha ez Bel-Shamharoth temploma, akkor nyolcszög alakúnak kell lennie. (A nyolc tudniillik Bel-Shamharoth száma is; ezért nem veszi lehetőleg a szájára egyetlen varázsló sem, akibe egy csöppnyi józan ész szorult. Ha kimondod, neked már nyolc, szokták figyelmeztetni félig-meddig viccesen a tanítványokat. Bel-Shamharoth különösképp vonzódott a mágiába belekontárkodókhoz, akik, lévén maguk is, mondhatni, strandböngészők a természetfölötti jelenségek tengerpartján, részben már amúgy is bele vannak gabalyodva a hálójába. Széltoló szobaszáma a kollégiumban 7a volt, és ő ezen a legkevésbé sem lepődött meg.)

Az eső patakokban csorgott a templom fekete falain. Az élet egyetlen jelének a bejárat mellé kikötött ló mutatkozott, és az nem Kétvirág lova volt. Először is, túl nagy volt. Hófehér csatamén volt, húsklopfoló nagyságú patákkal és hivalkodó arany díszektől csillogó bőrlószerszámmal. Pillanatnyilag éppen élvezettel abrakolt a zaboszsákjából.

Széltolónak valahogy ismerősnek tűnt. Megpróbált visszaemlékezni rá, hogy hol találkozott már vele.

Mindenesetre úgy látszott, elég tisztességes sebességgel tud haladni. És ha egyszer a maga megfontolt módján elérte ezt a sebességet, hosszú ideig tartani tudja. Széltolónak csupán őreit kell leráznia, kiverekednie magát a Fából, megkeresnie a templomot, és elkötnie a lovat az alól a valami alól, amit Bel-Shamharoth orrnak használ.

— A Nyolcas Szám Szörnye a jelek szerint ma dupla vacsorát kap — mondta Druellae, éles pillantást vetve Széltolóra. — Kié ez a hátasállat, hamis varázsló?

— Halvány gőzöm sincs.

— Valóban? Nos, mindegy. Nemsokára úgyis meglátjuk.

Intett a kezével. A kép fókusza megmozdult, átsuhant egy

roppant, nyolcszögletű boltív alatt, és továbbhaladt a mögötte ásító folyosón.

Egy alak osont ott előre óvatosan, hátát az egyik falnak vetve. Széltoló látta az arany és a bronz csillogását.

Ezt az alakot senki mással nem lehetett összetéveszteni. Rengetegszer látta már. A széles mellkas, a fatörzsre emlékeztető nyak és a borzos, fekete hajjal koronázott, meglepően kicsi fej, amely úgy fest, mint egy koporsó tetején felejtett paradicsom… a varázsló nevén tudta nevezni a lopakodó alakot, és az a név nem volt más, mint Hrun, a barbár.

Hrun egyike volt a Körkörös-tenger melléke strapabíróbb hőseinek: sárkányölő, templomgyalázó, zsoldos és minden utcai verekedés oszlopos tagja. Ráadásul — nem úgy, mint számos más hős Széltoló ismeretségi körében — olykor kétszótagosnál hosszabb szavakat is ki tudott mondani, bár ilyenkor szüksége volt egy kis időre és némi noszogatásra.

Széltoló valami tompa zörejt érzékelt hallásküszöbe peremén. Úgy hangzott, mintha koponyák gurulnának le valami távoli vártömlöc mohos lépcsőin. Lapos pillantást vetett őreire, hogy lássa, ők is hallották-e.

A férfi driádoknak pillanatnyilag minden, meglehetősen korlátolt figyelmét Hrun kötötte le, akinek kétségkívül hasonló volt a testfelépítése. Markuk könnyedén pihent a varázsló vállán.

Széltoló lebukott, hátrabukfencezett, mint egy akrobata, s a következő pillanatban talpon volt és futott. Hallotta, hogy Druellae kiabál mögötte, és megkettőzte sebességét.

Valami elkapta a köntöse csuklyáját, de az hál' isteneknek leszakadt. A lépcsőnél egy hímdriád várt rá kitárt karokkal, és fapofával vigyorgott a felé rontó alakra. Anélkül, hogy vesztett volna lendületéből, Széltoló újra lebukott, ezúttal olyan alacsonyra, hogy az álla egy vonalba került a térdével, s a driád tuskóökle a füle mellett zúgott el.

Előtte egy egész csalitnyi driád várakozott. Széltoló megpördült, kitért a meghökkent őrszem újabb ökölcsapása elől, és elképesztő sebességgel nyargalt vissza a varázskör felé. Közben elhaladt az őt üldöző férfidriádok mellett, akiket olyan összezavarodva hagyott maga mögött, mintha tekebábuk lettek volna.

Csakhogy még mindig voltak páran előtte: ezek most lassan utat törtek maguknak a nők nyüzsgő tömegében. Vigyorogtak, és öklükkel várakozásteljesen ütögették kérges tenyerüket.

— Ne mozdulj, hamis varázsló — mondta Druellae előrelépve. Mögötte magbabonázva forogtak tovább a körtáncosok; a mágikus fény fókusza most egy lilásan derengő folyosót mutatott.

Széltoló kiborult.

— Lennél szíves ezt abbahagyni? — vicsorgott. — Valamit tisztázzunk egyszer s mindenkorra! Vedd tudomásul, hogy én *igazi* varázsló vagyok! — És zsémbesen toppantott.

— Valóban? — mosolygott a driád. — Akkor lássuk: varázsolj nekünk valamit!

— Huh… — kezdte Széltoló. A tény az volt, hogy mióta az az ősi, rejtelmes varázsige befészkelte magát az agyába, a legegyszerűbb rontás sem maradt meg az emlékezetében… még a csótányirtó és a hátvakaró varázs sem. A Láthatatlan Egyetem mágusai ezt azzal próbálták magyarázni, hogy a varázsige önkéntelen memorizálása mintegy lekötötte az agyában található összes varázslat-megőrző idegsejtet. Széltoló sötétebb pillanataiban egészen más magyarázatot talált arra, miért nem hajlandók még a legegyszerűbb varázslatok sem néhány másodpercnél tovább a fejében maradni.

Mert félnek, döntötte el.

— Huh… — ismételte.

— Egy egész kicsi varázslat is megteszi — mondta Druellae, és figyelte, hogy húzza Széltoló a száját tomboló dühében és szégyenében. Egy mozdulatot tett a kezével, mire két hímdriád közelebb lépett.

A Varázsige ezt a percet választotta, hogy Széltoló tudatának pillanatnyilag üresen hagyott nyergébe lendüljön. A mágus érezte, hogy ott ül, és pimaszul vigyorog rá.

— Tudok egy varázslatot — mondta fáradtan.

— Igen? Kérlek, mondd! — biztatta Druellae.

Széltoló nem volt biztos benne, hogy meri-e, a varázslat azonban döntött helyette, és megpróbálta átvenni az uralmat a nyelve fölött. Szembeszállt vele.

— Azt bottad, ki tudod olvazsni a goddolataibból — bökte ki alig kivehetően. — Olvazsd!

A driád előrelépett, és gúnyosan a szemébe nézett.

A mosoly azonnal az arcára fagyott. Védelmezőn maga elé kapta a karját, és hátrahőkölt. Torka mélyéről a színtiszta iszonyat nyögése tört fel.

Széltoló körülnézett. A többi driád is elhátrált tőle. Mit csináltam? Bizonyára valami borzalmasat.

Ám tapasztalatból tudta, hogy csak idő kérdése, és a világba visszatér a dolgok megszokott rendje; akkor pedig jelentkeznek a szokásos kellemetlenségek, a folyamatos csuklástól a kerékbetörésig. Elhátrált, átbújt a rendületlenül továbbforgó varázskört alkotó driádok között, és figyelte, hogy mit fog tenni Druellae.

— Kapjátok el! — sikoltotta a lány. — Vigyétek minél messzebb a Fától, és öljétek meg!

Széltoló sarkon fordult, és inalt.

Bele a varázskör fókuszába.

Vakító lobbanás.

Hirtelen sötétség.

Egy megközelítőleg Széltoló alakú lila árnyék, amely villámgyorsan ponttá zsugorodik és kialszik.

Aztán mindennek vége.

Hrun, a barbár nesztelenül osont végig a folyosókon, melyeket olyan sötétlila fény világított meg, hogy már-már feketének látszott. Korábbi zavart értetlenségét mintha elfújták volna. Ez itt nyilvánvalóan egy mágikus templom, és ez mindent megmagyaráz.

Megmagyarázta például, hogy miért pillantotta meg kora délután azt a ládát az út mentén, miközben ebben az istenekverte erdőben lovagolt. A fedele hívogatóan nyitva volt, mélyén sok-sok arany csillogott. Ám amikor Hrun leugrott a lováról, hogy megközelítse, a láda apró lábakat növesztett, elügetett a fák közé, csak néhány száz öllel odébb állapodott meg ismét.

Most, többórás cicázó hajsza után, végleg elvesztette a nyomát ezekben a pokoli megvilágítású alagutakban. A ronda falfaragások és az időnként feltünedező mállatag csontvázak, amelyek mellett elhaladt, egészében véve nem ébresztettek félelmet benne. Részben azért, mert Hrun roppant képzeletszegénységéhez nem társult korszakalkotó lángelme, részben pedig azért, mert az ostoba domborművek és a veszélyekkel teli alagutak számára mindennapos munkát jelentettek. Ideje legnagyobb részét hasonló helyzetekben töltötte, arany, démonok és szorongatott helyzetű szüzek után kutatva. Hrun legfőbb célja e kalandok során az volt, hogy az aranyat megszabadítsa tulajdonosaitól, a démonokat az életüktől, a szüzeket pedig szorongásuk legalább egyik okától.

Figyeljük csak meg Hrunt, amint macskaléptekkel eltűnik egy gyanús alagút torkában! Bőre még ebben a lila fényben is bronzosan csillog. Rengeteg aranyat hord magán kar- és bokaperecek formájában, máskülönben azonban meztelen, egy párducbőr ágyékkötőtől eltekintve. Ezt Howondaföld gőzölgő őserdeiben szerezte egy boldogtalan párductól, amelynek elharapta a torkát.

Jobb kezében harcra készen tartja Kringet, a fekete varázskardot, amelyet egy mennykőcsapásból kovácsoltak, és van lelke, ám nem szenvedheti a hüvelyeket. Hrun alig három napja lopta B'ltuni arkmandritájának bevehetetlen palotájából, de máris kezdte bánni. A kard szép lassan az idegeire ment.

— Mondtam neked, hogy rossz irányba mész! A láda az utolsó elágazásnál jobbra fordult — sziszegte Kring olyan hangon, mint az acélpenge csikorgása a kövön.

— Csend!

— Én csak annyit mondtam, hogy…

— Kuss!

Ami pedig Kétvirágot illeti…

Eltévedt, és ezt ő is nagyon jól tudta. Vagy az épület volt nagyobb, mint kintről látszott, vagy egy tágas föld alatti szintre került egyetlen lépcső megmászása nélkül, vagy pedig — amint kezdte gyanítani — a templom belső dimenziói fittyet hánytak az építészet egyik eléggé alapvető szabályának, azaz nagyobb volt belülről, mint kívülről. És mire vélje ezt a fura világítást? A falakba és a mennyezetbe ékelve nyolcszögletű kristályok sorakoztak szabályos térközönként. Meglehetősen kellemetlen ragyogást árasztottak magukból, ami nem annyira világított, mint inkább körvonalazta a sötétséget.

Aki ezeket a domborműveket készítette, gondolta Kétvirág könyörületesen, az a szegény ember valószínűleg túl sokat ivott. Hosszú éveken át.

Másfelől viszont az épület kétségkívül lenyűgöző. Építőinek szemlátomást a nyolcas szám volt a rögeszméje. A padlót nyolcszögletű kőlapokkal rakták ki, úgy építették a folyosók falait és mennyezetét, hogy azok beszámításával a folyosók keresztmetszete szabályos nyolcszög legyen, és itt-ott, ahol a falak beomlottak, Kétvirág észrevette, hogy még az építőköveknek is nyolc oldaluk van…

— Nem szeretem ezt a helyet — mondta a piktorkrampusz Kétvirág nyakában lógó dobozából.

— Miért nem? — érdeklődött Kétvirág.

— Hátborzongató.

— De hiszen te démon vagy! A démonok nem mondhatják valamire, hogy hátborzongató! Úgy értem, mi lehet, amitől még egy démon háta is borsózni kezd?

— Ó, hát tudod — mondta a krampusz óvatosan, idegesen körbenézett, és egyik mancsáról a másikra állt. — Izék. Dolgok.

Kétvirág szigorúan nézett rá.

— Miféle izék?

A krampusz idegesen köhintett. (Tény, hogy a démonok nem lélegzenek; tény azonban az is, hogy minden értelmes lény szükségét érzi alkalomadtán egy ideges köhintésnek, akár lélegzik, akár nem. Márpedig a démon megítélése szerint ez ilyen alkalom volt.)

— Hát, izék — bökte ki nyomorúságosan. — Gonosz izék. Olyasmik, amikről nem beszélünk, és ez a lényeg, amit próbálok veled legalább nagyjából megértetni, gazdám.

Kétvirág fáradtan ingatta a fejét.

— Bárcsak itt lenne Széltoló — sóhajtott. — Ő tudná, mi a

teendő.

— *Ő*? — horkantott a démon. — El se tudom képzelni, hogy egy varázsló idejöjjön. Nem lehet közük a nyolcas számhoz. — A krampusz hirtelen ijedten tapasztotta szájára a tenyerét.

Kétvirág felnézett a mennyezetre.

— Mi volt ez? — kérdezte. — Nem hallottál valamit?

— Én? Hallani? Nem! Az égvilágon semmit! — erősködött a démon. Bent termett a dobozában, és becsapta maga mögött az ajtót. Kétvirág bekopogott. Az ajtó résnyire nyílt.

— Úgy hangzott, mintha kövek zörögtek volna — magyarázta. Az ajtó azonnal becsapódott. Kétvirág vállat vont.

— Roskatag egy hely, valószínűleg darabokra fog hullani — motyogta. Föltápászkodott.

— Hé! — kiáltotta. — Van itt valaki?

KI, Ki, ki, felelték a sötét alagutak.

— Hahó? — próbálkozott tovább a messziről jött utazó.

HÓ, Hó, hó.

— Tudom, hogy itt vagytok, az előbb hallottalak titeket kockázni!

ÁZNI, Ázni, ázni.

— Ide figyeljetek, én csak…

Kétvirág nem fejezte be. Ennek az a ragyogó fénypont volt az oka, ami néhány lábnyira tőle pottyant elő a semmiből. Gyorsan növekedett, s pár másodperc múlva egy aprócska, fénylő emberalak körvonalait öltötte. Ekkor már hangot is adott ki, vagyis inkább Kétvirág ekkor kezdte érzékelni a zajt, amit elejétől fogva hallatott. Olyan volt, akár egy sikolyforgács, az idő egy adott pillanatába fagyva.

A fénylő emberke most már bábu nagyságú lett, egy lassú mozdulatokkal, kínlódva küszködő alak a levegőben. Kétvirág eltűnődött, honnan juthatott eszébe az a szó, hogy *sikolyforgács*… de rögtön meg is bánta.

Az alak egyre jobban emlékeztetett Széltolóra. A varázsló szája tátva volt, arca valaminek sugárzó fényében fürdött… de minek? Idegen napok sugárzó fényében, gondolta önmaga számára is váratlanul Kétvirág. Olyan napokéban, amiket emberi szem általában nem láthat. Megborzongott.

A varázsló mostanra elérte szokásos méretének felét. Innen kezdve a növekedés folyamata robbanásszerűen felgyorsult. Valami hirtelen mozgás, süvöltő légáramlat, egy fülsiketítő hanghullám — és Széltoló üvöltve a kőpadlóra zuhant. Nagy csattanással ért földet, fölnyögött, és labdává gömbölyödött.

Amikor a fölkavart por leülepedett, Kétvirág óvatosan kinyúlt, és megkopogtatta a varázsló vállát. Az emberlabda még szorosabbra gömbölyödött össze.

— Én vagyok az — magyarázkodott Kétvirág segítőkészen. A varázsló egy szikrányit kigömbölyödött.

— Micsoda? — kérdezte Széltoló.

— Én.

A varázsló egyetlen mozdulattal kibontakozott önmagából, és a kis ember előtt termett, kétségbeesett elszántsággal markolva meg a vállát. Tágra nyílt szemében vad fény izzott.

— Ki ne mondd! — sziszegte. — Ha nem mondod ki, van némi esélyünk, hogy kikerüljünk innen!

— Kikerülni? Egyáltalán hogy kerültél ide? Nem tudod, hogy…

— Ki ne mondd!

Kétvirág elhátrált ettől az eszelőstől.

— Ki ne mondd!

— Mit ne mondjak ki?

— A számot!

— Számot? — értetlenkedett Kétvirág. — Hé, Széltoló…

— Igen, a számot! Hét és kilenc között! Négy meg négy!

— Szóval nyo?…

Széltoló keze betapasztotta a turista száját.

— Ha kimondod, végünk. Még csak ne is gondolj rá! Bízz bennem!

— Nem értem! — nyűgösködött Kétvirág. Széltoló most kicsit megnyugodott, bár egy kifeszített hegedűhúr még mindig egy tál kocsonyának tűnt volna hozzá képest.

— Gyere — mondta. — Tűnjünk el innen! Közben megpróbálom elmagyarázni, miről van szó.

A Mágia Első Korát követően a megszabadulás a használt varázskönyvektől kezdett súlyos problémát jelenteni a Korongvilágon. Egy varázslat akkor is varázslat, ha ideiglenesen pergamen- és tintabörtönbe zárják. Ez nem okoz gondot, amíg a könyv tulajdonosa él, halála után azonban a varázskönyv a korlátozatlan varázserő forrásává válik, amit nem egykönnyen lehet hatástalanítani.

Magyarán szólva: a varázskönyvekből mágia szivárog. Ennek kezelésére különféle megoldásokkal próbálkoztak. A peremközeli országokban egyszerűen ólompentagrammákkal látták el a halott mágusok könyveit, és kihajították őket az űrbe. A Tengely környékén kevésbé kielégítő módszerek álltak rendelkezésre. Ezeknek egyike az volt, hogy az vétkes könyveket negatív töltésű oktirontartályokba zárva a tenger feneketlen mélyére süllyesztették (a mély föld alatti barlangokba temetéssel fölhagytak, miután egyes tartományok járkáló fákra és ötfejű macskákra panaszkodtak), ám a mágia nemsokára kiszivárgott, s a halászok kifogásolták a láthatatlan halrajokat és gondolatolvasó tarisznyarákokat.

Ideiglenes megoldásként hatalmas szobákat építettek denaturált oktironból a mágikus tudományok különféle központjaiban, mivel ez az anyag ellenálló a varázserő legtöbb megjelenési formájával szemben. Ezekben a helyiségekben viszonylag biztonságosan lehetett tárolni a veszedelmesebb varázskönyveket, míg potenciáljuk a kritikus szint alá nem csökkent.

Így került a Láthatatlan Egyetemre az Oktávó, minden varázskönyvek leghatalmasabbika, korábban magának a Teremtőnek tulajdona. Ez volt az a könyv, amibe Széltoló egyszer fogadásból belelapozott. Csak egy pillantást vethetett bele, mielőtt megszólaltak a különféle riasztóvarázsok, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy az egyik varázsige kipattanjon a lapok közül, és befészkelje magát az emlékezetébe, ahol megtelepedett, mint varangyosbéka a kényelmes kövön.

— És mi történt azután? — kérdezte Kétvirág.

— Ó, kivonszoltak. Meg is vertek persze.

— És senki nem tudja, *mire* használható ez a varázslat?

Széltoló a fejét rázta.

— Eltűnt a könyvből — mondta. — Senki sem fogja tudni, míg ki nem mondom. Vagy amíg meg nem halok. Ez esetben majd ki fogja mondani önmagát. Amennyire én tudom, elpusztítja a világegyetemet, vagy megállítja az Időt, vagy valami.

Kétvirág vállon veregette a varázslót.

— Nincs értelme tépelődni — mondta vidáman. — Gyere, keressünk egy kijáratot!

Széltoló megrázta a fejét. Egyszerűen nem maradt benne több félelem. Talán áttörte az iszonyat legvégső határát, és elméje abba a halálosan higgadt állapotba került, ami a túloldalon van. Mindenesetre legalább már nem nyöszörgött.

— Végünk van — jelentette ki. — Egész éjszaka körbe-körbe jártunk. Én mondom neked, ez a hely olyan, mint egy pókháló. Mindegy, hogy melyik irányba indulsz, a végén így is, úgy is a közepén lyukadsz ki.

— Különben rendes volt tőled, hogy eljöttél megkeresni — mondta Kétvirág. — Mondd csak, hogy csináltad? Igazán hatásos volt.

— Hát — dadogta a varázsló kínban. — Szóval izé, azt mondtam magamnak, „Nem hagyhatom ott a jó öreg Kétvirágot”, és…

— Szóval nincs más teendőnk, mint megkeresni ezt a Bel-Shamharoth urat, elmagyarázni neki, hogy állnak a dolgok, és ő talán kienged minket — mondta Kétvirág.

Széltoló a fülét piszkálta.

— Tényleg szörnyen visszhangos ez a hely — jegyezte meg. — Képzeld, mintha azt hallottam volna, hogy a *megkeresni* és

elmagyarázni szavakat használod!

— Úgy is volt.

Széltoló kidülledt szemmel meredt a turistára a pokoli bíbor ragyogásban.

— *Megkeresni* Bel-Shamharothot? — hüledezett.

— Persze. Nem muszáj belekeverednünk.

— Megkeresni a Lélekfalót, anélkül, hogy bármibe keverednénk? Gondolom, csak úgy odabiccentünk neki, és megkérdezzük, merre van a kijárat, mi? *Elmagyarázni* a dolgok állását a Nyooomhhhg… — Széltoló még épp idejében harapta el a szót. — Te *megőrültél!* Hé! *Gyere vissza!*

Nekivágott a folyosónak Kétvirág nyomában, és néhány másodperc múlva nyögve torpant meg.

A lila fény itt különösen intenzívnek bizonyult, és undok, természetellenes színbe vont mindent. Ez nem folyosó volt, hanem jókora terem, bár a falait Széltoló nem merte megszámolni, és nyo… illetve 7a folyosó torkollott bele.

Széltoló valamivel odébb egy alacsony, négyszer-két-szögletű oltárt látott, amely azonban nem a terem közepén állt. A terem közepét egy hatalmas kőtömb foglalta el, amelynek kétszer annyi oldala volt, mint egy négyzetnek. Meglehetősen masszívnak tűnt. A furcsa fényben úgy rémlett, mintha kicsit megbillent volna, és egyik oldalon hajszálnyival a terem kövezete fölé emelkedne.

Kétvirág ott állt rajta.

— Hé, Széltoló! Nézd csak, ki jön itt!

A szobába torkolló folyosók egyikén a Poggyász érkezett baktatva.

— Ez nagyszerű — mondta Széltoló. — Csodálatos. A csomagod kivezethet minket innen. Most azonnal.

Kétvirág már a ládában turkált.

— Hát hogyne — mondta. — Csak előbb készítek pár felvételt. Egy perc, és megtalálom a szereléket…

— Azt mondtam, *most azonnal*…

Széltoló nagyot nyelt. A szemközti alagút torkában ott állt Hrun, a barbár, sonkamarkában roppant, fekete karddal.

— Te? — mondta Hrun bizonytalanul.

— Aha, én — közölte Széltoló. — Nahát, Hrun, te vagy az? Rég nem láttalak. Mi szél hozott erre?

Hrun a Poggyászra mutatott.

— Az — jelentette ki. Úgy tetszett, a hosszas társalgás kezdi kimeríteni. Végül mégis hozzátett valamit, olyan hangon, amely a kijelentés, követelés, fenyegetés és az ultimátum keveréke volt: — Enyim!

— Az az igazság, hogy Kétvirágé — mondta Széltoló. — Adok egy tippet. Ne nyúlj hozzá!

Derengeni kezdett neki, hogy az adott helyzetben a lehető legnagyobb ostobaságot mondta. Hrun azonban már félre is lökte Kétvirágot, és a Poggyász után kapott…

…amely habozás nélkül lábakat növesztett, elhátrált, és fenyegetően kitátotta a fedelét. A bizonytalan félhomályban Széltoló mintha óriási tépőfogakat látott volna a láda mélyén — fakófehéreket, akár a napszítta bükkfa.

— Figyelj csak, Hrun — mondta gyorsan —, van valami, amit el kell mondanom neked.

Hrun értetlen képpel meredt rá.

— Mi? — kérdezte.

— Nézd, ez a dolog a számokkal kapcsolatos. Ha összeadsz hetet meg egyet, tudod, vagy hármat meg ötöt, vagy tízből kivonsz kettőt, akkor egy számot kapsz eredményül. Amíg itt vagy, addig ne mondd ki, és akkor talán lesz esélyünk, hogy élve kiszabaduljunk. Vagy legalább csak holtan.

— Ez kicsoda? — kérdezte Kétvirág. Egy ketrecet tartott a kezében, amit a Poggyász legmélyéről bányászott elő. Duzzogó, rózsaszín gyíkocskákkal volt tele.

— Hrun vagyok — felelte Hrun büszkén, aztán megint Széltolóra nézett. — Mi?

— Csak ne mondd ki, oké? — esdekelt Széltoló.

Egy pillantást vetett a nagy kardra Hrun kezében. A színe fekete volt, az a fajta fekete, ami nem annyira egy szín, mint inkább az összes színek temetője, s a pengéjét díszes rúnafelirat díszítette. Még inkább figyelemreméltó volt a halvány oktarin izzás, ami körülragyogta. A jelek szerint a kard is észrevette Széltolót, mert hirtelen megszólalt; a hangja olyan volt, mint az üvegen kaparászó madárkarmoké.

— Fura — mondta. — Miért nem szabad kimondani, hogy nyolc?

NYOLC, Nyolc, nyolc, dörögte a visszhang. Aztán halk, csikorgó zaj hallatszott, valahonnan a föld alól.

És a visszhangok, noha egyre halkabbak lettek, valahogy nem akartak elhalni. Faltól falig pattogtak, keresztezve és újrakeresztezve egymás útját, s a lila fény egy ütemre lüktetett velük.

— Te voltál az! kiáltott Széltoló rémülten. — Mondtam, hogy nem szabad kimondani, hogy nyolc!

Ijedten a szájához kapott, és nagyot nyelt. A szó azonban már elhangzott, és csatlakozott kollégáihoz a folyamatos duruzsolásban.

Széltoló megfordult, hogy futásnak eredjen, ám a levegő hirtelen olyan sűrűnek tűnt, akár a szirup. Olyan hatalmas mágikus töltés kezdett fölhalmozódni, amilyet még sose látott; csak gyötrelmes lassúsággal tudott mozogni, s tagjai aranyszínben szikrázó nyomot hagytak maguk után a levegőben, mely pontosan kirajzolta körvonalukat.

Ijesztő robaj hallatszott a háta mögül, ahogy a roppant, nyolcszögletű kőtömb a levegőbe emelkedett, egy pillanatig bizonytalanul billegett az egyik élén, majd dübörögve a padlóra zuhant.

Vékony, fekete valami kígyózott elő a veremből, és a bokája köré tekeredett, Ordítva, nagy csattanással vágódott el a rázkódó kőpadlón. A sötét csáp vonszolni kezdte a verem felé.

Aztán egyszerre csak ott volt előtte Kétvirág, és a kezét nyújtotta neki. Széltoló kétségbeesetten megragadta a kis ember karját; egymás szemébe bámulva feküdtek a padlón. A varázsló még így is tovább csúszott.

— Mibe kapaszkodsz? — nyögte.

— Se… semmibe — mondta Kétvirág. — Mi történik?

— Valami be akar húzni a verembe, nem vetted észre?

— Ó, Széltoló, én annyira sajnálom…

— *Te* sajnálod?

Reszelős zaj hallatszott, mint amikor a fűrész keresztülvág egy fahasábon, és Széltoló lábán megszűnt a nyomás. Elfordította a fejét, és Hrunt pillantotta meg a verem mellett guggolóban; a kardja alig látszott, olyan gyorsan vagdosta le a felé száguldó csápokat.

Kétvirág fölsegítette a varázslót, s mindketten lekuporodtak az oltárkő mellé, tágra nyílt szemekkel nézve a keresgélő szívókorongos karokkal küzdő, őrjöngő barbárt.

— Semmi értelme — mondta Széltoló. — A Szörnyeteg annyi csápot növeszt, amennyit akar. *Te meg mi a fenét csinálsz?*

Kétvirág lázas sietséggel ügyködött: a csüggedt gyíkok ketrecét kötötte össze a képdobozzal, amit egy háromlábú állványra erősített.

— Muszáj erről felvételt készítenem — motyogta. — Egyszerűen nagyszerű! Hallasz, krampusz?

A piktorkrampusz kinyitotta az ajtócskát, egy pillantást vetett a jelenetre a verem körül, és eltűnt a doboz mélyén. Széltolónak valami súrolta a bokáját; nagyot ugrott, és sarokkal rátaposott a tapogatózó csápra.

— Gyere már! — kiáltotta. — Ideje elsöpörni!

Karon ragadta Kétvirágot. ő azonban ellenkezett.

— Egyszerűen lelépjünk, és hagyjuk itt Hrunt ezzel az izével? — kérdezte.

Széltoló értetlenül meredt rá.

— Miért ne? — kérdezte. — Ez az ő melója, nem a miénk…

— De hát meg fogja ölni!

— El tudok képzelni rosszabbat is — mondta Széltoló.

— Rosszabbat? Mit?

— Például azt, hogy *minket* is megöl — mutatott rá Széltoló logikusan. — Gyere már!

Kétvirág a verem felé tekintett.

— Hé! — kiáltotta. — Ez elkapta a Poggyászomat!

Mielőtt Széltoló visszafoghatta volna, a turista odaszaladt a ládához, amit a verem túloldalán vonszolt egy vastag csáp, hiába csattogtatta fenyegetően az a fedelét. A kis ember dühösen rugdosni kezdte a csápot.

Ekkor azonban egy másik csapott elő ostorként a Hrunt körülvevő forgatagból, és a turista dereka köré tekeredett. Magát Hrunt már alig lehetett látni a nyüzsögve kígyózó karok között. Széltoló döbbenten látta, hogy az egyik csáp kicsavarja a hős kezéből a kardot, és a falhoz vágja.

— A varázslatod! — kiabálta Kétvirág.

Széltoló mozdulni sem bírt. A veremből kiemelkedő Valamire meredt. Egy gigantikus szem volt az, és egyenesen őt nézte. Halkan nyöszörögni kezdett, amikor egy csáp a dereka köré fonódott.

A Varázsige szavai kéretlenül jöttek az ajkára. Mintegy álomban nyitotta ki a száját, hogy kiejtse az első barbár szótagot.

Egy másik csáp suhant feléje ostorcsapásként, és a nyaka köré tekeredett, hogy belefojtsa a szót. Széltoló kapálódzva és fuldokolva csúszott a padlón a verem felé.

Vakon tapogatódzó keze megakadt Kétvirág képdobozában, amely sietve szedte az állványát. Ösztönösen megragadta, ahogy ősei kapták föl az első kezük ügyébe kerülő követ, amikor szembetalálták maguk egy dühöngő kardfogú tigrissel. Ha lenne elég szabad tere, hogy lesújtson vele a Szemre…

…a Szem az egész világot betöltötte előtte. Széltoló érezte, hogy az akaraterő úgy szivárog el belőle, mint víz a szitából.

A lusta gyíkok mozgolódni kezdtek ketrecükben a képdobozon. Ésszerűtlenül, ahogyan a lefejezésre váró elítélt minden foltot és karcolást észrevesz a vérpadon, a varázsló is látta, hogy az állatkák kékesfehér farka rendellenesen dagadt, és riasztóan lüktet.

Ahogy a csápok egyre közelebb vonszolták a Szemhez, az iszonyodó Széltoló védelmezőn maga elé emelte a dobozt, s ugyanakkor hallotta, amint a piktorkrampusz megszólal:

— Már majd' szétpukkadnak, nem tudom tovább visszatartani őket. Mosolyogni tessék!

Ekkor…

…váratlanul ragyogó villanás következett, olyan fehér és olyan vakító…

…hogy egyáltalán nem is látszott igazi fénynek.

Bel-Shamharoth felbömbölt; valahol az ultrahangok tartományában kezdte, és Széltoló csontvelejében fejezte be. A csápok egy pillanatra megmerevedtek, szerteszét szórtva különféle rakományaik a teremben, mielőtt védelmező mozdulattal a roppant

Szemhez kaptak. Az egész tömeg eltűnt a verem mélyén, és egy pillanattal később több tucat csáp fölkapta és alulról a helyére csapta a nagy, nyolcszögletű kőlapot; ezek persze becsípődtek, és most tehetetlenül vonaglottak a lezárt nyílás szélén.

Hrun földet ért, hemperedett egyet, visszapattant egy falról, és már talpon is volt. Megkereste a kardját, és módszeresen nekiállt levagdosni a csapdába esett csápokat. Széltoló hanyatt feküdt a padlón, és nagyon igyekezett nem megőrülni. Valami kongó, fás zörejre odafordította a fejét.

A Poggyász félköríves fedelén landolt. Most dühösen himbálta magát előre-hátra, apró lábaival vadul rúgkapált a levegőben.

Széltoló óvatosan körülnézett Kétvirágot keresve. A kis ember összecsuklott rakásként hevert az egyik falnál, de legalább nyöszörgött.

A varázsló kínlódva odamászott hozzá, és rekedten azt suttogta:

— Ez meg mi a nyavalya volt?

— Miért voltak ennyire fényesek? — motyogta Kétvirág. — Ó istenek, a fejem…

— Fényesek? — hüledezett Széltoló. A terem túloldalára nézett, a ketrecre a képdoboz tetején. A szemlátomást lesoványodott gyíkok benne érdeklődve figyelték.

— A szalamandrák — nyögte Kétvirág. — Biztos, hogy a kép túl lesz exponálva.

— Ezek szalamandrák? — kérdezte Széltoló hitetlenkedve.

— Persze. Szabvány tartozék.

Széltoló odatámolygott a ketrechez, és a kezébe vette. Természetesen nem most látott először szalamandrát, az általa ismert példányok azonban sokkal kisebbek voltak. Ráadásul az életnek is meglepően kevés jelét adták a Biokuriózumok Múzeumának spirituszos üvegcséiben úszkálva, lenn a Láthatatlan Egyetem pincéiben. A szalamandrák ugyanis a Körkörös-tenger térségében a kihalt fajok közé tartoztak.

Széltoló megpróbálta emlékezetébe idézni azt a keveset, amit tudott róluk. Mágikus élőlények. Szájuk nincs, mivel kizárólag a Korongvilág napfényének oktarin hullámhosszából kivont energiával táplálkoznak, azt pedig bőrön át szívják föl. Persze abszorbeálják a fény többi részét is; ezt egy különleges hólyagban tárolják, míg a szokásos úton-módon meg nem szabadulnak tőle. Egy korongvilági szalamandrák lakta sivatag valóságos világítótorony éjszakánként.

Széltoló letette őket, és zordan bólintott. A szegény állatok valósággal telezabálták magukat az oktarin fénnyel, amit ez a mágikus épület csak úgy árasztott magából, és a természet csakhamar megkövetelte a magáét.

A képdoboz arrébb szökkent állványán. Széltoló feléje rúgott, de

elhibázta. Kezdett már torkig lenni a tudákos körtefával.

Felülről valami az arcába hullott. Ingerülten fricskázta félre.

Váratlan, csikorgó zajra kapta föl a fejét. Egy hang, ami a selymet hasító trancsírozó késére emlékeztetett, méltatlankodva szólalt meg:

— Tudod, ez egyenesen megalázó.

— Kuss — hördült Hrun. Nagy buzgalommal próbálta lefeszíteni Kring pengéjével az oltár tetejét. Fölnézett Széltolóra, és elvigyorodott. Legalábbis Széltoló őszintén remélte, hogy az a vicsorgó grimasz vigyornak volt szánva.

— Nagy varázslat — jelentette ki a barbár, miközben sonkányi mancsának minden erejével a hevesen tiltakozó kard markolatára nehezedett. — Mi most megosztozni kincs, jó?

Széltoló felhorkant, mert valami kicsi és kemény fültövön vágta. A levegőben mintha alig érezhető fuvallat támadt volna.

— Honnan tudod, hogy ott kincs van? — kérdezte.

Hrun nekiveselkedett, és sikerült beékelnie ujjait a kőlap alá.

— Alma lenni almafa alatt — mondta. — Kincs lenni oltár alatt. Logikus.

Összeszorította a fogát. Az oltárlap átbillent, és szörnyű robajjal a padlóra zuhant.

Széltolónak ezúttal a kezét találta el erősen valami. Fürgén utánanyúlt, elkapta, és értetlenül meredt rá. Egy öt-plusz-háromszögletü kődarab volt az. Fölnézett a mennyezetre. Normális dolog vajon, hogy így rogyadozik? Hrun vidáman dudorászott egy kis dallamot, s közben málladozó bőrzsákokat szedett elő a megszentségtelenített oltár alól.

A levegő sistergett, fluoreszkált, zümmögött. Megfoghatatlan széllökések lobogtatták a varázsló köntösét, kék és zöld szikrákat szórva. Széltoló feje körül őrjöngő, félig alakot öltött szellemek vonyítottak és vihorásztak, ahogy a láthatatlan örvény magába szívta őket.

Megpróbálta felemelni a kezét. Abban a pillanatban lángoló oktarin fényudvar ragyogott föl körülötte, miközben az egyre erősödő mágikus szél elsüvített mellette. A szélvihar dühöngve tombolt a teremben, és ámbár nem kavart fel egyetlen porszemet sem, mégis félő volt, hogy kifújja Széltoló szemét a koponyájából. Rikoltozva vágtatott végig a folyosókon, sikoltószellemhez hasonlatos jajgatása kőről kőre csapódott.

Kétvirág kétrét görnyedve föltápászkodott az asztrálorkánnal szemben.

— Ez meg mi a fene? — kiabálta.

Széltoló tett felé egy félfordulatot. A süvöltő szélvihar abban a pillanatban telibe kapta, s kis híján hanyatt döntötte. Pörögve a légáramban, kopogó szellemek örvényei kapkodtak a bokája után.

Hrun karja kinyúlt, és nyakon ragadta. A következő pillanatban a meggyalázott oltár szél árnyékában találta magát, Kétvirággal együtt. Mindketten lihegtek. Mellettük ott szikrázott Kring, a beszélő kard; mágikus mezejét százszorosára erősítette az asztrálvihar.

— Kapaszkodj! — üvöltötte Széltoló.

— A szél! — kiáltotta vissza Kétvirág. — Honnan jön? *Merre* fúj?

Egy pillantást vetett Széltoló arcába, amelyre ráfagyott a puszta iszonyat, és ettől megkettőzte szorításának erejét a köveken.

— Végünk van — mormolta Széltoló, miközben fölöttük recsegve-ropogva düledezett a mennyezet. — Honnan jönnek az árnyak? Merthogy a szél pontosan *arra* fúj!

Széltoló jól tudta, mi történik. Most, hogy Bel-Shamharoth rossz célra használt lelke a mélyebb alvilági síkokra süllyed, kiszívja magukból a kövekből rontó szellemét is s magával viszi abba a birodalomba, amely — a Korongvilág legmegbízhatóbb papjai szerint — részben a föld alatt található, részben pedig Valahol Másutt. Következésképp a templom védtelenül marad, kitéve az Idő könyörtelen vasfogának, amely szégyenkező évek ezrein át vonakodott a közelébe menni. Most az összes fölgyülemlett másodperc hirtelen elszabadult, együttes súlya nagy erővel lecsapott az alá nem támasztott kövekre.

Hrun fölpillantott az egyre szélesedő hasadékokra a mennyezeten, és nagyot sóhajtott. Aztán a szájába kapta két ujját, és harsányat füttyentett.

A valódi zaj késpengeként hasított a roppant, nyolcszögletű kőtömbön alakot öltő, vadul kavargó asztrálörvény pszeudo-hangzavarába. Kongó visszhang felelt rá, ami érdekes módon csontdobókockák pattogására emlékeztetett. Aztán újabb zaj hallatszott, amiben ezúttal nem volt semmi furcsaság. Lópaták dobogása.

Hrun csataménje vágtatott be egy összeomlófélben lévő boltív alatt, és lobogó sörénnyel fölágaskodott gazdája előtt. A barbár talpra küzdötte magát, a nyeregkápára akasztotta kincseszsákjait, és a ló hátán termett. Aztán lehajolt, elkapta Kétvirág grabancát, és keresztbe vetette maga előtt, mint egy liszteszsákot. Amikor a csatamén fordult, hogy lendületet vegyen a meneküléshez, Széltoló kétségbeesett ugrásra szánta el magát, és odazöttyent Hrun háta mögé, aki nem emelt kifogást.

A ló biztos léptekkel vágtatott a folyosókon, kecses ívben átszökkenve a törmelékhalmok fölött, ügyesen kerülgetve a mennyezetről a fejükre potyogó sziklatömböket. Az elkeseredetten kapaszkodó Széltoló megkockáztatott egy pillantást a hátuk mögé.

Nem csoda, hogy a ló ilyen sebesen vágtatott. Közvetlenül a sarkukban egy hatalmas, vészjósló külsejű láda loholt a remegő, lila

fényben, amit egy fürge képdoboz követett pókszerű állványán. A tudákos körtefa olyan bulldog-elszántsággal követi gazdáját mindenhová, hogy a halott császárok sírmellékleteit hagyományosan ebből az anyagból készítik…

Alig egy másodperccel azelőtt törtek ki a szabad levegőre, hogy a nyolcszögletű boltív végül megroggyant, és szörnyű robajjal beomlott mögöttük.

A nap épp fölkelt. Mögöttük porfelhő szállt a magasba, ahogy a templom összeomlott, de ők nem néztek hátra. Ez hiba volt, mert Kétvirág még korongvilági mércével is különleges felvételeket készíthetett volna.

A füstölgő romok között megmozdult valami. Mintha gyorsan burjánzó, zöld szőnyeg nőtte volna be a törmelékhalmokat. Aztán egy tölgyfa tört a magasba elképesztő gyorsasággal, zöld rakétaként ágakat sarjasztva, és mire a legfelső gallyak hegye megszűnt remegni, már egy vén törzsekből álló liget kellős közepén magasodott. Egy bükk ütötte föl a fejét a romok alól, mint valami gomba, kifejlődött, elkorhadt, és fűrészporrá hullott szét a terméseiből kikelő csemeték között. A templom máris csak mohlepte kövek félig eltemetett halma volt.

Ám az Idő, noha kezdetben a torkot óhajtotta megragadni, most nekiállt, hogy befejezze a munkát. A hanyatló mágiát és a növekvő entrópiát elválasztó sistergő záróvonal lezúdult a domboldalon, és beérte a vágtató csatamént, amelynek lovasai — lévén maguk is az Idő teremtményei — észre sem vették. Az elvarázsolt erdő viszont susogva nyögött az évszázadok korbácsütései alatt.

— Lenyűgöző, nemdebár? — jegyezte meg valaki Széltoló térde mellett, miközben a ló utat tört magának a korhadó ágak és hulló levelek felhőjében.

A hangnak különös, fémes csengése volt. Széltoló odanézett Kringre, a kardra. Díszes markolatába két rubint illesztettek. A varázslónak az a kényelmetlen benyomása támadt, hogy a rubinok őt méregetik.

Az erdőtől peremirányba eső lápvidékről figyelték a fák és az Idő között dúló harcot, amelynek egy percig sem lehetett kétséges a végkimenetele. Szemet gyönyörködtető közjáték volt a pihenő fő funkciója mellett, mely egy medve tetemes részének elfogyasztásából állt, az állat ugyanis roppant elővigyázatlan módon Hrun íjának lőtávolságán belülre merészkedett.

Széltoló Hrunt bámulta a kezében tartott zsíros cubák fölött. Rádöbbent, hogy a hősi szerepkört előadó barbár alapjaiban különbözik attól a borozgató, tivornyázó Hruntól, aki szórványosan megjelent Ankh-Morporkban. Ez az új Hrun macskamód óvatos, fürge, mint a párduc, és teljesen otthonosan érzi itt magát.

Én pedig túléltem Bel-Shamharothot, emlékeztette magát Széltoló. Fantasztikus!

Kétvirág segített szétválogatni a hősnek a templomból lopott kincseket. Főleg ezüstnemű volt, csúf, bíborszínű kövekkel díszítve. A kincshalom nagy részét apró szobrocskák tették ki — pókok, polipok és a tengelyföldi pusztaságok fáin honos octarsiusok.

Széltoló megpróbált nem odafigyelni a mellette csikorgó fémes hangra, de hiába.

— …ezt követően Re'Durat pasája forgatott, és jelentős szerepet játszottam a Nagy Nef-i csatában; ott szereztem azt az apró csorbát, amit körülbelül a pengém kétharmadánál figyelhettél meg… — Kring egy puha főcsomót választott ki ideiglenes otthonának, onnan beszélt hozzá. — Valamelyik hitetlen igen sportszerűtlen módon oktiron nyakvédőt viselt, de persze én akkoriban még sokkal élesebb voltam. A gazdám finom selyemkendőket szokott volt miszlikbe vagdalni velem a levegőben és… ugye, nem untatlak?

— Huh? Ó, nem, nem, szó sincs róla. Nagyon érdekes, amit mesélsz — jelentette ki Széltoló, és továbbra is Hrunt méregette. Vajon mennyire lehet megbízni benne? Elvégre itt vannak a vadon kellős közepén, köröskörül trollok…

— Látom, jól nevelt, művelt személyiség vagy — folytatta Kring. — Tudod, nagyon ritkán találkozom valóban érdekes emberekkel, legalábbis hosszasabban. Az igazat megvallva én egy otthonos kis kandallópárkányt szeretnék magamnak, ami fölött nyugodtan ellóghatok a falon valami békés, csöndes helyen. Egyszer kétszáz évet töltöttem egy tó fenekén.

— Az szörnyen szórakoztató lehetett! — jegyezte meg Széltoló szórakozottan.

— Nem annyira — dünnyögte Kring.

— Nem, gondolom, tényleg nem.

— Egy szó mint száz, én *voltaképp* ekevas szeretnék lenni. Nem tudom pontosan, mi az, de úgy hangzik, mintha lenne értelme a létezésének.

Kétvirág odasietett a varázslóhoz.

— Nagyszerű ötletem támadt! — hadarta.

— Ja — mondta Széltoló fáradtan. — Fogadok, hogy meg akarod kérni Hrunt, kísérjen el minket Chirmig.

Kétvirág döbbenten meredt rá.

— Honnan tudod? — kérdezte.

— Gondoltam, hogy előbb-utóbb eszedbe jut — felelte Széltoló.

Hrun begyömöszölte nyeregtáskájába az utolsó ezüstszobrocskát, és bátorítóan vigyorgott rájuk. Aztán pillantása visszavándorolt a Poggyászra.

— Ha ő velünk tart, ugyan ki támadna meg minket? — kérdezte

Kétvirág.

Széltoló megvakarta az állát.

— Hrun? — vetette föl.

— Hiszen megmentettük az életét a templomban!

— Hát, ha te a *támadáson* a *gyilkosságot* érted — sóhajtotta Széltoló. — Azt nem hiszem, hogy megölne minket. Nem az a fajta. Szerintem csak kirabol, megkötöz, és itt hagy a farkasoknak.

— Ugyan *már*!

— Nézd, ez a valódi élet! — csattant föl Széltoló. — Gondolj csak bele: itt vagy te egy láda arannyal. Nem merült még föl benned, hogy mindenki, akinek egy csöppnyi józan esze van, kapva kapna az alkalmon, hogy megcsapja? — Én is kapnék, tette hozzá gondolatban, ha nem láttam volna, mit csinál a Poggyász a túlságosan érdeklődő ujjakkal.

Aztán hirtelen minden megvilágosodott előtte. Hrunra nézett, aztán a képdobozra. A piktorkrampusz nagymosást végzett egy apró kádban, a szalamandrák pedig békésen szundikáltak ketrecükben.

— Van egy ötletem — mondta. — Úgy értem, mi az, amit a hősök a legjobban szeretnek?

— Az arany? — találgatta Kétvirág.

— Nem. Arra gondolok, amit *igazán* szeretnek.

Kétvirág elkomorodott.

— Nem értem — mondta.

Széltoló felkapta a képdobozt.

— Hrun! — kiáltotta. — Gyere csak ide egy pillanatra!

A napok békésen teltek. Igaz, egy ízben hídőrző trollok kis csapata megpróbálta tőrbe csalni őket, egyik éjszaka pedig kis híján rajtuk ütött egy rablóbanda (ám oktalan módon az alvók legyilkolása előtt vizsgálgatni kezdték a Poggyászt). Hrun mindkét alkalommal dupla zsoldot kért és kapott.

— Ha valami bajunk esik — mondta neki Széltoló —, nem lesz senki, aki működtetni tudja a varázsdobozt. Nem lesz több kép Hrunról, érted?

Hrun bólintott, s közben elbűvölve legeltette tekintetét a legutóbbi fényképen. Hrunt ábrázolta hősies pózban, amint lábát fél tucat lemészárolt trollon nyugtatja.

— Én, te, meg kis barát Kettő Virágok, mi mind leszünk oké — mondta. — Holnap csinálni jobb arcél, huh?

Gondosan becsomagolta a képet egy darab trollbőrbe, és eltette a nyeregtáskába, a többi mellé.

— Úgy látszik, működik — mondta Kétvirág elismerően, miután Hrun előrelovagolt, hogy felderítse az utat.

— Persze — felelte Széltoló. — Elvégre a hősök önmagukat

szeretik a legjobban.

— Tudod, hogy egyre jobban bánsz a képdobozzal?

— Hát igen.

— Akkor talán szereznéd eltenni magadnak ezt. — Kétvirág egy fényképet nyújtott át a varázslónak.

— Mi ez? — kérdezte Széltoló.

— Ó, csak a kép, amit a templomban készítettél.

Széltoló iszonyodva meredt rá. A szélén ugyan látni lehetett egy-két kósza csápot, elsősorban azonban egy hatalmas, barázdált, gyászoló körmű, báj italfoltos, de annál elmosódottabb hüvelykujjat ábrázolt.

— Hiába, ez az én szerencsém — mondta fáradtan.

— Győztél — jelentette ki a Sors, és odalökte az asztalon keresztül a lelkek halmát. Az összegyűlt istenek megkönnyebbültek. — De nem ez volt az utolsó játszma — tette még hozzá.

Az Úrnő belemosolygott a szempárba, ami olyan volt, mint két lyuk az univerzum szövedékén.

A domb körül nem maradt semmi, csak az erdő maradványai, meg egy porfelhő a horizonton, amit szárnyára kapott és szétszórt az esti szél. Eltekintve persze a kidőlt, mohos mérföldkövön üldögélő fekete, rongyos alaktól. Annak arckifejezését viselte, akit igazságtalanul elnyomtak, akitől rettegnek és félnek, pedig ő a szegények egyetlen barátja és a halálos sebesültek legjobb doktora.

A Halál, bár szeme persze nem volt, hosszan figyelte a távolban eltűnő Széltolót. Noha csontarca képtelen volt bármiféle kifejezést magára ölteni, valahogy mégis sikerült zordan és komoran utána bámulnia. A Halálnak mindig rettentő sok dolga van, most mégis úgy határozott, hogy ezentúl hobbija is lesz. Van valami ebben a varázslóban, ami szerfölött bosszantja. Nem szereti például, ha valaki nem jelenik meg a megbeszélt találkozón.

MÉG ELKAPLAK, TE BITANG — mondta a Halál olyan hangon, mint egy bezáruló ólomkoporsó fedelének döndülése. — DÖGÖLJEK MEG, HA NEM.

A FÉREG VARÁZSA

Féreghegynek hívták a helyet, mely majdnem fél mérföldnyivel emelkedett a zöld völgy fölé: hatalmas, szürke, fejtetőn álló hegy.

A tövében az átmérője alig húsz öl lehetett. Aztán ahogy felfelé emelkedett, átfúrva a felhőket, olyan kecsesen görbült kifelé, akár egy felfelé fordított trombita, egészen addig, amíg véget nem vetett neki egy negyed mérföld széles fennsík. A rajta zöldellő aprócska erdő aljnövényzete túlcsordult a szélén. Házak is sorakoztak rajta. Még egy folyócska is akadt, amely a peremet elérve vízesésként zuhogott alá, de a szél korbácsolásától esőként ért földet.

Számos barlangbejárat sorakozott néhány öllel a fennsík alatt. Durván kinagyolt, szabályos kinézetük volt, így ezen a csípős őszi reggelen Féreghegy úgy magasodott a felhők fölé, akár egy óriási galambdúc.

Viszont ez azt jelentette, hogy az itt honos „galambok" szárnyfesztávja valamivel meghaladja a negyven ölt.

— Tudtam — közölte Széltoló. — Erős mágikus mezőben vagyunk.

Kétvirág és Hrun körülnéztek a kis mélyedésben, ahol délben megpihentek. Aztán egymásra bámultak.

A lovak csöndesen legelték a füvet a patak mentén. Sárga pillangók röpdöstek a bokrok között. Kakukkfű illata terjengett, méhek zümmögtek. A nyársra húzott vaddisznómalacok halkan sercegtek.

Hrun vállat vont, és tovább olajozta bicepszeit. Szépen fénylettek.

— Én nem lát semmi fura — mondta.

— Próbálj feldobni egy érmét — javasolta Széltoló.

— Mi?

— Gyerünk, dobj fel egy érmét!

— Oké — motyogta Hrun. — Ha ez neked okoz öröm…

Elővette az erszényét, kikotort belőle egy marék aprópénzt, melyeket tucatnyi birodalomból zsákmányolt. Némi gonddal kiválasztott egy negyed-iótumos pléhzlotyit, és a hüvelykujja körmén egyensúlyozta.

— Mit döntöl? Fej, vagy… — heves összpontosítással meredt az érmére — valami halféle, lábakkal.

— Majd ha feldobtad — felelte Széltoló. Hrun elvigyorodott, és felpöckölte az érmét.

Az iótum repült, pörgött.

— Az élére esik — jósolta Széltoló anélkül, hogy odapillantott volna.

A varázslat nem vész el, csupán elgyengül.

Sehol sem nyilvánvalóbb ez a Korongvilágon, mint azokon helyszíneken, ahol egykor a Varázslóháborúk hatalmas csatái dúltak, nem sokkal a Teremtés után. Akkoriban a varázslat a maga nyers állapotában még igen széles körben hozzáférhető volt, és az Emberek Elei buzgón használták is az Istenek elleni háborúban.

A Varázslóháborúk kitörésének oka beleveszett a múlt homályába, a korongfilozófusok azonban egyetértenek abban, hogy az Emberek Elei, röviddel megteremtésük után, érthető módon kijöttek a sodrukból. Hatalmasak és pirotechnikaiak valának az ezt követő csaták — a nap pörögve zúgott át az égen, a tengerek felforrtak, természetellenes viharok pusztítottak a földön, apró, fehér galambok jelentek meg rejtélyesen az emberek ruhájában, és magának a Korongnak (melyet, mint köztudott, négy, teknőcháton utazó óriási elefánt tart a hátán) stabilitása került veszélybe. Mindez azt eredményezte, hogy közbeszóltak a Nagy Öregek, akiknek még maguk az Istenek is felelősséggel tartoztak. Az Isteneket a magasságokba száműzték, az embereket újrateremtették, de sokkal kisebbnek, a régi varázserő nagy részét pedig — jobb a békesség — kiszívták a földből.

Ez azonban nem oldotta meg a Korong azon részeinek problémáját, melyek a háborúk alatt közvetlen varázscsapást szenvedtek. A mágia legyengült — lassan, évezredeken át, elbomlása során szubasztrális részecskék miriádjait bocsájtva ki, ami komolyan eltorzította a környező valóságot…

Széltoló, Kétvirág és Hrun rámeredtek az érmére.

— Éle — motyogta Hrun. — Varázsló vagy. Na és?

— Én nem csinálom… ezt a fajta varázslatot.

— Úgy érted, te nem vagy rá képes.

Széltoló elengedte a füle mellett ezt a megjegyzést, már csak azért is, mert ez volt az igazság.

— Próbáld újra! — javasolta.

Hrun elővett egy maroknyi érmét.

Az első kettő a szokásos módon ért földet, ahogyan a negyedik is. A harmadik azonban az élére esett, és úgy maradt. Az ötödik átváltozott kis, sárga hernyóvá, és elmászott. A hatodik elérte holtpontját, és éles pendüléssel eltűnt. Egy pillanattal később kis mennydörgés hallatszott.

— Hé, az ezüst volt! — kiáltotta Hrun. Talpra ugrott, és felfelé bámult. — Hozd vissza!

— Nem tudom, hová lett — mondta Széltoló fáradtan. — Valószínűleg még mindig gyorsul. Legalábbis azok nem estek le, amiket reggel dobáltam fel.

Hrun még mindig az eget nézte.

— Mi? — értetlenkedett Kétvirág.

Széltoló sóhajtott. Ettől félt.

— Olyan zónába keveredtünk, amelynek magas a varázsindexe — mondta. — Ne kérdezzétek, miért! Valaha igazán erős mágikus tér létezhetett itt, és mi az utóhatásait érezzük.

— Pontosan — közölte egy elsiető bokor.

Hrun odakapta a fejét.

— Úgy érted, hogy ez egy *afféle* hely? — kérdezte. — Tűnjünk el innen!

— Rendben — egyezett bele Széltoló. Ha a nyomainkat követjük visszafelé, sikerrel járhatunk. Minden mérföldnél megállunk, és feldobunk egy érmét…

Sietve felállt, és elkezdte belegyömöszölni holmijait a nyeregtáskába.

— Mi? — ismételte Kétvirág.

Széltoló megállt.

— Na, ide figyelj — csattant fel. — Csak ne vitatkozz! Gyerünk!

— Semmi különöset nem látok a környéken — mondta Kétvirág. — Egy kissé gyéren lakott, ennyi az egész…

— Igen — mondta Széltoló. — Kissé különös. Vagy talán nem? Gyerünk!

Fölöttük a magasban zaj hallatszott — mintha hosszú bőrdarab csapódott volna nedves sziklához. Valami üveges, homályos dolog zúgott el Széltoló feje fölött, hamufelhőt vert a tűzből és a sülő disznó fölrepült a nyársról és nyílegyenesen az égbe szállt.

A disznó élesen bedőlve kanyarodott, kikerülve egy rakás fát, süvítve tett egy szűk kört, aztán elszáguldott tengelyirányban, disznózsírcseppekből álló nyomvonalat húzva maga után.

— Mit csinálnak most? — kérdezte az öregember.

A fiatal nő kristálygömbjébe pillantott.

— Peremiránt indultak nagy sebességgel — jelentette. — Apropó… még mindig velük van az a lábakon járó láda.

Az öregember kuncogott. Furcsán zavaró nesz a sötét, dohos kriptában.

— Tudákos körtefa — mondta. — Figyelemre méltó. Igen, úgy vélem, a miénk lesz. Kérlek, intézkedj, kedvesem… mielőtt még kijutnának a hatalmunkból!

— Csend! Különben…

— Különben mi lesz, Liessa? — érdeklődött az öregember. (Ebben a halvány fényben volt valami különös abban, ahogy a kőszékben kuporgott). — Egyszer már megöltél. Nem emlékszel?

A nő felhorkant, felállt, és gúnyosan hátravetette haját. Arannyal tarkázott vörös haja volt. A szálegyenes tartású Liessa

Féregparancsnok egészen nagyszerű látványt nyújtott. Majdnem teljesen meztelen volt, eltekintve a könnyű páncél két apró darabkájától és egy pár szivárványszínekben csillogó, sárkánybőrből készült lovaglócsizmától. Az egyik csizmából egy lovaglóostor nyele meredt elő. Ebben az volt a szokatlan, hogy hosszúnak tűnt, mint egy dárda, és a hegye apró nyílszakállakban végződött.

— Az én erőm tökéletesen elegendő lesz — mondta hűvösen.

Úgy tűnt, mintha a homályos alak bólintana, vagy legalábbis meginogna.

— Legalábbis folyton erről győzködsz — suttogta.

Liessa felhorkant, és kisietett a csarnokból.

Apjának esze ágában sem volt követni, már csak azért sem, mivel három hónapja volt halott, és szeme igencsak megsínylette a dolgot. A másik ok az volt, hogy varázslóként a látóidegei — még a tizenötödik szintű halott varázslókéi is — rég áthangolódtak arra, hogy valóságtól elszakadt, távoli szintekbe és dimenziókba lássanak, következésképp a pusztán evilági szemlélésében nem voltak már túl hatékonyak. (Életében az öreg szeme nyolcszögletűnek és hátborzongatóan rovarszerűnek látszott.) Ráadásul amióta az elevenek világa és a Halál sötét árnyékvilága közti keskeny sávban lebegett, lehetősége nyílt magának az Ok-Okozati Viszonyok összességének vizsgálatára. Ez volt az oka (eltekintve attól a visszafogott reménytől, hogy hitvány leánya esetleg megöleti magát), amiért nem vetette be jelentős erőit, hogy többet is megtudjon arról a három utazóról, akik kétségbeesetten próbálnak kijutni birodalmából.

Néhány száz öllel arrébb Liessa különös hangulatban baktatott lefelé a kopott lépcsőn, mely Féreghegy üreges gyomrába vezetett. Fél tucat Lovas követte. Lehet, hogy ez lesz a megoldás? Lehet, hogy itt a holtpontra jutott helyzet kulcsa — a kulcs, mely Féreghegy trónjához vezet? Persze, a trón jogosan őt illeti, de a hagyomány az, hogy csak férfi uralkodhat Féreghegyen. Ez bosszantotta Liessát, és amikor ő dühbe gurult, az Erő erőre kapott, a sárkányok pedig különösen hatalmasakká és csúfakká váltak.

Ha lenne egy férje, a dolgok másképp alakulnának. A legjobb olyasvalaki lenne, aki szép szál legény, de nincs sok esze. Olyasvalaki, aki megteszi, amit mondanak neki.

A három menekülő közül a legnagyobb talán megfelelő lenne. És ha kiderül, hogy mégsem, nos, a sárkányok mindig éhesek, és rendszeresen kell etetni őket. Liessa gondoskodott róla, hogy csúfak legyenek.

Csúfabbak, mint általában.

A lépcsősor egy boltív alatt vezetett át, és egy keskeny peremben végződött a hatalmas barlang teteje közelében, ahol a Férgek

pihentek.

Számtalan résen áradt be a napfény, krikszkrakszban szelte át meg át a poros sötétséget, akár a borostyán kőrudacskák, amelyek milliónyi apró, aranyló rovart zárnak magukba. Odalenn semmi sem látszott, csak a félhomály. Odafönn…

A járógyűrűk olyan közel kezdődtek Liessa fejéhez, hogy fölnyúlhatott és megérinthette őket. Ezrével sorakoztak a gyűrűk a barlang mennyezetének megfordított hektárjain. Húsz kőfaragóra és húsz évre volt szükség ahhoz, hogy beverjék a falkapcsokat mindehhez, s ahogy haladtak előre, saját munkájukon lógtak. Mégis, a nyolcvannyolc főgyűrűhöz képest, melyek a kupola csúcsában csoportosultak, ez semmiségnek rémlett. Másik ötven gyűrű elveszett a régi időkben, amikor ezeket verejtékező rabszolgák csoportjai próbálták a helyükre lendíteni (és a Hatalom első napjaiban bőven akadtak rabszolgák), a hatalmas gyűrűk azonban összetörtek és a mélybe zuhantak, magukkal rántva a szerencsétlen anyagmozgatókat.

Azonban nyolcvannyolc gyűrű a helyére került; felmérhetetlenül hatalmasak voltak, akár a szivárvány, rozsdaszínűek, akár a vér. Rajtuk…

A sárkányok érzékelik Liessa jelenlétét. A levegő surrog a barlangban, ahogy nyolcvannyolc szárnypár bomlik ki. Hatalmas fejek sokfazettás, zöld szemmel bámulnak mereven a nőre.

A szörnyek még mindig enyhén átlátszóak. Miközben a nő körül az emberek előhúzták kampós csizmájukat a tartóból, Liessa elméjét a teljes megjelenítés feladatára összpontosítja; fölötte a dohos levegőben a sárkányok teljesen láthatóvá válnak; bronzpikkelyek verik vissza tompán a napfényt. Liessa elméje lüktet, de most, hogy az Erő szabadon áramlik, képes más dolgokra is gondolni s koncentrálása alig-alig ing meg.

Most felcsatolja a kampós csizmát, csendülés hallatszik, ahogy egy kecses cigánykerékkel beleakasztja a kampókat a plafonról lógó sétálógyűrűkbe.

Csak most a plafon lesz a padló. A világ megváltozik. Liessa egy mély kráter vagy mélyedés szélén áll. A gyűrűk tartják az új padlón, ahol a sárkánylovasok lengedezve lépnek gyűrűből gyűrűbe. Az üreg közepén várják őket roppant hátasaik. Messze fölöttük a barlangpadló távoli sziklái látszanak, melyek az évszázadok alatt elszíneződtek a sárkányok ürülékétől.

Liessa könnyed, sikló mozgással, amely már második természetévé vált, indul saját sárkánya, Laolith felé. Laolith odafordítja hatalmas, lószerű fejét. Álla disznózsírtól fénylik.

Nagyon finom volt, mondja a sárkány a nő tudatában.

— Úgy emlékszem, megtiltottam, hogy kíséret nélkül repülj — csattan fél a nő.

Éhes voltam, Liessa.

— Fékezd az éhségedet! Hamarosan lovakat ehetsz majd.

A kantárak hozzáragadnak a fogunkhoz. Vannak köztük harcosok is? Szeretjük a harcosokat.

Liessa leereszkedik a hágólétrán, két lábát Laolith nyaka köré kulcsolja.

— A harcos az enyém. Akad még rajta kívül néhány… tégy velük, amit akarsz. Van köztük egy varázslóféle is — teszi hozzá buzdító hangon.

Ó, hisz' tudod, hogy van a varázslókkal! Megeszel egyet, és fél órán belül máris megéhezel — zúgolódik a sárkány.

Széttárja szárnyait, és ellöki magát.

— Utolérnek — kiáltotta Széltoló. Még inkább a lova nyakára hajolt, és sóhajtott. Kétvirág próbált nem lemaradni, de ugyanakkor a nyakát tekergette, hogy láthassa a repülő szörnyetegeket.

— Hát nem érted? — rikoltotta túl a turista a szárnycsapások rettenetes zaját. — Egész életemben arra vágytam, hogy sárkányokat láthassak!

— A gyomrukból? — kiáltotta Széltoló. — Fogd be a szád, és nyargalj! — A kantárszárral verte lovát, és az előttük sötétlő erdőt bámulta, hátha közelebb tudja csalogatni a puszta akaraterejével. A fák alatt biztonságban lennének. A sárkányok nem tudnak a lombok közt repülni…

Széltoló hallotta a szárnyak csapkodását, mielőtt az árnyak beburkolták volna. Ösztönösen összegörnyedt a nyeregben. Forró, szúró fájdalmat érzett, mintha valami élesen a vállába vágódott volna.

Mögüle Hrun ordítása hangzott fel, ez azonban inkább dühös üvöltés volt, mint fájdalomkiáltás. A barbár leugrott a lováról, és kirántotta Kringet, a fekete kardot. Ahogy egy sárkány alacsonyan repülve felé zúgott, meg is lendítette.

— Hrunnal nem babrál ki rohadt gyík! — tajtékzott.

Széltoló áthajolt, és megragadta Kétvirág lovának kantárát.

— Gyerünk! — sziszegte.

— De hát a sárkányok… — súgta elragadtatva Kétvirág.

— A fenébe a s… — kezdte a varázsló, azután megdermedt. Egy másik sárkány kiszúrta őket felülről, és feléjük siklott. Széltoló elengedte Kétvirág lovát, keserűen káromkodott, és egyedül ugratta saját hátasát az erdő irányába. Nem nézett vissza, és amikor egy árnyék suhant el mellette, összevissza makogott, igyekezett beleveszni hátasa sörényébe.

Aztán a várt égető, éles fájdalom helyett fájdalmas ütéseket érzett, ahogy a halálra rémült ló bevágtatott a fák koronája alá. A varázsló megpróbált nyeregben maradni, egy újabb alacsony ág azonban, mely vaskosabb volt az előzőknél, mintegy kiemelte onnan.

Mielőtt eszméletét vesztve a villogó kék fények örvényébe zuhant volna, még hallotta a hüllő éles hangú, csalódott üvöltését és a fák lombjait szaggató karmok neszét.

Amikor magához tért, egy sárkányt látott, mely épp őt nézte — legalábbis nagyjából felé bámult. Széltoló felnyögött, és megpróbált lapockájával utat fúrni a mohába. Levegő után kapkodott, ahogy a fájdalom belenyilallt.

A kín és a félelem homályán át hátranézett a sárkányra.

A lény egy öreg, elszáradt tölgyfa ágáról lógott lefelé, néhány száz lábnyira Széltolótól. Bronz-arany szárnyait szorosan a testéhez szorította. Hosszúkás, lószerű fejét ide-oda forgatta figyelemre méltóan hajlékony nyakán. Az erdőt fürkészte.

Félig átlátszó volt. Bár napfény csillogott pikkelyein, Széltoló világosan ki tudta venni az ágak körvonalait mögötte.

Az egyik faágon egy ember ült, aki eltörpült a fejjel lefelé függő csúszómászó mellett. Meztelennek tűnt. eltekintve egy magas szárú csizmától, valamint az ágyékát takaró bőrdarabtól meg egy tornyos sisaktól. Egy rövid kardot lóbált hanyagul a kezében, és a fa lombján keresztül bámult kifelé, olyan arckifejezéssel, amely sejteni engedte: valamely unalmas, semmivel sem kecsegtető megbízásnak tesz eleget.

Egy bogár kezdett mászni szorgalmasan fölfelé Széltoló lábán.

A varázsló kíváncsi volt, hogy vajon milyen mértékben képes ártani neki egy félszilárd sárkány. Vajon csak félig öli meg? Úgy döntött, nem marad ott, hogy kipróbálja.

Széltoló laposkúszásban csúszott az aljnövényzet védelmében, míg el nem távolodott a tölgytől és a rajta lévőktől. Aztán feltápászkodott, és eliramodott a fák közé.

Nem volt sem célja, sem ennivalója, sem lova. De amíg van lába, képes futni. Páfrányok és tüskebokrok ostorozták, de ő meg sem érezte.

Amikor körülbelül egy mérföldnyi távolságot megtett a sárkánytól, megállt, és nekirogyott egy fának, ami erre megszólalt.

— Pszt! — mondta a fa.

Széltoló rettegve attól, amit láthat, felfelé emelte a tekintetét. Megpróbálta csak az ártalmatlan fakérget és a leveleket látni, de a kíváncsiság arra kényszeríttette, hogy bekukucskáljon mögéjük. Tekintete végül egy fekete kardon állapodott meg, mely a feje fölötti ágból állt ki.

— Ne álldogálj ott! — sürgette a kard (olyan hangon, mintha egy ujjat húztak volna körbe egy hatalmas borospohár peremén). — Húzz ki!

— Tessék? — kérdezte Széltoló, még mindig ziháló mellkassal.

— Húzz ki! — ismételte Kring. — Vagy megteszed, vagy a

következő évmilliót szénbe ágyazva fogom eltölteni. Meséltem már neked arról az időről, amikor bedobtak egy tóba…

— Mi lett a többiekkel? — kérdezte Széltoló, még mindig kétségbeesetten markolva a fát.

— Ó, a sárkányok elkapták őket. És a lovakat is. Meg azt a dobozszerűséget is. Engem is elfogtak volna, de Hrun eldobott. Micsoda mázli ez a te számodra!

— Hát… — kezdte Széltoló. Kring meg se hallotta.

— Gondolom, sietsz megmenteni őket — tette hozzá.

— Igen, hát…

— Szóval, ha kihúznál, már indulhatunk is.

Széltoló a kardra sandított. A megmentési kísérlet mind ez ideig annyira hátul szerepelt az elméjében, hogy, amennyiben bizonyos élenjáró elméletek a világegyetem sokdimenziós többszörösségéről helyesek, akkor pont elöl volt; viszont egy varázskard értékes holmi…

És hazafelé hosszú út vár rá, bármerre is legyen az a haza…

Felmászott a fára, és lassan kikúszott az ágra. Kring szilárdan beletemetkezett a fába. Széltoló megragadta a kardgombot, és addig rángatta, amíg már fények villogtak a szeme előtt.

— Próbáld újra! — bátorította a kard.

Széltoló felnyögött, és a fogát csikorgatta.

— Rosszabb is lehetne — mondta Kring. — Lehetnék például üllő is.

— Jaargh! — suttogta a varázsló, és attól rettegett, hogy összepisili magát az erőlködéstől.

— Én több dimenziós életet élek — taglalta a kard.

— Ungh?

— Tudod, nekem már sok nevem volt.

— Bámulatos — nyögte Széltoló. Hátrabillent, amikor a penge kiszabadult. Kring furcsán könnyűnek tűnt.

Amikor a varázsló ismét a földön állt, elhatározta, hogy közli a rossz hírt.

— Igazán nem hinném, hogy ez a megmentés jó ötlet lenne — jelentette ki. — Tudod, szerintem jobb lenne, ha visszatérnénk a városba, hogy összeszedjünk egy kutatócsoportot.

— A sárkányok tengelyirányba repültek — közölte Kring. — Azonban én azt javaslom, kezdjük azzal, amelyik itt lóg azon a fán.

— Sajnálom, de…

— Nem hagyhatod őket a sorsukra!

Széltoló meglepetten nézett fel.

— Nem? — csodálkozott.

— Nem, nem teheted. Nézd. Én őszinte leszek. Én jobb anyaggal is dolgoztam már, mint te, de döntenem kellett, és… töltöttél már te egy millió évet szénrétegben?

— Nézd, én…

— És ha nem hagyod rögtön abba a vitatkozást, lecsapom a fejedet!

Széltoló látta, hogy a saját karja felemelkedik, és a csillogó penge alig egy hüvelyknyire a torkától zümmög. Megpróbálta rábírni az ujjait, hogy elengedjék a kardot. De az ujjai nem engedelmeskedtek.

— Azt se tudom, hogy kell hősnek lenni! — kiáltotta.

— Szándékomban áll megtanítani rá.

Bronz Psepha mély torokhangon dörmögött.

K!sdra, a sárkánylovas, előrehajolt, és odasandított az erdei tisztásra.

— Látom — mondta. Könnyedén libbent lefelé ágról ágra, egy fűcsomón ért földet, és kihúzta a kardját.

Hosszasan nézte a közeledő embert, aki láthatóan nem érzett túlságosan nagy vágyat, hogy elhagyja a menedéket nyújtó erdőt. Fegyvert tartott a kezében, de a sárkánylovas észrevette, hogy a fickó milyen érdekesen tartja maga előtt a kardját, nyújtott karral, mintha zavarná, hogy ilyen társaságban látják.

K!sdra megemelte saját kardját, és szélesen elvigyorodott, amint a varázsló feléje csoszogott. Aztán nagyot ugrott.

Később csak két dologra emlékezett a küzdelemből. Emlékezett rá, milyen különös módon hajlott fölfelé a varázsló kardja, hogyan védte ki a vágást, egy laza mozdulattal kirepítve a fegyvert a markából. A másik dolog — és ez volt az, ami a vesztét okozta állítása szerint —, hogy a varázsló fél kézzel eltakarta a szemét.

K!sdra visszaugrott, hogy elkerüljön egy másik döfést, és teljes hosszában elterült a pázsiton. Psepha vicsorogva kitárta óriási szárnyait, és levetette magát a fáról.

Egy pillanattal később a varázsló már rajta állt a harcoson, és ordított.

— Mondd meg neki, ha megperzsel, hagyom a kardnak, hogy leszúrjon! Hagyom! Hagyom, hogy szúrjon! Úgyhogy mondd meg neki!

A fekete kard csúcsa ott lebegett K!sdra torka körül. A furcsa az volt, hogy a varázsló szemmel láthatóan küzdött vele, és úgy tűnt, mintha a kard magában énekelt volna.

— Psepha! — kiáltotta K!sdra.

A sárkány kihívóan felüvöltött, de eltért eredeti szándékától, hogy lecsapjon és letépje Széltoló fejét. Esetlenül visszavonult a fára.

— Beszélj! — kiáltotta Széltoló.

K!sdra rásandított a kard hegye mögül.

— Mit akarsz, mit mondjak? — kérdezte.

— Mi?

— Azt kérdezem, mit szeretnél, mit mondjak?

— Hol vannak a barátaim? A barbár és a kis ember. Erre gondoltam.

— Gondolom, Féreghegyre vitték őket.

Széltoló elkeseredetten rángatta a gyilkolásra kész kardot, s megpróbálta kirekeszteni a fejéből Kring vérszomjas zümmögését.

— Egy féreghegyre? — kérdezte Széltoló.

— Nem egy, hanem a. Féreghegyből csak egy van. Az a sárkányok hazája.

— Gondolom, arra vártál, hogy engem is odavigyél, ugye?

K!sdra akaratlanul is felszisszent, ahogy a kard hegye megkarcolta az ádámcsutkáját, és egy vércsepp jelent meg.

— Nem akarjátok, hogy az emberek megtudják, hogy sárkányaitok vannak, mi? — morogta Széltoló.

A sárkánylovas magáról megfeledkezve biccentett, és negyedhüvelyknyire került attól, hogy elvágja a saját torkát.

Széltoló kétségbeesetten nézett körül, és rájött, hogy ez olyasmi, amit meg kell tennie.

— Hát akkor — mondta olyan félénken, ahogyan csak tudta. — Jobban teszed, ha elviszel magaddal arra a te Féreghegyedre, nem?

— Holtan kellett volna odavigyelek — motyogta K!sdra.

Széltoló lenézett rá, és lassan elvigyorodott. Széles, eszelős és kimondottan humortalan megnyilvánulás volt. Úgy vigyorgott, amit rendszerint kis, folyóparti madarakkal jár, amint ki-be röpködnek, hogy kiszedjék az ételmaradványokat a fogak közül.

— Elevenen is jó lesz — közölte Széltoló. — Ha már a meghalás szóba került, gondolkozz el azon, hogy kinek a kezében van a kard.

— Ha megölsz, semmi nem tartja vissza Psephát, hogy végezzen veled! — ordította a hason fekvő sárkánylovas.

— Nos, akkor egyelőre csak darabokat vágok le belőled! — döntötte el a varázsló. Újra kipróbálta a vigyor hatását.

— Jól van na! — mondta barátságtalanul K!sdra. — Azt hiszed, nekem nincs fantáziám?

Kibújt a kard alól, és intett a sárkánynak, ami újra kibontotta a szárnyait, és feléjük suhant. Széltoló nyelt egyet.

— Úgy érted, ezen kell utaznunk? — kérdezte.

K!sdra megvetően nézett rá, holott Kring hegye még mindig a nyakának szegeződött.

— Hogyan lehetne másképp eljutni Féreghegyre?

— Nem tudom — felelte Széltoló. — Hogyan?

— Úgy értem, nincs más út. Vagy repülve megyünk, vagy sehogy.

Széltoló újra a sárkányra nézett, mely már ott állt előtte. Teljesen áttetsző volt, és látszott rajta keresztül a lenyomódott fű. Amikor azonban Széltoló óvatosan hozzáért a pikkelyéhez, mely

aranyfényesen ragyogott a ritka levegőben, elég szilárdnak érezte. Ő úgy gondolta, hogy egy sárkány vagy teljesen létezzen, vagy sehogy. Egy félig létező sárkány rosszabb mindkét végletnél.

— Nem is tudtam, hogy a sárkányok átlátszóak — jegyezte meg Széltoló.

K!sdra vállat vont.

— Nem? — kérdezte.

Ügyetlenül pattant fel a sárkányára, mivel Széltoló egy pillanatra sem engedte el az övét. Miután kényelmetlenül elhelyezkedett, a varázsló átvitte elfehéredett ujjpercű markolását egy kézre eső kantárra, és a kardjával gyöngéden megbökdöte K!sdrát.

— Repültél már valaha? — kérdezte a sárkánylovas anélkül, hogy hátrafordult volna.

— Nem, nem mondhatnám.

— Kérsz valami szopogatnivalót?

Széltoló az ember tarkójára bámult, aztán a sárkánylovas megfordult, és sárga meg piros édességekkel telt zacskót nyújtott hátra.

— Szükséges ez? — kérdezte.

— Így szokás — felelte K!sdra. — Szolgáld ki magad!

A sárkány felállt, nehézkesen átvágott a tisztáson, és a levegőbe emelkedett.

Széltolót néha lidérces álmok gyötörték, melyekben valami megfoghatatlan, ám nagyon-nagyon magas dologról bámult lefelé egy távoli földre, melyet felhőfoszlányok tarkítottak. (Általában ilyenkor verejtékben úszva ébredt; de még jobban aggódott volna, ha tudja, hogy amit rémálomnak hitt, az nem csak a szokványos korongvilági szédülés. Egy jövőbeli emlékkép vetülete volt ez, mely a félelem felhangját nyomta rá egész életére.)

Ez még nem az az esemény volt, de jó gyakorlás ahhoz.

Psepha egy sorozat csigolyaszaggató ugrással szökkent a levegőbe. Utolsó ugrásának csúcsán egy csattanással kitárta széles szárnyait, és ebbe még a fák is beleremegtek.

Aztán finom csapások sorozatával eltávolodott a földtől. Psepha hirtelen kecsesen fölemelkedett. A délutáni napfény visszatükröződött szárnyáról, ami végül is nem volt több, mint egy arany hártya. Széltoló elkövette azt a hibát, hogy lenézett, és a sárkányon keresztül meglátta maga alatt a facsúcsokat. Messze lenn. A látványtól összeszorult a gyomra.

Az sem segített sokat, ha becsukta a szemét, mert azzal szabadjára engedte a képzeletét. Végül úgy kötött kompromisszumot, hogy mereven középtávolra nézett, ahol a mocsárvidék és az erdő lebegett tova, és csaknem nemtörődömül lehetett szemlélni.

Szél csapta meg Széltolót. K!sdra félig hátrafordult, és a fülébe

ordította.

— Íme, a Féreghegy!

Széltoló lassan odafordította a fejét, ügyelve arra, hogy Kring könnyedén pihenjen a sárkány hátán. Könnyező szemmel pillantotta meg ezt a lehetetlenül megfordított hegyet, amely úgy emelkedett ki az erdős völgyből, mint trombita egy teknő mohából. Még ebből a távolságból is ki tudta venni azt a fakó oktarin ragyogást a levegőben, mely állandó mágikus aurára utalt, és amely — levegő után kapkodott — legalábbis jó néhány milliŐserő mértékű volt.

— Ó, ne! — mormogta.

Még a földet nézni is jobb volt, mint ezt. Gyorsan elfordította a tekintetét, és észrevette, hogy most már nem látja a földet a sárkány testén *keresztül.* Amint széles ívben a Féreghegy irányába suhantak, a sárkány határozottan megszilárdult, mintha a teste megtelt volna aranyló ködde l. Mire a Féreghegy már vadul felfelé meredve szinte ott volt az orruk előtt, a sárkány olyan igazinak tűnt, akár egy szikla.

Széltoló azt hitte, hogy egy halvány sávot lát a levegőben, mintha valami kinyúlt volna a hegyről, és megérintette volna a szörnyet. Széltolónak az a különös érzése támadt, hogy a sárkány egyre *valódibb* lesz.

Féreghegy a szeme előtt változott át távoli játékszerből több milliárd tonnás sziklává a menny és föld között. Széltoló kis mezőket, erdőket és egy tavat látott odafönn, és a tóból egy folyó ered, mely lecsorog a peremrésznél…

Elkövette azt a hibát, hogy a szemével követte a tajtékzó vizet, és épphogy vissza tudta rántani magát.

A fordított hegy kiszélesedő fennsíkja egyre közeledett feléjük. A sárkány még csak nem is lassított.

Amikor a hegy már úgy tornyosult Széltoló fölött, mint a világ legnagyobb légycsapója, a varázsló egy barlangnyílást pillantott meg. Psepha abba az irányba siklott, vállizmai dolgoztak.

A varázsló felsikoltott, amikor sötétség terült szét körülötte és beborította. Egy pillanatra felvillant egy szikla, mely a sebességtől gyorsan elmosódott. A sárkány ismét szabadban szárnyalt.

Egy barlang belsejébe jutottak, amely nagyobb volt, mint amekkorának bármely barlangnak jogában áll lenni. A sárkány úgy siklott át a hatalmas űrön, mint egy aranyszínű légy a dísztermen.

Több sárkány is volt ott — arany, ezüst, fekete, fehér —, amelyek magánügyeik intézve lebegtek a napsütötte levegőben, vagy pedig a sziklanyúlványok peremén ücsörögtek. Fenn a magasban, a barlang domború tetejéről százával lógtak fejjel lefelé a hatalmas gyűrűkről; szárnyuk denevérszerűen a testük köre burkolva. Emberek is voltak odafönn. Széltoló nagyot nyelt, amikor meglátta őket. Azok úgy mászkáltak az óriási terjedelmű plafonon összevissza, akár a legyek.

Aztán Széltoló észrevette, hogy több ezer apró kis karikával van teleszórva a mennyezet. A fejjel lefelé mászkáló emberek közül sokan odafordultak, és kíváncsian bámultak a berepülő Psephára. Széltoló ismét nyelt egyet. Akkor sincs ötlete, hogy most mit tegyen, ha az élete múlik rajta.

— Nos? — kérdezte suttogva. — Van valami javaslatod?

— Egyértelmű: támadás! — mondta megvetően Kring.

— Hogy miért is nem gondoltam erre? — kérdezte magától Széltoló. — Lehet, hogy a rengeteg nyílpuska miatt?

— Kishitű vagy.

— Kishitű! Valószínűleg azért, mert kicsi a hitem a győzelemben.

— Saját magad ellensége vagy, Széltoló! — bírálta a kard.

Széltoló felnézett a vigyorgó emberekre.

— Fogadunk? — kérdezte fáradtan.

Mielőtt Kring válaszolt volna, Psepha feljebb röppent, és rászállt egy félelmetesen lengő, hatalmas gyűrűre.

— Most akarsz meghalni, vagy előbb megadod magad? — kérdezte K!sdra nyugodtan.

A plafonon mászkáló emberek minden irányból gyülekeztek, ingamozgással járva akasztgatták bele kampós csizmájukat a mennyezeti karikákba.

Több csizma is volt azon az állványon, mely az ülőrúd oldalára épített kis emelvényen állt. Mielőtt Széltoló meg tudta volna állítani, a sárkánylovas leugrott a hátasáról, és simán landolt az emelvényen, aztán ott állt vigyorogva a varázsló szorult helyzetén.

Halk, de igen kifejező zaj hallatszott, melyet számtalan nyílpuska fölajzása okozott. Széltoló felnézett a közömbös, tótágast álló arcokra. A sárkánynép ízlése a ruházkodásban nem volt túl képzeletgazdag, mivel csak bronz díszítésű bőrszíjakat viseltek. A kések és a kardok hüvelyeit fordítva hordták. Azok, akik nem viseltek sisakot, hagyták, hogy a hajuk szabadon hulljon le, és hínárként libegjen a tető alatti enyhe légáramlatban. Akadt köztük több nő is. Megfordítottságuk különös dolgokat eredményezett a testfelépítésükben. Széltoló csak bámult.

— Add meg magad! — mondta ismét K!sdra.

Széltoló kinyitotta a száját, hogy így tegyen. Kring azonban figyelmeztetően felmordult, és fájdalomhullámokat sugárzott a karjába.

— Soha! — sikoltotta. A fájdalom megszűnt.

— Hát persze, hogy nem adja meg magát — zúgta a háta mögött egy ömlengő hang. — Ő hős, nem igaz?

Széltoló megfordult, és egy szőrös orrlyukat látott. Az orrlyuk egy megtermett fiatalemberhez tartozott, aki hanyagul lógott fejjel lefelé a plafonról.

— Mi a neved, te hős? — kérdezte a férfi. — Csakhogy tudjuk, ki voltál.

Fájdalom nyilallt végig Széltoló karján.

— Széltoló vagyok, Ankh-ból — zihálta nagy nehezen.

— Én pedig Lio!rt Sárkányúr vagyok mondta a csüngő ember, olyan éles csettintéssel ejtve ki a szót, hogy Széltoló számára egyértelmű volt, hogy az nyilván a központozás afféle nélkülözhetetlen része. — Eljöttél, hogy mindhalálig tartó párviadalra hívj ki engem.

— Hát, nem igazán, én nem…

— Tévedsz. K!sdra, segíts felvenni egy pár kampós csizmát a hősünknek. Biztosan alig várja már, hogy elkezdjük.

— Nem, nézd, én csak azért jöttem, hogy megkeressem a barátaimat. Biztos vagyok benne, hogy nincs… — kezdte Széltoló, miközben a sárkánylovas határozottan lesegítette az emelvényre, egy ülőalkalmatosságra, és elkezdte fölhúzni a kampós csizmát Széltoló lábára.

— Igyekezz már, K!sdra! Nem szabad megakadályoznunk a hőst, hogy beteljesítse végzetét! — mondta Lio!rt.

— Figyelj csak, biztos vagyok benne, hogy a barátaim jól érzik itt magukat, úgyhogy, ha lehetséges lenne, tegyél le valahová…

— Hamarosan találkozol a barátaiddal — jelentette ki a sárkányúr fölényesen. — Már amennyiben vallásos vagy. Senki sem távozhat Féreghegyből, aki ide belépett. Legfeljebb képletesen. Mutasd meg neki, hogy akassza be a csizmáját egy gyűrűbe, K!sdra!

— Látod, mibe kevertél? — sziszegte Széltoló.

Kring vibrált a kezében.

— Ne feledd, hogy én *varázs*kard vagyok! zümmögte.

— Hogy is tudnám elfelejteni?

— Mássz fel a létrán, és kapaszkodj bele egy gyűrűbe — magyarázta a sárkánylovas —, aztán emeld föl addig a lábad, míg be nem tudod akasztani. — Segített a tiltakozó varázslónak fölkapaszkodni, míg ő is ott nem függött fejjel lefelé, köntöse begyömöszölve a nadrágjába. Kringet lazán lógatva a kezében. Ebből a szögből a sárkánynép elég tűrhetőnek látszott, ám a sárkányok úgy magaslottak a helyszín fölé ülőhelyükről lógva, mint roppant vízköpők. A szemükben érdeklődés csillogott.

— Figyelmet kérek! — kiáltotta Lio!rt. Az egyik sárkánylovas egy vörös selyembe bugyolált, hosszúkás csomagot nyújtott oda neki.

— Halálig küzdünk — mondta. — A tiédig.

— És feltételezem, hogy szabadon távozhatok, ha én győzök? — kérdezte Széltoló viszonylag csekély reménnyel.

Lio!rt az összesereglett sárkánylovasok felé biccentett a fejével.

— Ne légy naiv!

Széltoló mély lélegzetet vett.

— Gondolom, illik figyelmeztetnem téged — mondta éppcsak remegő hangon —, hogy ez itt egy *varázskard.*

Lio!rt ledobta a vörös selyemburkolatot a mélybe, és egy szurokfekete kardot húzott elő. Rúnák ragyogtak a felületén.

— Nahát, micsoda véletlen! — mondta, és támadott.

Széltoló dermedten állt a félelemtől, de a karja kilendült, amikor Kring előretört. A kardok szikrázó oktarin-fényben csaptak össze.

Lio!rt hátraugrott, és szeme összeszűkült. Kring elszökkent a feltartott rúnapenge mellett, s bár a sárkányúr kardja egy hirtelen rándulással felfelé villant, és felfogta a csapás nagy részét, az eredmény az lett, hogy egy vékony, vörös csík jelent meg a mester felsőtestén.

A sárkányúr felhördült, és rávetette magát a varázslóra. A csizmái zörögtek, ahogyan egyik gyűrűből gyűrűbe siklatta őket. A kardok ismét heves mágikus kisülésben találkoztak. Ekkor Lio!rt a másik kezét Széltoló feje felé lendítette, és olyan erővel találta el, hogy a varázsló egyik lába kiakadt a karikából, és ő kétségbeesetten hadonászott.

Széltoló tudta magáról, hogy a Korongvilágon csaknem minden bizonnyal ő a legrosszabb varázsló, mivel mindössze egyetlen varázslatot ismer: azonban mégiscsak varázsló volt, és így rá is vonatkoznak a mágia kérlelhetetlen törvényei, ami azt jelenti, hogy kimúlásakor maga a Halál köteles érte jönni (ahelyett, hogy elküldené egyik szolgáját a sok közül, mint általában).

Imígyen történt, hogy amikor a vigyorgó Lio!rt visszalendült, és lusta ívben ismét előrevitte kardját, az idő merő ragaccsá változott.

Széltoló szeme előtt a világot hirtelen oktarin villogás világította meg, némi ibolyaszínű árnyalattal, ahogy a fotonok beleütköztek a mágikus aurába. Ennek belsejében a sárkányúr kísérteties árnyalatú szobornak tűnt, kardja csigalassúsággal mozgott a ragyogásban.

Lio!rt mellett egy másik alak is ott állt, ám csak azok számára látható, akik belelátnak a mágia négy extradimenziójába. Magas, sötét, vékony alak volt, és a jeges csillagok háttere előtt két kézzel lendítette a közmondásosan éles kaszát…

Széltoló lebukott. A penge hidegen süvített el a feje mellett, és a barlangtető sziklájába csapódott, lassulás nélkül. A Halál átkot rikoltott hideg kriptahangján. A látomás eltűnt. Az, ami a Korongvilágon valóságnak számít, hangrobbanással jelentkezett újra. Lio!rt levegő után kapkodott a hirtelen sebesség láttán, amivel a varázsló félreugrott gyilkos csapása elől; olyan kétségbeesett mozdulat volt ez, amilyet csak az igazi halálfélelem tesz lehetővé. Széltoló kitekeredett, akár egy kígyó, és átvetette magát a köztük lévő téren. Mindkét kezével elkapta a sárkányúr kardtartó kezét, és megcsavarta.

Ez volt az a pillanat, amikor Széltoló egyetlen, már eddig is túlterhelt tartógyűrűje nem bírta tovább, és ocsmány, fémes zajjal kicsúszott a sziklából.

Zuhanni kezdett, vadul meglódult, és végül ott himbálózott egy esetleges csontrepesztő halál fölött mindkét kezével oly erősen szorítva a sárkányúr karját, hogy az ordítani kezdett.

Lio!rt fölnézett a lába felé. Apró szikladarabok hullottak a tetőről a gyűrű falkapcsai mellől.

— A francba, engedj el! — ordította. — Vagy mindketten meghalunk!

Széltoló nem szólt semmit. Arra koncentrált, hogy fönntartsa szorítását, és kizárja az agyából a tolakodó képeket végzetéről az odalenti sziklán.

— Lőjétek le! — üvöltötte Lio!rt.

Szeme sarkából Széltoló látta, hogy több nyílpuskát is rászegeznek. Lio!rt ezt a pillanatot választotta ki, hogy lefelé csapjon szabad kezével, és az ökölbe szorított kéz hegyes gyűrűi a varázsló ujjaiba vájtak.

Elengedte.

Kétvirág megragadta a rácsokat, és felhúzódzkodott.

— Látol valami? — kérdezte Hrun a lába tájékáról.

— Csak felhőket.

Hrun újra leemelte Kétvirágot, és leült az egyik faágy szélére, más berendezési tárgy nem volt a cellában.

— Ördög és pokol — morogta.

— Ne csüggedj! — mondta Kétvirág.

— Nem csüggedek.

— Szerintem ez az egész csak valami félreértés. Valószínűnek tartom, hogy hamarosan szabadon engednek bennünket. Nagyon civilizáltnak látszanak.

Hrun bozontos szemöldöke alól Kétvirágra nézett. Mondani kezdett valamit, aztán meggondolta magát. Sóhajtott inkább.

— És amikor majd hazatérünk, elmesélhetjük, hogy láttunk sárkányokat — folytatta Kétvirág. — Mit szólsz ehhez, he?

— Sárkányok nem léteznek — jelentette ki határozottan Hrun. — Kiméria Kodeks ölte meg az utolsót kétszáz évvel ezelőtt. Nem tudom, mit láttunk, de az nem sárkány.

— De fölemeltek bennünket a levegőbe! Abban a csarnokban lehettek vagy százan…

— Szerintem az csak valami mágia — mondta elutasítóan Hrun.

— Akkor is sárkányoknak tűntek — dacoskodott Kétvirág. — Kissrác korom óta szerettem volna sárkányokat látni. Az égen röpködő sárkányokat, lángot okádva…

— Amikor léteztek, csak mocsarakban meg hasonlókban csúszkáltak, és mást se okádtak, csak bűzt — közölte Hrun, és lefeküdt az emeletes ágyra. — És még csak nagyok se voltak. Valaha tűzifát gyűjtögettek.

— *Én* azt hallottam, hogy valaha kincseket gyűjtöttek — mondta Kétvirág.

— *Meg* tűzifát, Hé — tette hozzá Hrun felragyogva —, észrevetted azokat a termeket, amiken áthoztak bennünket? Ugyancsak imponálóak, azt gondolom. Rengeteg jó holmi, és némelyik faliszőnyegük egy vagyont érhet.

Hrun elgondolkozva vakarta az állát. Pontosan olyan zajt csapott, mint amikor tarajos sül mászik át a sülzanóton.

— Mi fog történni? — kérdezte Kétvirág.

Hrun a fülét piszkálta az ujjával, aztán alaposan megvizsgálta amit talált.

— Ó — mondta. — Rögtön kivágódik ajtó, engem kihurcolnak valamiféle áldozati arénába, ahol két óriáspókkal kell megküzdenem és egy nyolc láb magas rabszolgával a klaccsi dzsungelből, és aztán kiszabadítok valami hercegnőt az oltárról, utána megölök néhány őrt vagy akármit, aztán az a lány megmutatja nekem a Palotából kivezető titkos alagutat, elkommunizálunk két lovat, és elmenekülünk a kinccsel. — Hrun megint összekulcsolt kezére hajtotta a tarkóját, felnézett a mennyezetre, s közben dallamtalanul fütyörészett.

— Ezt mind? — kérdezte Kétvirág.

— Általában.

Kétvirág leült az ágyára, és megpróbált gondolkodni. Ez nehéznek bizonyult, mivel gondolatait sárkányok árasztották el.

Sárkányok!

Kétéves kora körül ejtették rabul e tűzokádó lények, melyek képei az Oktarin tündérmesék című könyvben szerepeltek. Nővére azt állította, hogy sárkányok igazából nem is léteznek. Kétvirágnak még mindig emlékezett a keserű csalódásra. Ha a világon nincsenek ilyen gyönyörű teremtmények, döntötte el, akkor félig sem olyan, mint amilyennek lennie kellene. Később Kilencnád számvevőmester szerződtetett tanonca lett, akinek szürkesége pontosan fordítottja volt annak, amit a sárkányok képviseltek, és nem maradt idő az álmodozásra.

Valami azonban nem stimmelt ezekkel a sárkányokkal. Ezek túl kicsik és csillogóak ahhoz képest, amit Kétvirág lelki szemeivel látott. A sárkányoknak hatalmasnak kell lenniük, zöldnek, csupa karomnak, egzotikusnak, tűzokádónak — nagy és zöld, hosszú, éles…

Látókörének szélén, a vártömlöc legtávolabbi, legsötétebb sarkában valami mocorogni kezdett. Amikor Kétvirág odafordította a fejét, a mozgás megszűnt, viszont a turista olyasféle gyenge neszt vélt

hallani, mintha karmok kaparásznának a kövön.

— Hrun? — próbálkozott.

Horkolás hallatszott a másik ágy felöl.

Kétvirág odaballagott a sarokba, és óvatosan nyomogatta a követ, hátha van ott valami titkos panel. Az ajtó ebben a pillanatban kivágódott, és döndülve csattant a falnak. Fél tucat őr nyomult be. Szétszóródtak, és fél térdre ereszkedtek. Fegyvereik kizárólag Hrunt vették célba. Amikor később Kétvirág erre gondolt, vérig sértődött.

Hrun hortyogott tovább.

Egy nő masírozott a szobába. Nem sok nő tud meggyőzően masírozni, de ez a nő aztán tudott. Kurta pillantást vetett Kétvirágra, ahogy az ember egy bútordarabra tekint, aztán szúrósan meredt az ágyon fekvő férfira.

Ugyanolyan bőrszíjakat viselt ruhaként, mint amilyet a sárkánylovasok, de az ő esetében ezek sokkal rövidebbek voltak. Ezek és dús, gesztenyevörös, derekát verdeső haja jelentették az egyetlen engedményt, amit annak tett, ami a Korongvilágon szeméremszámba ment. Ezeken kívül még gondterhelt arckifejezést is viselt.

Hrun horkant egyet, megfordult, és tovább aludt.

Óvatos mozdulattal, mintha valami ritkamód kényes eszközhöz nyúlna hozzá, a nő keskeny pengéjű, fekete tőrt húzott elő övéből, és lefelé döfött.

Azonban még mielőtt a tőr a fele utat megtette volna, Hrun jobb keze olyan gyorsan mozdult, hogy úgy tűnt, mintha a két pont közötti tér átszelése közben a köztes levegőt egy pillanatra sem foglalja el. A kéz tompán csattanással zárult a nő csuklójára. Másik kezével lázasan tapogatózott a kardja után, de az nem volt ott…

Hrun felébredt.

— Gngh? — mondta, felpillantva a hökkenten homlokát ráncoló nőre. Aztán megpillantotta az íjászokat.

— Engedj el! — mondta a nő nyugodt, csendes, gyémántkemény hangon. Hrun lassan elengedte a megmarkolt kezet.

A nő hátralépett, megmasszírozta a csuklóját, és úgy nézett Hrunra, mint ahogyan egy macska figyeli az egérlyukat. Aztán így szólt:

— Kiálltad az első próbát. Mi a neved, barbár?

— Kit nevezel te barbárnak? — vicsorogta Hrun.

— Épp ez az, amit meg akarok tudni!

Hrun lassan megszámolta az íjászokat, és rövid számvetést csinált. Elernyesztette a vállát.

— Én Hrun vagyok, a kiméria. És te?

— Liessa sárkányúrnő.

— Te… itt az uralkodó?

— Az majd elválik. Te zsoldosnak látszol, kiméria Hrun.

Hasznodat tudnám venni, na persze, csak ha kiállod a próbákat. Három próba van. Az elsőt már teljesítetted.

— Na és a másik… — habozott, hangtalanul mozgatta az ajkát, és megkockáztatta: — …kettő?

— Veszélyes.

— És a jutalom?

— Értékes.

— Elnézést… — mormolta Kétvirág.

— És ha nem állom ki a próbákat? — kérdezte Hrun, mit sem törődve Kétvirággal. Hrun és Liessa között a levegő szinte sercegett a vonzerő kis robbanásaitól, ahogy tekintetük egymásba kapcsolódott.

— Ha elhibáztad volna az első próbát, már halott lennél. Ezt fölfoghatod szokásos büntetésként.

— Izé… figyelj csak — kezdte Kétvirág. Liessa egy rövid pillantást vetett rá, és úgy tűnt, valójában most veszi észre először.

— Vigyétek ezt innen! — mondta a nő nyugodtan, és visszafordult Hrunhoz. Két őr vállára vetette íját. elkapta Kétvirág könyökét, és fölemelték a földről. Aztán gyorsan kisiettek a bejáraton.

— Hé! — méltatlankodott Kétvirág, amint az őrök igyekeztek vele lefelé odakinn a folyosón. — Hol… — (megálltak egy másik ajtó előtt) — …van a… — (eközben vonszolták be a nyitott ajtón) — … poggyászom? — Kétvirág egy halom olyasmin landolt, ami valaha széna lehetett. Az ajtó becsapódott. Visszhangjához reteszek csattogása társult.

A másik cellában Hrunnak szinte szeme se rebbent.

— Oké — mondta. — Mi a második feladat?

— Meg kell ölnöd a két bátyámat. — Hrun fontolgatni kezdte a dolgot.

— Egyszerre, vagy egyiket a másik után?

— Szólóban vagy szimultánban — vont vállat a nő.

— Mi?

— Csak öld meg őket — utasította Liessa éles hangon.

— Jó harcosok?

— Jó hírük van.

— No és ezért cserébe…?

— Feleségül veszel, és te leszel a Féreghegy uralkodója.

Hosszú szünet következett. Hrun szemöldöke összeráncolódott a számára szokatlan számolgatás alatt.

— Megkaplak téged meg ezt a hegyet? — kérdezte végül.

— Igen. — Liessa egyenesen a szemébe nézett, az ajka megrándult. — Biztosítalak, a fizetség megéri a fáradságot.

Hrun a nő ujjain lévő gyűrűkre nézett. A gyűrűk hatalmas kövei hihetetlenül ritka, kék felhőgyémántok voltak, Mithos agyagmedencéiből. Amikor sikerült levennie a tekintetét róluk, látta,

hogy Liessa dühösen mered rá.

— Ennyire számító vagy? — recsegte. — Hrun, a barbár, aki akár magának a Halálnak torkába is merészen besétál?

Hrun vállat vont.

— Naná. Csak azért érdemes besétálni a Halál torkába, hogy ellophasd az aranyfogait… — Lustán kinyújtotta a karját, és kezében ott volt a faágy. Hozzávágta az íjászokhoz, aztán boldogan ugrott utána, egyetlen ütéssel letaglózta az egyik őrt, egy másiktól pedig elragadta a fegyverét. Egy pillanattal később már vége volt mindennek.

Liessa nem mozdult.

— Nos? — kérdezte.

— Nos, mi? — szólt vissza a vérontásból a barbár.

— Engem is meg akarsz ölni?

— Mi? Ó, dehogy. Tudod, ez csak, tudod, olyan szokásféle. Hogy edzésben maradjak. Na szóval, hol vannak a fivéreid? — Hrun elvigyorodott.

Kétvirág a szénán ült, és a sötétségbe bámult. Kíváncsi volt, vajon mennyi ideje lehet már itt. Legalábbis órák óta. Valószínűleg napok óta. Fölmerült benne, hogy talán már évek óta. csak egyszerűen elfelejtette.

Nem, az ilyen gondolkodás nem vezet jóra. Valami másra próbált gondolni — fűre, fára, friss levegőre, sárkányokra. Sárkányok…

Ismét kaparászás kezdődött a sötétségben. Kétvirág érezte, hogy verejték bizsereg a homlokán.

Valami van rajta kívül a cellában. Valami, ami apró neszeket ad ki, ám még a koromsötétben is a nagyság benyomását kelti. Kétvirág érezte a levegő mozgását.

Amikor fölemelte karját, valami sikamlóst érzett, és gyönge szikrák záporoztak; ez elszigetelt mágikus mezőre vallott. Kétvirág azon kapta magát, hogy hevesen vágyódik fényre.

Egy lángfoszlány suhant el a feje mellett, aztán a távoli falnak ütközött. Ahogy a sziklák kohóforróságúra hevültek, Kétvirág döbbenten nézett föl a sárkányra, ami a cellának több mint a felét elfoglalta.

Engedelmeskedem neked, uram — zendült egy hang a fejében.

Kétvirág a sistergő, fröcskölő kő izzásában saját tükörképét pillantotta meg egy óriási, zöld szempárban. Mögöttük a sárkány pont olyan sokszínű volt, agancsos, tüskés, és ruganyos, mint az a bizonyos az emlékezetében — egy *igazi* sárkány. Az összehajtogatott szárny még így is elég széles volt ahhoz, hogy mindkét oldalon a cella falát kaparja. Kétvirág ott feküdt a karmai között.

— Engedelmeskedsz? — kérdezte rettegéstől és örömtől reszkető

hangon.

Természetesen, uram.

Az izzás elenyészett. Kétvirág remegő ujjal odamutatott, ahol emlékezete szerint az ajtó volt, és azt mondta:

— Nyisd ki!

A sárkány felemelte hatalmas fejét. Ismét elsuhant egy lángcsóva, de ezúttal ahogy a sárkány nyakizma megrándult, a lángok színe narancssárgából sárgává fakult, majd fehérré, végül pedig halványkékké. Ekkorra a láng már nagyon elvékonyodott, és ahol a falat érintette, a megolvadt szikla fröccsent és szétfolyt. Az ajtó felrobbant, forró fémcseppek zuhatagává változott.

Fekete árnyékok íveltek és fickándoztak a falakon. A fém egy szemfájdító pillanatig bugyborékolt, aztán az ajtó kettéhasadva kizuhant a folyosóra. A tűzcsóva oly hirtelenséggel aludt ki, amely csaknem olyan ijesztő volt, mint a megjelenése.

Kétvirág óvatosan kilépett a hűlő ajtón, aztán szétnézett a folyosón. Üres volt.

A sárkány követte. A súlyos ajtókeret némi nehézséget okozott neki, de ezt egy vállmozdulattal, ami kitépte az ajtófélfát s egyben félrelökte, megoldotta. A teremtmény várakozóan nézett Kétvirágra. Bőre úgy fodrozódott és rángatózott, mintha próbálná szétnyitni a szárnyát a folyosó szűkösségében.

— Hogy kerültél ide be? — kérdezte Kétvirág.

Megidéztél, gazdám!

— Nem emlékszem arra, hogy ezt tettem volna.

Csak gondolatban. Csak gondolatban hívtál — gondolta türelmesen a sárkány.

— Úgy érted, hogy csak gondoltam rád, és te már itt is teremtél?

Igen.

— Varázslat volt?

Igen.

— De hát én egész életemben sárkányokra gondoltam!

Ezen a helyen a gondolat és a valóság közti határvonal kissé zavaros. Én mindössze annyit tudok, hogy hajdan nem léteztem, aztán te rám gondoltál, és létezni kezdtem. És ezért, természetesen, parancsolj velem, alázatos szolgád vagyok.

— Te jó ég!

Fél tucat őr épp ezt a pillanatot választotta, hogy beforduljon a folyosó kanyarulatánál. Leesett állal torpantak meg. Aztán az egyik magához tért annyira, hogy fölemelje a nyílpuskát és lőjön.

A sárkány mellkasa hullámzott. A nyílvessző lángoló darabokra hullott a levegőben. Az őrök eliszkoltak szem elől. Egy töredékmásodperccel később lángnyelvek nyaldosták azt a helyet, ahol az előbb álltak.

Kétvirág csodálattal bámult föl.

— Te is tudsz repülni? — kérdezte.

Természetesen.

Kétvirág szétnézett a folyosón, és úgy döntött, nem követik az őröket. Mivel tudta magáról, hogy teljesen eltévedt, bármely irány csak javíthat a helyzeten. Kikerülte a sárkányt, és sietni kezdett. A hatalmas bestia nehézkesen megfordult, és követte.

Áthaladtak egy sor folyosón, amelyek folyton kereszteződtek, akár egy útvesztő. Kétvirág egyszer mintha kiabálást hallott volna, messze maga mögött. A kiáltások azonban hamar el is halkultak. Néha egy-egy szétroncsolódott ajtó sötét boltíve derengett fel előttük a sötétben. Különféle nyílásokból itt-ott fény szűrődött le halványan, visszapattant a hatalmas tükrökről, amelyeket ferdén habarcsoztak a falakba. Néha erősebb sugarak érkeztek egy távoli fényforrásból.

Az egészben az a furcsa, gondolta Kétvirág, miközben lefelé sietett a széles lépcsőn, s hullámzó, ezüst porfelhőt vert a lépteivel, hogy a folyosók itt szélesebbek. És jobban építettek. A falmélyedésekben szobrok voltak. Itt és ott kifakult, ám érdekes faliszőnyegek lógtak, melyek többnyire sárkányokat ábrázoltak — sárkányokat százasával, sárkányokat repülés közben, sárkányokat ülőgyűrűjükön gubbasztva, sárkányokat, hátukon lovassal, őzre, illetve néha emberre vadászóban. Kétvirág óvatosan megérintett egy faliszőnyeget. Az anyag azonnal szétfoszlott a forró, száraz levegőben, csak lengedező háló maradt utána, ahol a szálakat finom aranydróttal sodorták össze.

— Vajon miért hagyták itt ezeket? — töprengett Kétvirág.

Nem tudom — hallatszott egy udvarias hang a fejében.

Odafordult, és látta a pikkelyes lóarcot a sötétben.

— Hogy hívnak, sárkány?

Nem tudom.

— Azt hiszem. Kilencnádnak foglak hívni.

Akkor ez a nevem.

Átgázoltak a mindent elborító poron hatalmas, sötét, oszlopos termekben, amelyeket a sziklából vájtak ki. Méghozzá nagyon fortélyosan voltak kifaragva: a padlótól a plafonig szobrok, vízköpők, domborművek, és hornyolt oszlopok tömege látszott, melyek furcsán mozgó árnyékokat vetettek, amikor Kétvirág kérésére a sárkány előzékenyen világosságot szolgáltatott. Hosszú galériákon és hatalmas barlangi amfiteátrumokon haladtak át, mindet elárasztotta a finom por, és mind teljesen kihalt volt. Évszázadok óta senki sem járt ezekben a halott barlangokban.

Azután Kétvirág meglátott egy ösvényt, mely egy másik sötét alagút bejáratához vezetett. Valaki rendszeresen használta ezt mostanában. Mély, keskeny csapást hozott létre a szürke takaróban.

Kétvirág követte. Még több magas mennyezetű termen haladtak át, és kanyargó folyosókon, melyek elég nagyok voltak egy sárkánynak is (és úgy tűnt, valaha jártak is erre sárkányok; volt itt egy szoba, teli korhadt, sárkányméretű hámmal, egy másik szobában lemez- és láncpáncélok sorakoztak, elég nagyok még elefántoknak is). Kétvirág és sárkánya zöldes bronzajtóhoz értek. Olyan magas volt ez az ajtó, hogy a homályban egészen eltűnt Kétvirág előtt. Mellmagasságban egy kis rézsárkány formájú kilincs látszott.

Amikor Kétvirág megfogta, az ajtó meghökkentő nesztelenséggel nyomban kitárult.

Kétvirág hajában azonnal szikrák sercegtek és hirtelen száraz, forró szélvihar tört ki, ami nem úgy kavarta fel a port, ahogy közönséges szél tette volna, hanem fölkapta a porszemeket egy pillanatra, és kellemetlenül féleleven alakokba korbácsolta őket, mielőtt újra lecsillapodott. Kétvirág fülébe eljutott a távoli Tömlöc Létsíkokba zárt Izék különös, fülhasogató karattyolása, a téridő törékeny rácsán kívülről. Árnyékok jelentek meg, pedig semmi sem okozhatta őket. A levegő úgy zümmögött, akár egy méhkaptár.

Röviden, roppant mágikus kisülés zajlott Kétvirág körül.

Az ajtó mögötti termet halványzöld fény világította meg. A falak mentén fölhalmozva, mindegyik saját márványtábláján, sor sor hátán, koporsók nyugodtak. Középen egy emelvényen kőtrón állt. Ezen roskatag alak ült, aki ugyan nem mozgott, ám törékeny, öreges hangon ezt mondta:

— Gyere be, fiatalember!

Kétvirág előrelépett. A széken ülő alak ember volt, már amennyire a félhomályban ki lehetett venni, azonban valami abban a módban, ahogy elterpeszkedett a trónuson, örömmel töltötte el Kétvirágot, hogy nem láthatja tisztábban.

— Tudod, halott vagyok — érkezett a hang abból, amely, Kétvirág élénken remélte, a fej lehet. — Gondolom, te is meg tudod állapítani.

— Hm — mondta Kétvirág. — Igen. — Azzal hátrálni kezdett.

— Nyilvánvaló, nemde? — értett egyet a hang. — Te Kétvirág vagy, ugye? Vagy az talán csak később lesz?

— Később? — kérdezte Kétvirág. — Minél később? — Elhallgatott.

— Nos — mondta a hang. — Tudod, a halálállapot egyik előnye, hogy mintegy mentesülsz az idő köteléke alól, s ezért én mindent látok, ami megtörtént, vagy meg fog történni, mindent egyszerre, kivéve, hogy persze most már tudom, hogy az Idő, bármely gyakorlatias célra, nem létezik.

— Ez nem hangzik hátrányosan — jegyezte meg Kétvirág.

— Gondolod? Képzeld el, hogy minden pillanatod egyszerre

halvány emlék és kellemetlen meglepetés, és megérted, mire gondolok. Mindegy, közben eszembe jutott, hogy mit akarok mondani neked. Vagy már elmondtam? Apropó, csodaszép ez a sárkány. Vagy már ezt is említettem?

— Tényleg remek. Csak úgy megjelent magyarázta Kétvirág.

— Megjelent? — kérdezte a hang.

— Megidézted?

— Nos, igen, én mindössze…

— Megvan benned az Erő!

— Én csak annyit tettem, hogy rá gondoltam.

— Pontosan ez az Erő! Mondtam már, hogy én Első Greicha vagyok? Vagy csak ezután fogom mondani? Bocsáss meg, de még nincs túl sok tapasztalatom a transzcendenciában. Mindegy, igen… az Erő. Tudod, az idézi meg a sárkányokat.

— Azt hiszem, ezt már mondtad — közölte Kétvirág.

— Igazán? Az biztos, hogy szándékomban állt felelte az alak.

— De *hogyan* teszi? Egész életemben sárkányokról álmodoztam, de ez az első eset, hogy megjelent egy.

— Nos, tudod, az az igazság, hogy sárkányok sohasem léteztek, ahogy te (és amíg meg nem mérgeztek három hónappal ezelőtt *én* is) értelmezed a létezést. Én az igazi sárkányról beszélek, a *draconis nobilisről,* érted, ugye; a mocsári sárkány, a *draconis vulgaris* hitvány teremtmény, nem érdemes a figyelmünkre. Viszont az *igazi* sárkány oly kifinomult, misztikus teremtmény, hogy csak akkor képes ezen a világon alakot ölteni, ha a legügyesebb képzelet álmodja meg. És még ennek az előbb említett képzeletnek is olyan helyen kell tartózkodnia, melyet alaposan átitat a varázserő, amely segít meggyöngíteni a látható és a nem látható közti falakat. Akkor a sárkányok, mondjuk úgy, keresztülszökkennek, és rákényszerítik alakjuk ennek a világnak eshetőségmátrixára. Amikor még éltem, pompásan értettem ehhez. Egyszerre akár, ó, ötszáz sárkányt is el tudtam képzelni. Most Liessa, gyermekeim közül a legügyesebb, alig tud elképzelni ötven, meglehetősen illékony férget. Ennyit a progresszív oktatásról. Liessa valójában nem *hisz* bennük. Ezért olyan unalmasak a sárkányai… míg a tied — mondta Greicha hangja — majdnem olyan nagyszerű, mint amilyen az enyéim közül volt valaha néhány. Üdítő látvány a szememnek, nem mintha elmondhatnám, hogy van szemem.

Kétvirág sietve azt mondta:

— Továbbra is azt állítod, hogy halott vagy…

— És?

— Hát, tudod, a halottak, öööö, nem nagyon beszélnek. Rendszerint.

— Én kivételesen nagy hatalmú varázsló voltam. Persze, a lányom megmérgezett. A családunkban ez bevett módja az öröklésnek, de — a

hulla fölsóhajtott, vagyis nagyjából fej magasságból egy sóhajtást lehetett hallani — hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy három gyermekem közül egyik sem elég erős ahhoz, hogy elragadja Féreghegy uralmát a másik kettőtől. Rendkívül visszatetsző ügy. Egyetlen uralkodója kell legyen egy olyan királyságnak, mint a miénk. Így aztán elhatároztam, hogy nem hivatalos minőségben életben maradok, ami persze mindegyiket szörnyen bosszantja. Nem okozok gyermekeimnek örömöt a temetésemmel mindaddig, amíg csupán egy marad, hogy lebonyolítsa a szertartást. — Ocsmány, zihálás hallatszott. Kétvirág úgy döntött, hogy Greicha minden bizonnyal kuncogásnak szánta.

— Szóval közülük rabolt el valamelyik bennünket? — kérdezte Kétvirág.

— Liessa — felelte a halott varázsló hangja. — A lányom. Tudod, ő a legerősebb. A fiaim sárkányai képtelenek néhány mérföldnél többet repülni elenyészés nélkül.

— Elenyésznek? Észrevettem, hogy át lehetett látni azon, amelyik idehozott — jegyezte meg Kétvirág. — Furcsálltam is.

— Természetesen — mondta Greicha. — Az Erő csak a Féreghegy környékén működik. Tudod, az inverz mátrixok törvénye. Legalábbis azt hiszem, az az. Ahogy a sárkányok távolabbra repülnek, kezdenek *gyöngülni.* Különben az én kis Liessám mára már az egész világot uralhatná, ha jól ismerem. De úgy látom, nem tarthatlak fel tovább. Gondolom, ki akarod szabadítani a barátod.

Kétvirág eltátotta a száját.

— Hrunt? — kérdezte.

— Nem őt. Azt a ványadt varázslót. A fiam, Lio!rt épp megpróbálja darabokra vagdalni. Nagyra becsülöm a módszert, ahogyan segítettél rajta. Vagyis fogsz.

Kétvirág teljes magasságban kihúzta magát; ez nem volt nehéz.

— Hol van most? — kérdezte, és tett egy lépést az ajtó felé, reményei szerint hősies modorban.

— Csak kövesd az ösvényt a poros úton — mondta a hang. — Liessa eljön néha látogatóba hozzám. Még mindig eljön látogatóba öreg apukájához, a drága kislány. Egyedül neki volt elég erős jellemszilárdsága a meggyilkolásomhoz. Apjára ütött. Mindenesetre jó szerencsét! Úgy tűnik, ezt már mondtam. Úgy értem, most is ezt fogom mondani.

A hang szétfoszlott az igeidők útvesztőjében, miközben Kétvirág futott végig a kihalt alagutakon. A sárkánya könnyedén vágtázott mögötte. De egy idő múlva a turista teljesen kifulladva dőlt egy oszlopnak. Évszázadoknak tűnt az idő, amióta nem evett.

Miért nem repülsz? — kérdezte Kilencnád belül a fejében. A sárkány széttárta a szárnyát, kísérletképpen meglengette, amitől egy

pillanatra föllebbent a padlóról. Kétvirág bámult egy pillanatig, előrerohant, és gyorsan fölmászott az állat nyakára. Hamarosan a levegőben voltak. A sárkány könnyedén suhant néhány lábra a padlótól, hullámzó porfelhőt hagyva maga után.

Kétvirág úgy kapaszkodott, ahogy tudott, miközben Kilencnád átrepült a barlangok során, és fölszárnyalt egy csigalépcsőn, amely férőhelyet tudott volna biztosítani egy visszavonuló hadseregnek. A csúcson felbukkanva lakottabb részhez értek, minden sarokban csillogtak a kifényesített tükrök, és visszaverték a halvány fényt.

Más sárkányok szagát érzem.

A szárnyak gyorsabban kezdtek verdesni, és Kétvirág hátrabillent, amint a sárkány irányt változtatott, és villámsebesen cikázott egy oldalfolyosón, mint egy szúnyogokért bolonduló fecske. Egy újabb éles fordulattal kiröppentek az alagút bejáratán egy hatalmas barlang oldalában. Messze lenn sziklák látszottak, messze fönn pedig fénysugarak áradtak szét a tetőközeli hatalmas lyukakból. És rengeteg a mozgás a plafonon… miközben Kilencnád lebegett, szárnyával a levegőt csapkodva, Kétvirág mereven nézett föl az elül férgekre és az apró, ember formájú pontokra, amelyek valahogy fejjel lefelé sétáltak.

Ez a fészkelőterem — gondolta elégedetten a sárkány.

Miközben Kétvirág fölfelé nézett, egy parányi alak levált a plafonról, és egyre nőtt…

Széltoló látta, ahogy Lio!rt fakó arca távolodik tőle. Ez mókás, makogta a vékony hang a tudatában, miért emelkedem?

Aztán bukfencezni kezdett a levegőben, és rádöbbent a valóságra. Lefelé zuhan a távoli, ürülékfoltos sziklákra.

Agya megszédült a gondolattól. A Varázsige szavai hirtelen a felszínre emelkedtek az agya mélyéről, ahogy válság idején mindig. Miért nem mondasz ki bennünket, buzdították. Mit veszíthetsz?

Széltoló intett egyik kezével az erősödő légáramban.

— Ashonai — kiáltotta. A szó hideg, kék fénycsóvában formálódott meg előtte, mely lobogott a szélben.

A rettegéstől és a varázslat mámorától megittasulva a másik kezét is meglendítette.

— Ebiris — intonálta. A hang remegő narancssárga szóvá dermedt, mely ott lebegett az előző mellett.

— Urshoring, Kvanti, Pythan. N'gurad, Feringomalee. — Amint a szavak szivárványszínben izzottak körülötte, ő visszarántotta mindkét kezét, és készült, hogy kimondja az utolsó, nyolcadik szót is, amely tündöklő oktarinban fog megjelenni és lezárja a varázslatot. A fenyegető sziklákról megfeledkezett.

— … — kezdte.

A lélegzet sípolva tódult ki a tüdejéből, a varázslat szétoszlott és

szertefoszlott. Két kar fogta át Széltoló derekát. Az egész világ oldalára fordult, ahogy a sárkány élesen kanyarodva ismét fölfelé röppent a hosszú bukórepülés után. A karmai csak egy pillanatig súrolták az undorító féreghegyi talaj legmagasabb szikláját. Kétvirág diadalmasan felnevetett.

— Megvan!

És a sárkány méltóságteljesen bedőlt, amikor elérte repülése csúcsát, lustán csapott egyet a szárnyával, és kirepült a barlang száján a hajnali levegőbe.

Délben a buja fennsík egy széles, zöld mezején, ami a lehetetlen egyensúlyban lévő Féreghegy csúcsán helyezkedett el, a sárkányok és lovasaik széles kört alkottak. Mögöttük volt még hely a szolgálók, rabszolgák és mások söpredékének, akik itt kaparták össze a mindennapit a világ csúcsán, és mindnyájan a füves aréna közepén összegyűlt alakokat nézték.

A csoportban sok rangidős sárkányúr is akadt, köztük Lio!rt is és fivére, Liartes. Az előbbi még mindig kis, fájdalmas fintorral dörzsölgette a lábát. Valamivel arrébb Liessa és Hrun álltak, valamint a nő néhány követője. A két klikk között állt Féreghegy örökletes tanmestere.

— Mint köztudott — kezdte bizonytalanul —, Féreghegy még-nem-egészen-néhai uralkodója, Első Greicha kikötötte, hogy addig itt ne uralkodjon senki, amíg a fiú — illetve ha úgy hozza az élet, lány — nem érez önmagában elég erőt ahhoz, hogy kihívja és legyőzze két testvérét halálos párviadalban.

— Igen, igen, ezt tudjuk. Lépjünk már tovább — hallatszott egy vékony, zsémbes hang a levegőből.

A tanmester nyelt egyet. Még mindig nem törődött bele, hogy egykori ura folyamatosan elmulasztja a tisztes megboldogulást. Azon tűnődött, most halott a vén galád, vagy sem?

— Nem biztos — rebegte —, hogy megengedhető, hogy a kihívást valamelyik fél megbízottja tegye…

— Meg, meg — bizonygatta Greicha testetlen hangja. — Ez intelligenciára vall. Ne pazarold erre az egész napot!

— Kihívlak benneteket párviadalra — mondta Hrun, s közben egyszerre nézett a két fivérre.

Lio!rt és Liartes összenéztek.

— Hajlandó vagy megküzdeni egyszerre mindkettőnkkel? kérdezte Liarte, egy magas, izmos és hosszú, fekete hajú férfi.

— Aha.

— Így az esélyek nem éppen kiegyenlítettek, ugye?

— Aha. Túlerőben vagyok, egy a kettőhöz.

Lio!rt felhorkant.

— Te szemtelen barbár…

— Szemtelent csinálok én belőled! — mordult fel Hrun. — Kinyomom a…

A tanmester előretartotta kékeres kezét, hogy visszatartsa.

— A viadaltéren tilos verekedni — mondta, és szünetet tartott, amíg fontolóra vette ennek értelmét. — Mindegy, tudjátok, hogy értettem — kockáztatta meg, miután föladta az értelem keresését, aztán hozzátette: — Mint kihívott felek, Lio!rt és Liartes urak választhatják meg a fegyvert.

— Sárkányok — válaszolták egyszerre. Liessa fölhördült.

— A sárkányokat támadásra is lehet használni, következésképp fegyverek — mondta Lio!rt határozottan. — Ha nem értesz egyet, megverekedhetünk emiatt.

— Aha — mondta a másik fivér, miközben Hrun felé biccentett.

A tanmester érezte, hogy egy kísérteties ujj mellbe böki.

— Ne állj itt tátott szájjal — mondta Greicha síri hangon. — Igyekezz már, gyerünk!

Hrun visszalépett, megrázta a fejét.

— Azt már nem — jelentette ki. — Egyszer elég volt. Inkább meghalok, minthogy egy olyan hátán küzdjek.

— Akkor halj meg! — mondta a tanmester olyan kedvesen, ahogy csak telt tőle.

Lio!rt és Liartes hátraléptek a pázsiton oda, ahol a szolgáik várakoztak a két fivét hátasával. Hrun Liessához fordult. A nő vállat vont.

— Még egy kardom se lehet? — rimánkodott Hrun. — Még egy késem se?

— Nem — mondta a nő. — Erre nem számítottam! — Hirtelen kisebbnek látszott, minden fölényesség eltűnt a szeméből. — Sajnálom.

— *Te* sajnálod?

— Igen, sajnálom.

— Igen, gondoltam, hogy azt mondtad, hogy sajnálod.

— Ne meredj rám ilyen dühösen! El tudom képzelni neked a legpompásabb sárkányt…

— Nem!

A tanmester egy zsebkendővel megtörölte az orrát, egy pillanatra magasba tartotta a kis selyemnégyszöget, aztán hagyta leesni.

Hrun a szárnysuhogásra megpördült. Lio!rt sárkánya már a levegőbe emelkedett, és felé körözött. Amikor alacsonyan lecsapott a mező fölött, a pofájából lángcsóvát fújt, fekete csíkot perzselve a fűbe, amely Hrun felé száguldott.

A barbár az utolsó pillanatban félrelökte Liessát. Érezte, ahogy a karjába lángok marnak, miközben oldalra vetette magát a

biztonságba. Gurulva ért földet ért, és máris talpra szökkent, és izgatottan kereste tekintetével a másik sárkányt. Az oldalról érkezett, és Hrun kénytelen volt egy rosszul kiszámított ugrást végrehajtani, hogy megmeneküljön a lángtól. A sárkány a farkát csóválva húzott el mellette, és egy fájdalmas csapással homlokon találta. Hrun fejét rázva kecmergett talpra, hogy eltűnjenek a pörgő csillagok. Felhólyagzott háta kínjait sikoltozta neki.

Lio!rt másodjára is nekilódult, de ezúttal lassabban, figyelembe véve a hatalmas termetű férfi nem várt mozgékonyságát. Ahogy a talaj felé közeledett, látta a barbárt mereven állni, hullámzó mellkassal, lazán leengedett karokkal. Könnyű célpont.

Ahogy a sárkánya elsuhant, Lio!rt odafordította a fejét, arra számítva, hogy iszonyatos nagy halom hamut fog látni.

Nem látta. Lio!rt zavartan fordult vissza.

És ekkor megpillantotta Hrunt, aki egyik kezével a sárkány vállpikkelyébe kapaszkodott, a másikkal pedig égő haját oltogatta. Lio!rt a tőre után kapott, azonban a fájdalom még inkább kiélezte Hrun amúgy is kiváló reflexeit. Egy fonák ütés csattant a sárkányúr csuklóján, és a tőr pörögve hullott a talaj felé, a következő pofon pedig állon találta a férfit.

A sárkány, két ember terhét cipelve a hátán, már csak néhány ölnyire repült a fű fölött. Ez szerencsés véletlennek bizonyult, mert abban a pillanatban, amikor Lio!rt elvesztette az eszméletét, a sárkány megszűnt létezni.

Liessa szaladt oda, és segített talpra állni Hrunnak. A barbár pislogva bámult rá.

— Mi történt? Mi történt? — kérdezte alig érthetően.

— Ez aztán fantasztikus volt! — ujjongott a nő. — Ahogy bukfencet vetettél a levegőben meg minden!

— Aha, de mi *történt?*

— Meglehetősen nehéz elmagyarázni…

Hrun fölpislogott az égre. Liartes, a két testvér közül messze a legóvatosabb, magasan fölöttük körözött.

— Hát… van tíz másodperced, hogy megpróbáld — mondta Hrun.

— A sárkányok…

— Igen?

— Csak képzeletbeliek.

— Úgy érted, ugyanúgy, mint ezek a képzeletbeli égések itt a karomon?

— Igen. Nem! — A nő vadul rázta a fejét. — Majd később elmagyarázom!

— Remek, csak keríts egy piszok jó médiumot! — csattant föl Hrun. Fölfelé bámult Liartesre, aki széles körökben lassan ereszkedni kezdett.

— *Figyelj* már ide, jó? Ha a bátyám nincs eszméletén, a sárkánya nem létezhet, nem tud behatolni ebbe a…

— Fuss! — kiáltotta Hrun. Ellökte magától a nőt, és a földre vetette magát, amikor Liartes sárkánya elzúgott, újabb füstölgő sebhelyet hagyva a füvön.

Miközben a teremtmény körözve emelkedett felfelé egy újabb támadáshoz, Hrun föltápászkodott, és hanyatt-homlok rohanni kezdett az aréna szélénél lévő erdő felé. Elég ritka facsoport volt, nem sokkal több egy széles és túlburjánzott ligetnél, de ezen legalább nem tud keresztülrepülni a sárkány.

Meg sem próbálta. Liartes levitte hátasát a talajra néhány ölnyire onnan, és higgadtan leszállt róla. A sárkány összecsukta szárnyát, és bedugta a fejét a lombok közé, míg a gazdája egy fának dőlt, és hangtalanul fütyörészett.

— Ha akarom, kifüstöllek onnan — mondta Liartes egy idő múlva.

A bokrok meg se rezzentek.

— Csak nem abban a magyalbokorban lapulsz?

A magyalbokor máris lángoló viaszgolyóvá változott.

— Nocsak, mintha valami mozogna a páfrányok alatt.

A páfrányok szinte nyomban elhamvadtak.

— Ezzel csak az időt húzod, barbár. Miért nem adod föl most rögtön? Sok embert szénné égettem már; egy csöppet se fáj — mondta Liartes, és a bokrokat fürkészte.

A sárkány haladt tovább a csalitban, fölperzselve minden ígéretesnek látszó bokrot és páfránynyalábot. Liartes kivonta a kardját, és várt.

Hrun leugrott egy fáról, és a lába szinte még földet sem ért, máris rohant. A sárkány fölbömbölt mögötte, és bokrokat tiport el, ahogy próbált megfordulni, de Hrun csak futott, futott, tekintetét Liartesre szögezte, és egy száraz ágat lóbált a kezében.

Egy kevésbé ismert, de ennek ellenére igaz tény, hogy egy kétlábú teremtmény rendszerint képes legyőzni egy négylábút rövid távon, csupán azért, mert a négylábúnak időbe telik, míg elrendezi mind a négy lábát. Hrun karmok súrlódását hallotta maga mögött, aztán egy baljóslatú csattanást. A sárkány félig kitárta a szárnyait, és repülni próbált.

Ahogy Hrun rárontott a sárkányúrra, Liartes kardja veszedelmesen fölemelkedett, de az ág felfogta a csapást. Aztán Hrun nekirontott, lesodorta a lábáról, és a két férfi elterült a földön.

A sárkány fölbömbölt.

Liartes fölsikoltott, merthogy Hrun anatómiai pontossággal felfelé rántotta a térdét, de sikerült egy vad csapással újra betörnie a barbár orrát.

Hrun elrúgta magát, talpon termett, és azon kapta magát, hogy egy kitágult orrlyukú sárkány kegyetlen lópofájába bámul.

Kirúgott a lábával, és halántékon találta a felállni készülő Liartest. A fickó visszarogyott.

A sárkány eltűnt. A lángcsóva, mely már megindult Hrun felé, fakulni kezdett, és mire elérte a barbárt, nem volt több, csak egy kis meleg léghuzat. Aztán nem hallatszott más nesz, csak az égő bokrok sercegése.

Hrun a vállára vetette az eszméletlen sárkányurat, és kocogva megindult az aréna felé. Félúton rábukkant a földön heverő Lio!rtra, akinek egyik lába természetellenes pózba hajlott. Lehajolt, és nyögve egyet őt is felnyalábolta még nem elfoglalt vállára.

Liessa és a tanmester az emelvényen vártak a tisztás szélén. A sárkányúrnő mostanra teljesen visszanyerte lélekjelenlétét, és egykedvűen nézett Hrunra, amikor az ledobta a két testet az emelvény lépcsője előtt. Az emberek hódolatteljes testtartásban állták körül a nőt, akár egy udvartartás.

— Öld meg őket! — parancsolta a nő.

— Majd ha akarom — felelte Hrun. — Különben is, nem szép dolog eszméletlen embereket ölni.

— Alkalmasabb időt el sem tudok képzelni — mondta a tanmester. Liessa felhorkant.

— Akkor száműzöm őket — mondta. — Ha kívül kerülnek Féreghegy mágiájának hatókörén, nem lesz Erejük. Közönséges csavargók lesznek. Kielégít ez téged?

— Igen.

— Meglep, hogy ilyen könyörületes vagy, barb… Hrun.

Hrun vállat vont.

— Egy ember az én helyzetemben, nem engedheti meg magának, hogy más legyen, gondolnia kell az imázsára. — Körülnézett. — Hát akkor hol a következő próba?

— Figyelmeztetlek, hogy veszélyes lesz. Ha akarod, most elmehetsz. Ha azonban kiállod a próbát, Féreghegy ura leszel, és természetesen az én hites férjem.

Hrun a nő szemébe nézett. Lepergett előtte az élete, egészen mostanáig. Hirtelen úgy tűnt, mintha semmi egyébből nem állt volna, csak hosszú, nyirkos éjszakákból a csillagok alatt táborozva, kétségbeesett harcokból trollok, városőrök, megszámlálhatatlan bandita és gonosz papok ellen, és legalább három alkalommal igazi félistenek ellen — de miért? Hát, jó nagy halom kincsért, ezt el kell ismerje — de hová lett az a sok kincs? A bajba jutott szüzek megmentése hozott ugyan némi múló jutalmat, de ez többnyire azzal végződött, hogy bőséges hozomány kíséretében otthagyta őket valahol valami városban, mivel egy idő után még a legmegértőbb ex-szűzben

is föléledt a birtoklási vágy, és nem nagyon szimpatizáltak Hrun azon erőfeszítéseivel, hogy újabb bajba jutott szüzeket mentsen meg. Röviden, az élettől semmi mást nem kapott, csak hírnevet és megszámlálhatatlan sebhelyet. Mulatságos lehet úrnak lenni. Hrun elvigyorodott. Egy ilyen támaszponttal, ezekkel a sárkányokkal meg egy belevaló harcos társasággal, az ember tényleg versenghet a hatalomért.

Ráadásul a némber se csúnya.

— Vállalod a harmadik próbát? — kérdezte Liessa.

— Megint fegyvertelenül kell kiállnom? — kérdezett vissza Hrun.

Liessa a fejéhez nyúlt, levette a sisakját, és hagyta, hogy vörös hajfürtjei leomoljanak. Aztán kikapcsolta ruhája tűzőbrossát. Alatta meztelen volt.

Ahogy Hrun tekintete végigsöpört a nő testén, agya két képzeletbeli számológépet kezdett működtetni. Az egyik a nő karkötőinek aranyát, a lábujjgyűrűket ékesítő tigrisrubinokat, a köldökét díszítő gyémántflittert és a két, meglehetősen egyéni ezüstfiligrán ringlispílt vette számba. A másik egyenesen a libidójába mélyedt. Mindkettő olyan magas eredményre jutott, amely teljes elégedettséggel töltötte el.

Liessa felemelte a kezét, egy pohár bort nyújtott oda, és elmosolyodott.

— Nem hiszem.

— Meg sem próbált megmenteni téged — jegyezte meg Széltoló, mintegy utolsó érvként.

Kétségbeesetten kapaszkodott Kétvirág derekába, ahogy a sárkány lassan körözött, és veszélyes szögben lódult a világ felé. Az új tudat, hogy a pikkelyes hát, melyen lovagol, csak egyfajta háromdimenziós képzelgésként létezik, semmivel, döbbent rá hamarosan, de semmivel sem csökkenti a szédülés bokaficamító érzését. Nem tudott szabadulni attól a gondolattól, mi lesz akkor, ha Kétvirág nem jól összpontosít…

— Még Hrunnak se lett volna esélye a számszeríjak ellen — mondta Kétvirág makacsul.

Ahogy a sárkány magasabbra emelkedett az erdőség fölött, ahol korábban ők hárman kényelmetlenül aludtak a nyirokban, a nap felkelt a Korong pereme fölött. Az előhajnal borongós szürkesége és kékje egy pillanat alatt átalakult azzá a világos bronzszínű folyóvá, mely elöntötte a világot, és aranyszínben lángolt fel, ahol jégbe, vízbe vagy fénygátba ütközött. (A Korongot körbevevő mágikus tér sűrűségének köszönhetően a fény maga hangsebesség alatt terjed; ezt az érdekes tulajdonságot jól kihasználják például a szorcák, a Nagy Nef népe, akik az évszázadok alatt bonyolult és kifinomult gátakat építettek, és csiszolt kova falú völgyeket, hogy elfogják a lassú

napfényt, és valahogy *eltegyék* szűkösebb időkre. A Nef sziporkázó gyüjtőmedencéi, melyek csordultig teltek több heti szakadatlan napfénnyel, tényleg fenséges látványt nyújtanak a magasból, és kimondott balszerencse, hogy Széltoló és Kétvirág még véletlenül sem néztek abba az irányba.)

Előttük ott lógott az égen a mágikusan kifaragott Féreghegy, ez a milliárd-tonnás lehetetlenség, és ez még nem is lett volna baj, de Széltoló odafordította a fejét, és meglátta, ahogy a hegy árnyéka lassan végiggördül a világ felhőtakaróján…

— Mit látsz? — kérdezte Kétvirág a sárkányt.

Harcot látok a hegy csúcsán — jött a halk válasz.

— Látod? — kiáltott fel egyből Kétvirág. — Hrun valószínűleg az életéért küzd épp e pillanatban.

Széltoló nem szólt semmit. Egy pillanat múlva Kétvirág körülnézett. A varázsló semmit nem nézett, csak úgy maga elé meredt, és ajka hangtalanul mozgott.

— Széltoló?

A varázsló halk, krákogó zajt hallatott.

— Sajnálom — mondta Kétvirág. — Mit mondtál?

— …ilyen magasan… hosszú zuhanás lesz… — motyogta Széltoló. Megrezzent, zavartan nézett maga elé egy pillanatig, aztán a szeme tágra nyílt a rémülettől. Elkövette azt a hibát, hogy lenézett.

— Aargh! — nyilvánított véleményt, és csúszni kezdett lefelé. Kétvirág elkapta.

— Mi a baj?

Széltoló próbálta becsukni a szemét, de a képzeletét nem takarhatta el szemhéjjal, és az bizony messzemenően látott.

— Te nem félsz ilyen magasban? — nyögte ki valahogy.

Kétvirág lenézett az apró, felhőárnyékok pettyezte tájképre. A félelem gondolata valójában föl sem merült benne.

— Nem — felelte. — Miért félnék? Én azt mondom, ha tíz ölről zuhansz le, ugyanúgy meghalsz, mintha több ezer ölről hullasz alá.

Széltoló megpróbálta ezt tárgyilagosan átgondolni, de nem látta benne a logikát. Igazából nem is a leesés izgatta, hanem a *megérkezés*…

Kétvirág gyorsan megragadta.

— Lassan a testtel! — javallotta derűsen. — Már majdnem ott vagyunk.

— Bárcsak a városban lehetnék! — nyögte Széltoló. — Bárcsak a földön lehetnék!

— Vajon a sárkányok el tudnak repülni a csillagokig? — tűnődött Kétvirág. — *Az* aztán nem lenne akármi…

— Te őrült vagy — jelentette ki Széltoló határozottan. A turista nem felelt, és amikor a varázsló odanézett, szörnyülködve látta, hogy

Kétvirág fölfelé néz a sápadó csillagokra, és arcán furcsa mosoly játszadozik.

— Eszedbe ne jusson! — reccsent rá Széltoló fenyegetően.

A férfi, akit kerestek, a sárkányúrnővel beszél — közölte a sárkány.

— Hmm? — motyogta Kétvirág, még mindig a halványuló csillagokat nézegetve.

— Mi? — kérdezte Széltoló sürgetően.

— Ja, igen. Hrun — mondta Kétvirág. — Remélem, idejében érkezünk. Zuhanórepülés! Szállj alacsonyan!

Széltoló kinyitotta a szemét, amikor a szél süvítő orkánná erősödött. Lehet, hogy a szeme a széltől nyílt ki — mindenesetre azt nem hagyta, hogy behunyja.

Féreghegy lapos fennsíkja tűnt fel alattuk, és veszedelmesen billegett, aztán átbucskázott valami zöld kavargásba, ami mindkét oldalon elvillant. Az apró erdők és mezők belemosódtak a feléjük száguldó kavargásba. Keskeny ezüst csík csillant a táj közepén, mely valószínűleg a plató peremén levegőbe zúduló folyó lehetett. Széltoló próbálta kiszorítani agyából az emléket, de az nem tágított, valósággal élvezkedett odabenn, rémisztgette a többi bentlakót, és fölrugdosta a berendezést.

— Nem hiszem — mondta Liessa.

Hrun lassan elvette a borospoharat. Vigyorgott, mint egy tök.

Az aréna körül a sárkányok csaholni kezdtek. Lovasaik fölnéztek. Valami zöld folt villant keresztül az arénán, és Hrun eltűnt.

A boroskupa egy pillanatig a levegőben lebegett, aztán csattanva hullott a lépcsőre. Csak akkor löttyent ki belőle az első csepp.

Ez azért volt, mivel amikor gyöngéden a karmai közé vette Hrunt, Kilencnád, a sárkány azon nyomban szinkronba hozta testük ritmusát. Mivel a téridő dimenzióinál — melyek még nagyon zöldfülűek a többihez képest — a képzeleté sokkal összetettebb, ez azzal a hatással járt, hogy átalakította az álló és bujálkodásra kész Hrunt egy nyolcvan mérföldes sebességgel oldalirányba száguldó Hrunná minden káros hatás nélkül, kivéve néhány kortynyi veszendőbe ment bort. Másik hatása az volt, hogy Liessa sikoltozni kezdett dühében, és megidézte sárkányát. Ahogy az aranyszínű jószág alakot öltött előtte, a nő még mindig meztelenül a hátára pattant, és kikapta a számszeríjat az egyik őr kezéből. Aztán már fel is röppent a levegőbe, miközben a többi sárkánylovas a hátasa felé rajzott.

A tanmester kikukucskált az oszlop mögül, ahová körültekintően becsusszant az őrült kavarodásban, és történetesen épp elkapta egy elmélet keresztdimenzionális visszhangjait, mely ugyanabban a pillanatban fogant meg egy szomszédos univerzum kezdő pszichiáterének elméjében, és valószínűleg azért, mert a

dimenziószivárgás kétirányú volt, a pszichiáter egy pillanatra megpillantotta a pucér lányt a sárkányon. A tanmester elmosolyodott.

— Fogadunk, hogy nem éri utol őket? — szólalt meg Greicha sírok és férgek hangján közvetlenül a fülénél.

A tanmester behunyta a szemét, és nagyot nyelt.

— Azt hittem, nagyuram, hogy mostanra a Rettegés Földjén fog lakozni — sikerült kinyögnie.

— Varázsló vagyok — felelte Greicha. — És egy varázslót csak maga a Halál vihet el. És, haha, nem úgy néz ki, mintha ő itt lenne a közelben…

MEHETÜNK? — kérdezte a Halál.

Fehér paripán ült, hús-vér lovon, de a hátasnak vörös volt a szeme és tüzes az orrlyuka. A Halál kinyújtotta csontkezét, kirántotta Greicha lelkét a levegőből, gombóccá gyúrta, míg kínlódó fénypont nem lett belőle, s egy falásra lenyelte.

Aztán megsarkantyúzta paripáját, és az a levegőbe szökkent, szikrák pattogtak a patáiról.

— Lord Greicha! — nyüszítette a vén tanmester, miközben a világ pislákolt körülötte.

— Szemét trükk volt — hallatszott a varázsló hangja, egy puszta hangfoszlány beleveszőben a végtelen fekete dimenziókba.

— Nagyuram… milyen a Halál? — kiáltotta az öreg remegve.

— Amikor már alaposan megvizsgáltam, majd tudatom veled. — Ezt szinte már csak a szél lehelte.

— Igen — mormolta a tanmester. Aztán egy gondolat hasított belé. — De ha lehet, inkább nappal — tette hozzá.

— Barmok! — bömbölte Hrun a sárkány karmai közül.

— Mit mondott? — ordította Széltoló, amikor a sárkány erőteljes csapásokkal emelkedett egyre följebb.

— Nem hallottam! — üvöltötte Kétvirág, ám a szél elsodorta a hangját. Ahogy a sárkány bedőlt egy fordulóban, a kis ember lepillantott, a kicsi búgócsigára, mely valójában a hatalmas Féreghegy volt, és megpillantotta az üldözésére indult nyüzsgő teremtményeket. Kilencnád szárnya megvetően csapkodta és elfricskázta a levegőt. Az egyre ritkuló levegőt. Kétvirág füle már harmadjára dugult be.

Észrevette, hogy az üldöző raj előtt egy aranyszínű sárkány repül. Ült rajta valaki.

— Hé, jól vagy? — kiáltott Széltoló. Néhányszor jó nagyot kellett nyelnie a furcsamód megritkult levegőből, hogy ezt a pár szót ki tudja préselni.

— Épp várúr lettem volna, de ti barmok jöttetek, és… — Hrun zihált, amikor a hideg, ritka lég még az ő hatalmas mellkasából is kilopta a szuszt.

— Mitörténikalevegővel? — motyogta Széltoló. Kék szikrák pattogtak a szeme előtt.

— Unk — mondta Kétvirág, és elájult.

A sárkány eltűnt.

Néhány pillanatig a három ember továbbrepült fölfelé. Kétvirág és a varázsló fura képet nyújtottak, ahogy ott ültek egymás mögött, lovaglóülésben valami hátán, ami nem is volt ott. Aztán az a valami, ami a gravitáció megfelelője volt a Korongon, hirtelen magához tért megdöbbenéséből, és magához szólította őket.

Ebben a pillanatban érkezett Liessa sárkánya, és Hrun súlyosan hullott a nyakára. Liessa odahajolt, és megcsókolta.

Ezt a részletet azonban nem láthatta Széltoló, aki lefelé zuhant, és karjával még mindig Kétvirág derekát fogta. A Korong egy kicsiny, kerek térkép volt az éghez tűzve. Nem látszott, hogy mozog, de Széltoló tudta, hogy azt teszi. Az egész világ felé repült, akár egy gigászi habostorta.

— Ébredj fel! — ordította túl a szél süvítését. — Sárkányok! Gondolj sárkányokra!

Nagy szárnycsapkodás fogadta őket, ahogy átzúgtak az üldöző teremtmények csapatán. Sárkányok rikoltoztak, és tértek ki az útjukból.

Kétvirág meg se mukkant. Széltoló köntöse körülötte csapkodott, de ez sem tudta fölébreszteni.

Sárkányok, gondolta Széltoló pánikban. Megpróbált összpontosítani, próbált maga alá képzelni egy valódi, életszerű sárkányt. Ha neki sikerült, gondolta, akkor nekem is fog. Azonban semmi sem történt.

A Korong most már nagyobb volt, egy felhőktől övezett kör emelkedett feléjük gyengéden.

Széltoló ismét próbálkozott, kimeresztette a szemét, és teste minden idegszálát megfeszítette. Egy sárkány. A képzelete, egy némiképp ütött-kopott, elnyűtt szerv nyújtózkodott egy sárkány után… bármilyen sárkány után.

NEM FOG MENNI — nevetett egy hang, mely olyan volt, mint a vészharang tompa szava. — TE NEM HISZEL BENNÜK.

Széltoló rámeredt a rettenetes, lovon ülő, vigyorgó látomásra, és elméje megbokrosodott az iszonyattól.

Ragyogó villanás.

Koromsötét.

Puha talaj került Széltoló lába alá, rózsaszín fény vonta be, és hirtelen döbbent kiáltások hallatszottak.

A varázsló vadul körülnézett. Valamiféle alagútban állt, mely tömve volt székekkel, s bennük idegenszerű ruhákat viselő, leszíjazott emberek ültek. Mindannyian neki kiabáltak.

— Ébredj fel! — sziszegte. — Segíts!

Magával vonszolva a még mindig öntudatlan turistát, elhátrált a tömegtől, és szabad keze egy különös formájú ajtókilincsre talált. Lenyomta, beugrott, aztán keményen bevágta maga mögött.

Körülnézett az új helyiségben, ahol találta magát, és egy fiatal nőt látott, aki elejtette a kezében tartott tálcát, és rémülten fölsikoltott.

Olyasfajta sikoly volt, amire általában rögtön valami izmos segítség érkezik. Széltoló, teljesen átitatva félelem desztillálta adrenalinnal, megfordult, és elfurakodott a nő mellett. Itt még több ülés látszott, és a bennük ülő emberek lehúzódtak, amikor végigvonszolta Kétvirágot a központi járatban. A széksorokon túl kicsi ablakok voltak. Az ablakokon túl a bolyhos felhők hátterében sárkányszárny látszott. Ezüstszínű.

Fölfalt egy sárkány, gondolta. Ez nevetséges, felelte rá egyből, egy sárkányból nem lehet kilátni. Ekkor a válla nekiütközött a folyosó túlsó végén lévő ajtónak, és ahogy belépett rajta, egy kúp alakú szobába jutott, ami még furcsább volt, mint az alagút.

Tele volt apró, csillogó fényekkel. A fények között, testhez simuló székekben négy ember ült, akik most tátott szájjal bámultak rá. Ahogy ő visszabámult, látta, hogy azok a szemük sarkából oldalra pillantgatnak.

Széltoló lassan odafordult. Mellette egy ötödik férfi állt — fiatal, szakállas, és olyan füstös képű, mint a Nagy Nef nomád népe.

— Hol vagyok? — kérdezte a varázsló. — Egy sárkány gyomrában?

A fiatalember hátrébb húzódott, és egy kicsi, fekete dobozt dugott a varázsló képébe. Az emberek a székekben lebuktak.

— Mi ez? — kérdezte Széltoló. — Egy képdoboz? — Odanyúlt és elvette. Mozdulata meglephette a füstös képű férfit, mert fölkiáltott, és a doboz után kapott. Még valaki fölkiáltott, az egyik székben ülő. Csakhogy most már nem ült. Fölállt, és valami apró, fémes tárgyat mutatott a fiatalembernek.

Ennek megdöbbentő hatása volt. A fiatalember fölemelt kézzel elhátrált.

— Kérem, adja ide a bombát, uram — mondta a fémes tárgyat szorongató férfi. — Óvatosan, legyen szíves.

— Ezt a valamit? — kérdezte Széltoló. — Nesze! Nekem ugyan nem kell! — A férfi elvette, és óvatosan lerakta a padlóra. Az ülő emberek fellélegeztek, és egyikük sürgetően beszélni kezdett a falba. A varázsló megrökönyödve nézte.

— *Ne mozdulj!* — recsegte a férfi, kezében a fémes… amulettel. Széltoló úgy vélte, csak amulett lehet. A füstös képű a sarokba hátrált.

— Nagyon bátran cselekedett — mondta az Amulettes Széltolónak. — Tudja?

— Mit?

— Mi baja a barátjának?

— A barátomnak?

Széltoló lepillantott Kétvirágra, aki még mindig békésen szunnyadt. Ez nem volt meglepő. Ami viszont meglepő volt: Kétvirág új ruhákat viselt. Másfajta ruhákat. Nadrágja most térden felül végződött. Fölötte valami élénkcsíkos, trikószerű holmit hordott. A fején nevetséges kis szalmakalap. Beletűzve egy toll.

Széltoló valami furát érzett a lába körül. Lenézett. Az *ő* ruhái is megváltoztak. A kényelmes, öreg köntös helyett, mely oly csodásan teszi lehetővé a villámgyors cselekvést minden elképzelhető esemény során, most mindkét lábát vászoncsövek ölelik körül. Ugyanolyan szürke anyagból készült zubbonyt visel…

Ez idáig még sohasem hallotta a nyelvet, amit az amulettes férfi használt. Durva volt, nagyjából tengelyföldies — de akkor hogyan lehet, hogy minden szót ért?

Lássuk csak! Hirtelen fölbukkantak ebben a sárkányban, miután, testet öltöttek ebben a vacakban, ők hirtelen, ők meg, ők — *valahogy beszélgetésbe elegyedtek a reptéren, és úgy összebarátkoztak, hogy elhatározták, egymás mellé ülnek a gépen. Megígérte Jack Zweiblumennek, hogy megmutatja neki a nevezetességeket, ha megérkeznek az Államokba.* Igen, így történt. És akkor Jack hirtelen rosszul lett, ő pánikba esett, iderohant, és meglepte a légi kalózt. Hát persze. Mi a nyavalya az, hogy „tengelyföldies”?

Dr. Seeltoller megdörzsölte a homlokát. Ráférne egy ital.

Paradoxonfodrozódások terjedtek szét az ok-okozati viszony tengerén.

Talán a legfontosabb, amit észben kell tartania bárkinek, aki a multiverzum végösszességén kívül van, az, hogy noha a varázsló és a turista csak nemrég jelentek meg egy repülőgép fedélzetén, ugyanakkor a dolgok természetes rendje szerint utaztak is azon gépen. Azaz: míg igaz az, hogy csak most jelentek meg ebben a bizonyos dimenzióhalmazban, az is igaz, hogy benne éltek mindvégig. Ez az a pont, amikor az értelem feladja, és esdekelni kezd egy pofa italért.

A lényeg az, hogy néhány kvintillió atom egyszerűen anyagiasuk (bár az is lehet, hogy nem — lásd lentebb) egy világegyetemben, ahol, szigorúan véve, nem lett volna szabad nekik. Az ilyesmi következménye rendszerint irdatlan robbanás. Azonban, mivel az univerzumok meglehetősen rugalmas rendszerek, ez az adott világegyetem azzal menekedett meg. hogy visszagöngyölítette a téridő folyamatosságát egy olyan pontig, ahol a többletatomokat biztonságosan be tudta fogadni, majd gyorsan ismét visszatekercselt ahhoz a tűzfénykörhöz, amelyet jobb szó híján lakosai Jelennek

szoktak nevezni. Ez persze megváltoztatta a történelmet — valamivel kevesebb háború volt, néhánnyal több dinoszaurusz, és így tovább —, de egészében véve ez a kis közjáték feltűnő csöndben zajlott le.

A szóban forgó univerzumon kívül azonban ennek a hirtelen késleltetett akciónak visszahatása ide-oda pattogott A Dolgok Netovábbjának felszínén, teljes dimenziókat görbítve meg és galaxisokat süllyesztve el nyom nélkül.

Minderről azonban nem volt tudomása Dr. Seeltoller-nak, a harminchárom esztendős, Svédországban született, New Jersey-ben nevelkedett agglegénynek, és a bizonyos atomreaktorokban hirtelen kitörő oxidálódásjelenség szakértőjének. És ha lett volna, valószínűleg egy szót sem hitt volna el belőle.

Zweiblumen még mindig eszméletlennek tűnt. A stewardess, aki a többi utas tapsvihara közepette a helyére kísérte Dr. Seeltollert, most aggódva hajolt fölé.

— Előre rádióztunk — mondta a hölgy Seeltollernak. — Egy mentőkocsi fog várni bennünket a leszállás után. Izé… az utaslistán az áll, hogy ön doktor…

— Fogalmam sincs, mi baja — mondta Seeltoller sietve. — Persze más lenne a helyzet, ha netán egy Magnox reaktor lenne. Ez egyfajta sokkos állapot?

— Én még sose…

A mondat befejezetlen maradt, mert egy roppant reccsenés hallatszott a gép hátulja felől. Több utas fölsikoltott. Egy hirtelen támadt léghuzat süvöltő örvénylésben fölkapott minden magazint és újságpapírt, és vadul söpört végig a széksorok között.

Valami más is megjelent a széksorok között. Valami nagy, szögletes, rézveretes faholmi. Több száz lábon. Ha az volt, aminek látszott — valamiféle sétáló láda, ami a kalóztörténetek tanúsága szerint általában ebül szerzett arannyal és drágakövekkel van teli —, akkor az a rész, ami a fedele lehetett, feltárult.

Nem drágakövek voltak benne. Hanem számos szögletes fog, fehérek, mint a nyír, meg egy lüktető, mahagónivörös nyelv.

Egy ősi bőrönd eljött, hogy fölfalja.

Seeltoller belekapaszkodott az eszméletlen Zweiblumenbe, valami kis vigaszért merítsen, és makogott félelmében. Buzgón kívánta, hogy bár máshol lehetne…

Hirtelen sötétség.

Káprázta tó villanás.

Az atomok kvintillióinak hirtelen távozása abból az univerzumból, ahol különben sem volt joguk tartózkodni, ismét vad kiegyensúlyozatlanságot idézett elő a Teljes Mindenség harmóniájában, amely eszeveszetten próbálta ezt helyrebillenteni, és eközben megszüntetett néhány másodlagos valóságot. Hatalmas

nyersmágia kitörések forrongtak zabolátlanul magának a multiverzumnak alapjai körül, bekúsztak minden résen az ez ideig békés dimenziókba, és nóvák, szupernovák létrejöttét, csillagok összeütközését, vadlibahúzást és képzeletbeli kontinensek elsüllyedését okozták. Még az olyan távoli világokon is, melyek az idő túlvégén helyezkednek el, tündöklő oktarin látványos napnyugtáit észlelték, amikor a mágiával telítődött részecskék átzúgtak a légkörön. A mesés Zeret Jégrendszert körülvevő üstökösgyűrűben egy nemes üstökös meghalt, amikor egy herceg föllángolt az égen.

Minderről azonban Széltoló mit sem tudott, miközben a tehetetlen Kétvirágot megmarkolva a derekánál lefelé zuhant a több száz lábbal alatta hullámzó tenger felé. Az energia-megmaradás vastörvényét még az összes dimenzió görcsös rángásai sem tudták megtörni, és Seeltoller rövid repülőutazása elég volt ahhoz, hogy továbbröpítse néhány száz mérföldet vízszintesen és hétezer lábat függőlegesen. Lefelé.

A *repülőgép* szó föllángolt és elhalt Széltoló elméjében.

Csak nem egy hajó az ott?

A Körkörös-tenger hideg vize fölbömbölt rá, és magához húzta zöld, fullasztó öleléssel. Egy pillanattal később újabb csobbanás hallatszott, ahogy a Poggyász — még mindig magán viselve a matricát rajta a nagy hatalmú világjáró rúnákkal: TWA — szintén megérkezett.

Később a Poggyászt használták tutajként.

PEREMNÉZŐBEN

Hosszú időbe telt a megépítése. Most már majdnem készen állt; a rabszolgák az égetett agyagburkolat maradékait verték le róla.

Ahol más rabszolgák nagy ügybuzgalommal ezüsthomokkal súrolták fémfalait, már csillogni is kezdett a napfényben a frissen öntött bronz jellegzetes selymes fényű, szervesen hozzátartozó ragyogásával. Még mindig forró volt, pedig egy teljes hétig hűtötték az öntőveremben.

Krull főcsillagászának hanyag intésére a hordszékvivők letették gyaloghintóját a géptörzs árnyékában.

Mint egy hal, gondolta. Egy óriási repülőhal. Vajon milyen vizek várnak rá?

— Valóban csodálatos — suttogta. — Hamisítatlan művészi alkotás.

— Mesteri — szólalt meg a zömök alak mellette. A fő-csillagász lassan odafordult, és a férfi szenvtelen arcába nézett. Az illetőnek nem esett különösebben nehezére szenvtelen képet vágni, mivel a szeme helyén csak két kis aranygolyó volt. A golyók zavarba ejtő módon ragyogtak.

— Úgy bizony, mesteri — mondta a főcsillagász, és elmosolyodott. — Azt hiszem, az egész Korongon nincs hozzád fogható mester, Aranyszemű. Igazam van?

A zömök férfi nem válaszolt azonnal, csupasz teste — csupasz, ha nem nézzük a szerszámtartó övet meg a csuklóra szíjazható golyós számológépet és a napbarnítottságát — megfeszült, ahogy elgondolkozott rajta, milyen rejtett értelme lehet ennek a kérdésnek. Az aranyszemek mintha valami egészen más világba tekintettek volna.

— Igen is, meg nem is — mondta végül. Néhány alacsonyabb rangú csillagász, aki a hordszék mögött álldogált, felhördült az illemtudás ilyen hiányától, a főcsillagász azonban szemlátomást nem vett róla tudomást.

— Folytasd csak! — mondta.

— Némely fontos képességgel már nem rendelkezem. De még mindig Aranyszemű Ezüstkezű Dactylos vagyok — mondta a mesterember. — Én készítettem a Pitchiu sírboltját őrző Fémvitézeket, én terveztem a Nagy Nef Fénygátjait, és én építettem föl a Hét Sivatag Palotáját. Csakhogy — s itt megkopogtatta egyik szemét, amely halkan megcsendült — mikor átadtam Pitchiunak a gólemhadseregét, ő hálából elhalmozott arannyal, aztán kitolatta a szemem, nehogy valaha is olyan művet alkothassak, ami vetekszik a neki készített alkotásommal.

— Bölcs eljárás, ám igen kegyetlen — mondta együtt érzőn a

főcsillagász.

— Ahogy mondod. Így hát megtanultam *hallani* a fémek temperamentumát és az ujjaimmal látni. Megtanultam ízük és szaguk alapján megkülönböztetni az érceket. És elkészítettem magamnak ezt a két szemet, bár látni nem látok velük. Aztán meghívtak, hogy építsem föl a Hét Sivatag Palotáját. Az emír jutalmul elhalmozott ezüsttel, és lecsapatta a jobb kezem.

— Bizonyára súlyos hátrányt jelent a te szakmádban — bólintott a főcsillagász.

— Az ezüst egy részét arra használtam fel, hogy új kezet készítsek magamnak, kihasználva, hogy mindenki másnál többet tudok az emelőkről és a forgáspontokról. Megteszi. Miután megépítettem az első nagy Fénygátat, amelynek ötvenezer napsütéses óra a befogadóképessége, a Nef Törzsi Tanácsa elhalmozott drága selymekkel, és elvágatta a lábam inát, hogy ne tudjak elmenekülni tőlük. Ezzel némi vesződséget okoztak nekem, míg a selymekből meg néhány bambuszrúdból repülőszerkezetet eszkábáltam össze, melynek segítségével aztán katapultáltam börtönöm legmagasabb tornyának tetejéről.

— És különféle kitérők után eljutottál ide, Krullba — mondta a főcsillagász. — Nem tehetek róla, de úgy érzem, hogy valami más foglalkozás — mondjuk, a salátatermesztés — esetében valahogy kisebb lenne a kockázat, hogy részletekben kivégeznek. Miért ragaszkodsz ennyire a mesterségedhez?

Aranyszemű Dactylos vállat vont.

— Ehhez értek — felelte.

A főcsillagász ismét felnézett a hatalmas bronzhalra, mely immár gigászi gongként ragyogott a déli verőfényben.

— Micsoda szépség — mormolta. — És egyedi darab. Figyelj csak, Dactylos! Emlékeztess, légy szíves, hogy mit ígértem neked fizetségül?

— Megkértél, hogy tervezzek neked egy halat, ami át tud úszni a világok között ásító űr tengerén — felelte a mesterember. — Cserébe pedig… nos, cserébe…

— Igen? Az emlékezőtehetségem már nem a régi — dorombolta a főcsillagász a meleg bronzfalat simogatva.

— Cserébe — folytatta szemlátomást reményvesztetten Dactylos — megígérted, hogy szabadon engedsz, és tartózkodni fogsz megmaradt végtagjaim eltávolításától. Kincsekre nem tartottam igényt.

— Ó, igen, már emlékszem. — Az öregember a magasba emelte kékes erezetű karját, és hozzátette: — Hazudtam.

Halk, leheletnyi hussanás hallatszott, és az aranyszemű férfi megtántorodott. Aztán lenézett a melléből kiálló nyílhegyre, és fáradtan bólintott. A szája sarkán vér csordult ki.

Olyan csend telepedett a teljes térre, hogy még a környéken kószáló legyek várakozásteljes zümmögését is hallani lehetett, amikor Dactylos lassan, nagyon lassan fölemelte ezüstkezét, és megérintette a nyílhegyet.

Aztán megvetően felhorkant.

— Gyatra munka! — jelentette ki, és hanyatt esett.

A főcsillagász saruja orrával megbökte a holttestet, és fölsóhajtott.

— Rövid időre állami gyászt hirdetünk, ahogy az egy ilyen nagy tudományú mesterember elhunyta esetén illik — jelentette ki. Figyelte, ahogy egy elégedett döglégy rátelepszik az egyik aranyszemre, majd megzavarodva odébbáll… — Az állami gyásznak vége — mondta, és odaintett két rabszolgát a holttest elszállításához.

— A chelonauták készen állnak? — kérdezte.

A főindító buzgón odasietett.

— Természetesen, Kiválóságod — hajbókolt.

— A papok az alkalomhoz illő fohászokat mondják?

— Hogyne, Kiválóságod.

— Mennyi idő van még hátra a belövésig?

— Öööö… a kilövésig? — helyesbített izzadva a főindító. — Három nap, Kiválóságod. Nagy A'Tuin farka páratlanul kedvező helyzetben lesz.

— Akkor már csak egy dolgunk maradt — vonta le a végkövetkeztetést a főcsillagász. — Áldozatokat keresni a rituáléhoz.

A főindító mélyen meghajolt.

— Az óceán majd gondoskodik róla — mondta.

Az öregember elmosolyodott.

— Mindig azt teszi — közölte.

— Bárcsak tudnál navigálni…

— Bárcsak tudnál kormányozni…

Hullám csapott át a fedélzeten. Széltoló és Kétvirág egymásra néztek.

— Merd a vizet! — kiáltották egyszerre, és a vödrök után kaptak.

Egy idő után Kétvirág nyűgös hangja hallatszott a kabinból, amelyben térdig ért a tengervíz.

— Nem értem, miért engem hibáztatsz — mondta. Újabb teli vödröt adott ki, amit a varázsló habozás nélkül a tengerbe öntött.

— Neked kellett volna őrködnöd! — csattant fel Széltoló.

— Ne felejtsd el, hogy szökéshez segítettelek a rabszolgahajóról — mondta Kétvirág.

— Inkább vagyok rabszolga, mint hulla — válaszolta a varázsló. Kiegyenesítette a derekát, és a tengert fürkészte. Valami nagyon zavarta.

Már nem volt ugyanaz a Széltoló, aki hat hónapja menekült el az

égő Ankh-Morporkból. Egyrészt több rajta a sebhely, másrészt pedig világlátott ember lett belőle. Fölkereste a Tengelyföldet, megismerkedett számos színpompás nemzet érdekes népszokásaival — állandóan új sebeket szerezve ennek során —, sőt, feledhetetlen napokat töltött egy vitorlás fedélzetén a legendás Szárazvíz Óceánon, a Nagy Nef néven ismert, hihetetlenül száraz sivatag szívében. Egy hidegebb és nedvesebb tengeren látott úszó jéghegyeket. Lovagolt egy képzeletbeli sárkányon. Majdnem kimondta a Korongvilág leghatalmasabb varázslatát. Egyszer pedig…

…a látóhatár *kétségkívül* közelebb volt a kelleténél.

— Hmmm? — riadt föl Széltoló.

— Azt mondtam, hogy nincs rosszabb a rabszolgaságnál — mondta Kétvirág. A következő pillanatban leesett az álla, mert a varázsló nagy ívben a tengerbe hajította a vödrét, és szürke arccal leroskadt a víztől csúszós fedélzetre.

— Nézd, nagyon sajnálom, hogy belekormányoztam a zátonyba a csónakot, de úgy látszik, mégse akaródzik neki elsüllyedni, és előbb-utóbb mindenképpen partot érünk — mondta a turista vigasztalóan. — Ez az áramlat csak visz valahova.

— Nézz a látóhatárra — mondta Széltoló monoton hangon.

Kétvirág hunyorgott.

— Semmi baj nincs vele — felelte egy idő után. — Igaz, mintha kicsit *közelebb* lenne a szokásosnál, de…

— Ez a Peremcsobaj miatt van — mondta Széltoló. — Le fogunk sodródni a világról.

Hosszú csönd következett, amit csak a hullámok ütemes moraja tört meg, ahogy a léket kapott, bukdácsoló hajó körül örvénylettek. Az áramlat már meglehetősen erős volt.

— Valószínűleg ezért ütköztünk abba a zátonyba — tette hozzá Széltoló. — A víz sodra éjszaka eltérített az útirányától.

— Kérsz valami ennivalót? — kérdezte Kétvirág. Turkálni kezdett a batyuban, amit a korlátra kötött, nehogy átnedvesedjen.

— Nem érted? — vicsorogta Széltoló. — Le fogunk *zuhanni* a világ peremérőI, azistenekverjékmeg!

— Tehetünk valamit ellene?

— Nem!

— Akkor meg semmi értelme pánikolni — mondta Kétvirág higgadtan.

— *Tudtam,* hogy nem lett volna szabad ilyen messzire eltérni peremirányban — panaszkodott Széltoló az égboltnak. — Bárcsak…

— Bárcsak itt lenne a képdobozom! — mondta Kétvirág. — Sajnos, ott maradt azon a rabszolgaszállító hajón, a többi holmival együtt, amit a Poggyászban tartottam, és…

— Ahová most mégy, ott nem lesz szükséged poggyászra —

mondta Széltoló. Magába roskadva, mélabúsan bámult a távolban egy bálnát, amely óvatlanul a peremáramlatba merészkedett, és most minden erejével küzdött ellene.

Az egyre rövidülő horizonton egy fehér csík tűnt fel, és a varázsló fülét mintha vészjósló morajlás ütötte volna meg a messzeségből.

— Mi történik, ha egy hajó lezuhan a Peremcsobajba? — kérdezte Kétvirág.

— Ki tudja?

— Nos, ebben az esetben talán csak egyszerűen át fogunk vitorlázni az űrön, és kikötünk egy másik világban.

— A kis ember szemébe ábrándos csillogás költözött. — Csodálatos volna! — mondta.

Széltoló fölhorkant.

A nap fölkapaszkodott az égbolt ívére; itt, a Perem közelében jóval nagyobbnak látszott. A két utazó az árbocnak vetette hátát, és elmerültek gondolataikban. Néha valamelyikük fölemelt egy vödröt, és ötletszerűen merni kezdte a kabinból a vizet, bár ennek már nem volt semmi értelme.

A tenger kezdett zsúfolttá válni körülöttük. Széltoló fölfigyelt néhány fatörzsre, amelyek lépést tartottak velük, közvetlenül a vízfelszín alatt pedig a legkülönfélébb fajtájú halak nyüzsögtek. Persze — az áramlat bizonyára tele van táplálékkal, ami a Tengelyhez közelebb eső földrészekről sodródott idáig. Eltűnődött rajta, milyen élet lehet ez: állandóan úszni, hogy egy helyben maradj. Úgy döntött, nagyon hasonló az övéhez. Észrevett egy kis, zöld békát, amely elkeseredetten vergődött a könyörtelen sodrás szorításában. Kétvirág nagy álmélkodására keresett egy evezőt, és vigyázva odanyújtotta a kis kétéltűnek, amely hálásan fölkapaszkodott rá. Egy másodperccel később egy állkapocs törte át a vízfelszínt, és csattant össze tehetetlenül pontosan ott, ahol nem sokkal azelőtt a béka evickélt.

Széltoló a könyökhajlatába vette a kis állatot. Az dülledt szemekkel fölnézett rá, majd megfontoltan a hüvelykujjába harapott. Kétvirág elkuncogta magát. Széltoló zsebre vágta a békát, és úgy tett, mintha nem hallott volna semmit.

— Emberséges cselekedet, de minek? — kérdezte Kétvirág. — Egy óra ide vagy oda, nem sokat számít.

— Csak — mondta Széltoló bizonytalanul, és nekiállt vizet merni. Az áramlat már olyan erős volt, hogy habos tajtékkal szórta be őket, s a hullámok mennydörgő robajjal kergetőztek a csónakok körül. Természetellenesen meleg idő volt. A tengert forró, aranyszín derengés vonta be.

A morajlás egyre hangosabb lett. A bárkától pár száz ölnyire egy óriáskalmár tört a felszínre a mélyből, és őrjöngve verdesett maga körül a csápjaival, mielőtt visszazuhant volna. Széltoló még sohasem

látott ekkora tengeri szörnyet. Valami más lény bömbölt fel a záporozó vízpermet takarásában; *nagyon* nagy volt, és hál' isteneknek azonosíthatatlan. Előttük egész seregre való repülőhal ívelt ki a tengerből szivárványfényű vízcseppek fellegében, és sikerült is néhány öllel távolabb kerülniük a Peremtől, mielőtt visszapottyantak az áramlatba, mely azonnal magával ragadta őket.

Kezdtek kifogyni a világból. Széltoló eldobta a vödrét, és két kézzel kapott az árboc után, ahogy a morajló-örvénylő végpusztulás feltartóztathatatlanul továbbnyomult feléjük.

— Ezt látnom kell… — kiáltotta Kétvirág, és félig zuhanva, félig ugorva a csónak orrában termett.

A lélegzetelállító sebességgel száguldó bárka ekkor valami szilárdnak és keménynek ütközött, majd kilencvenfokos fordulatot tett, és a láthatatlan akadály oldala mellé simult. Aztán hirtelen megakadt, s a jéghideg, habzó tengervíz valóságos vízesésként árasztotta el a fedélzetet, úgyhogy Széltoló egy-két végtelennek tűnő másodpercre néhány mázsa örvénylő, hínárzöld tajték alatt találta magát. Sikítani kezdett, s ekkor a víz alatti világ a kihunyófélben lévő öntudat mélyen harsogó bíborszínét öltötte magára; merthogy ez volt az a pillanat, amikor Széltoló nekikezdett a sok bajjal járó fulladásos halálnak.

Amikor föleszmélt, a szája valami maró folyadékkal volt tele. Lenyelte, és a torkába hasító égető fájdalom azonnal magához térítette.

Gyalulatlan csónakdeszkák nyomták a hátát. Kétvirág ott állt fölötte, és aggodalmas képpel nézte. Széltoló nagyot nyögött, és felült.

Ez hibának bizonyult. A világ vége csak néhány lábra volt tőle.

És azon túl, alig valamivel a végtelen Peremcsobaj kezdete alatt, Széltoló pillantása valami egyértelműen *mágikusra* esett.

Mintegy hetven tengeri mérfölddel arrébb, jócskán kívül a peremirányú áramlat hatósugarán, egy dau sodródott céltalanul a bársonyos alkonyi félhomályban, a független rabszolga-kereskedők jellegzetes vörös vitorlája alatt. A legénység — illetve ami megmaradt belőle — a tatfedélzeten csoportosult, védőgyűrűt vonva néhány tengerész köré, akik lázas sietséggel tutajt ácsoltak.

A kapitány, egy tagbaszakadt férfi, aki a Nagy Nef törzseinek körében dívó könyökturbánokat viselt, világlátott ember volt, s számos érdekes személyiséggel és különleges tárggyal ismerkedett meg hányatott pályafutása során (az előbbieket többnyire rabszolgának hurcolta el, míg az utóbbiakat egyszerűen ellopta). Hajóskarrierjét a Száraz-víz Óceánon kezdte, a Korongvilág legforróbb sivatagának kellős közepén. (A Korongvilágon a víznek van egy szokatlan,

negyedik halmazállapota, amit a nagy hőség és az oktarin fény különleges, szikkasztó hatása együttesen idéz elő: egyszerűen kiszárad, és sajátos, ezüstös színű üledéket hagy maga után, ami szabadon szállingózó homokra emlékeztet, s amin keresztül a megfelelő építésű hajók könnyűszerrel tudnak suhanni. A Szárazvíz Óceán elég különös, de nem annyira, mint a benne élő halak.) A kapitány még soha életében nem ijedt meg igazán. Most úgy rettegett, hogy a foga is vacogott bele.

— Semmit sem hallok — suttogta a fedélzetmesternek.

A fedélzetmester fürkész pillantást vetett a raktér sötétjébe.

— Csak nem zuhant a tengerbe? — kockáztatta meg reménykedve. Mintegy válaszként szörnyűséges dübörgés harsant a talpuk alól, a tatkabinokból, a hasadó fa recsegésével vegyesen. A tengerészek rémülten bújtak össze, fejszéket és égő fáklyákat markolászva.

Persze valószínűleg nem lenne merszük használni őket, még akkor sem, ha a Szörnyeteg egyenesen rájuk rontana. Mielőtt igazából felfogták volna, milyen rettenetes ellenféllel van dolguk, néhány ember baltával támadt rá, mire a Szörny abbahagyta a hajó módszeres átkutatását, és vagy a tengerbe kergette, vagy pedig — *megette* őket? A kapitány nem tudta biztosan. A Borzalom úgy nézett ki, mint egy közönséges, fa tengerészláda. A szokásosnál kicsit nagyobb volt ugyan, de nem feltűnően. De habár olykor úgy tűnt, nem tartalmaz egyebet koszos zokniknál és más fehérneműknél, máskor — és a kapitány megborzongott — kitátotta rémséges fedelét, és úgy tűnt, úgy tűnt mintha *lennének*… A kapitány megpróbált nem gondolni erre. Határozottan az volt az érzése, hogy azok a legényei, akiket a Szörny lekergetett a hajóról és megfulladtak a tengerben, sokkal jobban jártak azoknál, akiket elkapott. Megpróbált nem gondolni erre. A láda fedele alatt *fogak* voltak, fehér kopjafákra emlékeztető fogak, és az a nyelv, vörös, akár a mahagóni…

Megpróbált nem gondolni erre. Nem sikerült.

Egy keserű gondolat azonban felmerült benne. Ez volt az utolsó alkalom, hogy titokzatos körülmények között szerencsétlenül járt, hálátlan fuldoklókat mentett meg. Elvégre a rabszolgasors mégiscsak jobb a cápák gyomránál, nem? Erre a két fickó megszökött, és amikor a legényei megpróbálták szemügyre venni az utazóládájukat — egyáltalán, hogy kerülhetett az a két nyavalyás a tükörsima óceán kellős közepére, egy szál ládán üldögélve? —, szóval, amikor nekiláttak, hogy felfeszítsék, a Szörny hirtelen fogta magát, és megharap… Megint megpróbált nem gondolni erre, és lúdbőrözve eltűnődött rajta, vajon mi fog történni, ha az az átkozott izé rájön, hogy a gazdája már rég nincsen a hajón…

— Kész a tutaj, kapitány úr! — jelentette a fedélzetmester.

— Vízre vele! — bömbölte a kapitány, majd: — Mindenki át! — Majd: — Hajót felgyújtani!

Elvégre másik hajót szerezni nem lesz különösebben nehéz, elmélkedett közben, az embernek azonban hosszú időt kell töltenie a Paradicsomban, amit a mullahok úgy reklámoznak, mielőtt új élettel ajándékozzák meg az istenek. A varázsláda meg egyen homárt.

Egyes kalózok a kegyetlenkedés és virtuskodás kimagasló tetteivel tettek szert halhatatlanságra. Mások hatalmas kincsek összeharácsolásával. A kapitány viszont már régóta eldöntötte, hogy mindent összevéve úgy szeretne halhatatlanná válni, hogy nem hal meg.

— Ez meg mi a franc? — akarta tudni Széltoló.

— Csodálatos! — mondta Kétvirág elragadtatva.

— Hogy csodálatos-e vagy sem, azt majd akkor döntöm el, ha már tudom, hogy micsoda — szögezte le a varázsló.

— A Perevárvány az — szólalt meg egy hang közvetlenül a bal füle mellett —, és igazán szerencsésnek mondhatod magadat, hogy láthatod. Legalábbis felülről.

A hangot hideg, halszagú lehelet kísérte. Széltoló mozdulatlanná dermedt ültében.

— Kétvirág? — mondta.

— Igen?

— Ha megfordulok, mit fogok látni?

— A neve Tethis. Azt mondja magáról, hogy tengeri troll. A csónakjában ülünk. Ő mentett meg minket — magyarázta Kétvirág. — Most már hátrafordulsz?

— Nem, köszönöm, egyelőre nem. Szóval miért nem estünk le a Korong széléről? — kérdezte Széltoló kissé üveges higgadtsággal.

— Mert a csónakotok nekiment a Herületnek — mondta a hang mögötte (Széltolónak mélytengeri hasadékok és korallszirtek közt megbújó Szörnyek jutottak eszébe a hallatán).

— A Herületnek? — visszhangozta.

— Igen. Ez veszi körül a világot — válaszolta az egyelőre látatlan troll. A vízesés szakadatlan morajlásába mintha evezők ütemes csobbanása vegyült volna. Széltoló legalábbis őszintén *remélte,* hogy evezőké.

— Vagy úgy. A *kerületre* gondolsz — mondta. — A kerület az, ami körbehatárolja a dolgokat.

— A Herület is ezt teszi. Azoknak a szerencsétleneknek a későbbi sorsáról nevezték el, akik nekimentek — felelte a troll.

— Egyébként erre céloz — mondta Kétvirág, és lefelé mutatott. Széltoló tekintete követte a turista ujját, bár előre rettegett attól, amit látni fog…

A csónaktól Tengelyirányban egy kötél volt kifeszítve néhány lábbal a fehéren habzó vízfelszín fölött. Bonyolult szerkezet kötötte hozzá a ladikot, amely többszörös áttételekből és apró, fa fogaskerekekből állt. A csónak így rögzítve volt ugyan, de tudott mozogni. A kötél mentén haladtak előre a Peremcsobaj legislegszélén, a troll evezőitől hajtva. Ez legalább egy rejtélyt megmagyarázott — de mi tartja a kötelet?

Széltoló beárnyékolta a szemét, és előrenézett. Néhány öllel odébb jókora, masszív facölöp állt ki a vízből. Miközben figyelte, a csónakjuk egyre közelebb ért hozzá, aztán elhaladt mellette; a kis fogaskerekek vidám kattogással beleszaladtak egy nyilvánvalóan erre a célra faragott horonyba, és megkerülték.

Széltoló azt is észrevette, hogy a vezérkötélről két-három lábnyi térközökben vékonyabb, sodrott zsinegek lógnak a vízbe.

Megint Kétvirághoz fordult.

— Azt látom, hogy *mi* ez, de *mire jó?* — kérdezte.

Kétvirág vállat vont. Széltoló mögött ismét megszólalt a tengeri troll.

— Már nem vagyunk messze a házamtól. Ha odaértünk, majd elbeszélgetünk. Most eveznem kell.

Széltoló rájött, hogy a szóban forgó házra csak abban az esetben vethet egy pillantást, ha megfordul; ez viszont óhatatlanul azt jelentette, hogy a tengeri troll is a látóterébe kerül, ő pedig nem volt biztos benne, hogy készen áll-e erre az erőpróbára. Ezért inkább a Perevárványt nézte.

Fenséges ívben tündöklött a vízpárában, néhány hosszal a világ végén túl; csak pirkadatkor és alkonyatkor volt látható, amikor a Korong aprócska, keringő napja előragyogott Nagy A'Tuin, a Világteknőc roppant testének takarásából, s sugarai éppen a megfelelő szögben törtek meg a Korongvilág varázserőterén.

Ilyenkor lélegzetelállító szépségű kettős szivárvány jött létre tündökölve. A Peremcsobaj széléhez a hét kisebb szín esett közelebb; szemkápráztató táncot roptak a haldokló tengerek vízpermetében.

Ám mind a hét sápatag árnyék volt csupán a nyolcadik, legszélesebb sávhoz képest, amelyik mögöttük szikrázott az űrben, mert méltóságán aluli lett volna megosztozni velük ugyanazon a spektrumon.

A Színek Királya volt ez, amelynek az összes többi szín csak részleges, seszínű visszaverődése. Ez az oktarin, a mágia színe. Eleven, sugárzó és vibráló, vitathatatlanul a képzelet színe, mert ahol csak megjelent, azt jelezte, hogy a puszta anyag csupán a varázslatos elmék erejének alázatos szolgája. Maga volt a megtestesült mágia.

Ám Széltoló magánvéleménye szerint zöldes-bíbor volt, és elég ronda.

Egy idő után egy aprócska pontról a világ végén kiderült, hogy egy meredeken kiálló szirtfok vagy sziget, amely olyan vészesen egyensúlyoz a Peremcsobaj szélén, hogy a roppant vízesés habjai hatalmas hullámokat vetve örvénylik körül, mielőtt megkezdenék végtelen zuhanásukat az űr örök éjszakájába. Rajta uszadékfából épített kalyiba állt, és Széltoló látta, hogy a Herület vezérkötele néhány vascölöpön felkapaszkodik a sziklás szigetre, sőt, magán a viskón is áthalad, egy kis, kerek ablakon át. Később megtudta, ez azért van, hogy a troll azonnal értesüljön mindenfajta úszó hulladékról, ami az ő szakaszán akad fenn a Herületen. Ugyanis a vezérkötélnek arra a részére, amely a kunyhóján ívelt át, egy sor apró bronzcsengettyű volt felaggatva.

A sziget Tengelyfelőli oldalán Tethis úszó raktárházat tákolt össze magának egy-két hajóroncsból meg hatalmas mennyiségű uszadékfából: deszkákból, gerendákból és néhány fatörzsből, melyeknek egyikén-másikán még mindig zöld levelek díszelegtek. Ilyen közel a Peremhez a Korongvilág mágikus erőtere annyira erős volt, hogy mindent homályos fényudvar vett körül a nyers káprázatok önkisülései miatt.

A csónak néhány utolsó, nyikorgó evezőhúzás után a keskeny, uszadékfa mólóhoz simult. Mikor hozzáért — s ezzel bekapcsolódott a szigetet körülszikrázó, intenzív mágikus áramkörbe —, Széltoló azonnal érzékelte a nagy erejű okkult aurára jellemző kísérőjelenségeket: olajos tapintás, kékes íz, és ónszag. Körülöttük mindenütt tiszta, fókuszálatlan mágia záporozott nesztelen a Korongvilágba.

A varázsló és Kétvirág nagy üggyel-bajjal kikapaszkodott a móló deszkáira, és Széltoló élete első pillantását vetette egy tengeri trollra.

Fele olyan rémséges se volt, mint hitte volna.

Izé, kommentálta egy idő múlva a látványt a képzelete.

Nem arról volt szó, hogy a troll *ijesztő* lett volna. Széltoló a csápos és rothadó szörnyűség helyett, amire számított, egy kissé zömök, de máskülönben nem túl csúnya öregembert látott maga előtt, aki minden feltűnés nélkül végigsétálhatott volna akármelyik város főutcáján — feltéve, hogy az illető város lakói *hozzá vannak szokva* az olyan öregemberek látványához, akik elsősorban (sőt, mondhatni kizárólag) tengervízből állnak. Úgy tűnt, mintha az óceán elhatározta volna, hogy életet hoz létre, de nem fárasztja magát az evolúció unalmas ügyletével, hanem egyszerűen kiszakított egy jókora darabot önmagából, kétlábú lényt formált belőle, és nagy tocsogások közepette a partra küldte. A troll kékszínű volt, és egy csöppet áttetsző. Miközben Széltoló kimeredt szemmel nézte, a mellkasán egy aranyhalraj suhant át.

— Nem udvarias dolog így megbámulni az embert — mondta a troll. A szája, ahogy kinyílt, ezüstfehér tajtékot vetett, s aztán hajszálra ugyanúgy csukódott be, mint amikor a víz összezárul a belehulló kő fölött.

— Igen? Miért? — hebegte Széltoló. Hogy tartja ez össze magát, üvöltötte a fülébe belülről az agya. Miért nem ömlik egyszerűen szét?

— Ha lennétek szívesek követni a házamba, keresnék nektek valami ennivalót meg egy váltás ruhát — szólt a troll ünnepélyesen. Aztán nekivágott a szikláknak; hátra sem nézett, hogy lássa, követik-e. Elvégre hova máshová mehettek volna? Gyorsan sötétedett, s a világ pereme felől nyirkos, hűvös széllökések érkeztek. A csillogó Perevárvány már halványodni kezdett, s a vízpára is megritkult a vízesés széle fölött.

— Gyere — mondta Széltoló, és könyökén ragadta Kétvirágot. A turistának viszont egyelőre nem akaródzott fedél alá kerülni.

— Gyere már! — sürgette a varázsló.

— Mit gondolsz, ha sötétedés után lenézünk, vethetünk egy pillantást Nagy A'Tuinra, a Világteknőcre? — kérdezte Kétvirág, és vágyakozó tekintettel nézte a gomolygó fellegeket.

— Remélem, nem — mondta Széltoló. — Őszintén remélem. Jössz már?

Kétvirág vonakodva követte őt a kalyibába. A troll meggyújtott két lámpást, és kényelmesen elhelyezkedett egy hintaszékben. Amikor beléptek, fölállt, és valami zöld színű folyadékot töltött két pohárba egy magas nyakú korsóból. A félhomályban szinte foszforeszkálni látszott, mint a meleg vizű tengerek a bársonyfényű nyári éjszakákon. Széltoló tompa iszonyatába némi barokk ízt kevert, hogy ezúttal ráadásul több hüvelykkel magasabbnak tűnt.

A szoba bútorzata elsősorban ládákból állt.

— Hű. Igazán csodaszép kis zugot rendeztél itt be magadnak — mondta Széltoló. — Olyan… népies.

Az egyik pohárért nyúlt, és behatóan szemügyre vette a benne csillogó zöld folyadékot. Remélem, iható, gondolta. Merthogy meg fogom inni. És ezzel felhajtotta.

Ugyanaz az ital volt, amivel Kétvirág kínálta meg a csónakban, csak akkor nem fordított rá különösebb figyelmet, mert más, sürgősebb gondolatok foglalkoztatták. Most lehetősége nyílt teljes terjedelmében kiélvezni a sajátos ízt.

Széltoló szája görcsbe rándult. Halkan nyöszörögni kezdett. Bal térdét önkéntelenül felrántotta, mintha epilepsziás rohama lenne, és sikerült magát gyomorszájon rúgnia.

Kétvirág elgondolkodva forgatta kezében az italt, miközben az ízen merengett.

— Ghlen Livid — mondta. — *Vul* bogyóból préselt, hordós

érlelésű ital. Nálunk odahaza fagyasztott párlatot szoktak készíteni belőle. Kissé füstös… meglehetősen pikáns. Rehigreed tartomány valamelyik nyugati ültetvényéről való, nemde? A színe után ítélve a jövő évi aratásból. Megkérdezhetem, hogy jutottál hozzá?

(A Korongvilágon honos növényfajták között megtalálhatók a hagyományos kategóriák, úgymint az *egynyáriak,* amelyek vetésük évében hoznak termést, a *kétnyáriak,* amelyek a vetésüket követő évben, valamint az *évelők,* amelyek vetésük után addig tenyésznek tovább, amíg hagyják őket. Akad azonban néhány ritka növény, amit a szakirodalom *előnyárinak* nevez; ezek génjeik szokatlan, négydimenziós torzulásának jóvoltából a vetésüket *megelőző* évben hoznak termést. A *vul* bogyó még ezeknél is kivételesebb fajta, mivel termése körülbelül nyolc évvel a magvak elvetése előtt érik be. A *vul*-bor állítólag egyes fogyasztói számára lehetővé teszi, hogy bepillantást nyerjenek a jövőbe, ami a bogyó szemszögéből nézve voltaképpen a múlt. Különös, de így van.)

— Minden dolog fönnakad idővel a Herületen — mondta a troll aforisztikusan, és előre-hátra himbálta magát hintaszékében. — Az én dolgom az, hogy összeszedjem a hulladékot. A faanyagot, persze, meg a hajókat. Boroshordókat. Vászonbálákat. Titeket.

Széltolónak lassan kezdett derengeni valami.

— Egy háló, igaz? Hálót feszítettetek ki a világ végén!

— A Herületet — bólintott a troll. A mellkasán hullámfodrok futottak végig.

Széltoló kinézett a szigetszirtet körülölelő foszforeszkáló sötétségbe, és bárgyún vigyorgott.

— Hát persze! — mondta. — Elképesztő! Cölöpöket vertek a sziklazátonyokba, és… atyavilág! Annak a hálónak *szörnyű* erősnek kell lennie!

— Az is — válaszolta Tethis.

— Jó pár mérföld hosszan ki lehet építeni, ha találtok hozzá elég sziklaszirtet — mondta a varázsló.

Tízezer mérföld hosszú. Én csak ezért a szakaszért vagyok felelős.

— Uramatyám! Ez egyharmada az egész Korong kerületének!

Tethis halk csobbanással bólintott. Míg a két vendég tovább iszogatta a zöld bort, ő beszélt nekik a Herületről, a rengeteg munkáról, amibe az elkészítése került, meg az ősi és bölcs Krull Királyságról, amely jó néhány évszázaddal ezelőtt megépítette, meg a hét flottáról, amely szakadatlanul a Herület mentén hajózik, hogy karbantartsa, és Krullra szállítsa a zsákmányt, meg arról, hogy miként lett Krull a könnyű és gondtalan élet földje, ahol a Korongvilág legtanultabb tudáskeresői uralkodnak, meg arról, hogy milyen módszerekkel kutatják ezek a bölcsek az univerzum csodás bonyolultságának minden elképzelhető aprócska összetevőjét, meg

arról, hogy a Herületen fennakadt hajósokat rabszolgának adják el, és általában kiherélik őket (innen a név), de a nyelvüket feltétlenül kivágják. Miután ezen a ponton vendégei részéről néhány közbeszólás esett, barátságos hangon beszélt az erőszak alkalmazásának tökéletes hiábavalóságáról, meg arról, hogy erről a szigetről legfeljebb csónakon lehet elmenekülni (a Herületet Krallal összekötő többi háromszáznyolcvan sziget valamelyikére), vagy úgy, hogy az ember leveti magát a világ Peremérő; végül pedig színes szavakkal ecsetelte az impotencia és a némaság előnyeit, ha az ember ezeket a máskülönben kellemetlen állapotokat a halállal hasonlítja össze.

Ezt követően szünet állt be a beszélgetésben. A Peremcsobaj tompa, éjjeli morajlása csak arra szolgált, hogy nyomatékot adjon a csöndnek.

Aztán a hintaszék ismét nyikorogni kezdett. Nyájas előadása során Tethis ijesztő mértékben megnőtt.

— Ne vegyétek személyeskedésnek a dolgot — tette hozzá. — Én is rabszolga vagyok. Persze, ha megpróbáltok rám támadni, muszáj lesz megölnöm benneteket, de higgyétek el, hogy nem lelnék benne különösebb élvezetet.

Széltoló lopva egy pillantást vetett a kéken derengő öklökre, amiket a troll az ölében nyugtatott. Nem kételkedett benne, hogy egyetlen pofonja fölérne egy árhullám pusztító erejével.

— Azt hiszem, nem érted a dolgok állását — magyarázta Kétvirág. — Én az Arany Birodalom polgára vagyok. Biztos vagyok benne, hogy Krull nem szeretné magára vonni a Császár haragját.

— De honnan tudná meg a Császár, hogy mi történt veled? — kérdezte a troll. — Azt hiszed, te vagy az első ember az Arany Birodalomból, aki a Herületen végzi?

— Nem leszek rabszolga! — kiabálta Széltoló. — Inkább… inkább levetem magam a Peremről! — Döbbenet töltötte el a tulajdon hangja hallatán.

— Valóban megtennéd? — kérdezte a troll. A hintaszék a falnak koccant, és egy azúr kar derékon kapta a varázslót. A következő pillanatban a troll egy lendületes lépéssel kint termett a szabadban: könnyedén, fél kézzel vitte Széltolót.

Meg sem állt a sziget Peremirányba eső széléig. Széltoló nyüszített.

— Hagyd abba, különben *tényleg* lehajítalak — csattant föl. — Egyelőre fogom a grabancod, vagy nem? *Nézd!*

Széltoló nézett.

Puha, fekete éjszaka ásított előtte, mellben békésen pislákoltak a köd halványította csillagok. Ám a tekintete lassan lefelé fordult; ellenállhatatlan kényszer vonzotta.

A Korongvilágon éjfélre járt az idő, így hát a nap messze-messze

alattuk járt, Nagy A'Tuin roppant, zúzmarás hasa alatt. Széltoló még egy utolsó, elkeseredett erőfeszítést tett, hogy tekintetét a csizmája orrára szegezze, amely a sziklaszirt széle fölött kalimpált, a feneketlen űr mélységének azonban nem lehetett ellenállni.

Kétfelől két csillogó vízfüggöny zúdult lefelé a végtelenbe, ahogy a zúgó tengerár a Peremcsobajhoz igyekezve körülörvénylette a troll szigetét. Száz öllel lejjebb egy hatalmas lazac vetette ki magát a tajtékzó habokból — a varázsló még életében nem látott ekkorát. A hal ugrása vad volt, görcsös, és teljesen reménytelen. A következő pillanatban már lomhán forogva hullott az aranyszínű alvilági fénybe.

A fény óriási árnyékokat rajzolt ki a Perem alatt, mintha a világ terhét hordozó iszonyatos pillérek lennének. A varázsló szeme előtt lassan valami elmosódott körvonal, valami homályos alak kezdett kibontakozni, száz és száz mérfölddel a sziget alatt…

Hirtelen, mint azokon a fura kis képeken, ahol egy díszes üvegpohár sziluettje egyszerre csak két arc árnyprofiljává változik, az egész látvány teljesen új, szörnyűséges értelmet kapott. Mert az a valami odalent egy elképesztő méretű elefántfej volt, akkora, mint egy mértéktartó kontinens. Az egyik hatalmas agyar hóborította hegycsúcsként vágott az aranyszínű fénybe, hosszan elnyúló árnyékot vetve a csillagok felé. A roppant fej kissé félre volt hajtva, s a rubinként izzó szem akár egy vörös óriáscsillag is lehetett volna, aminek valahogy sikerült túlragyognia a nap fényét.

Az elefánt alatt pedig…

Széltoló nagyot nyelt, és megpróbált nem gondolkozni…

Az elefánt alatt semmi nem volt, csak a gyötrelmesen távoli napkorong. És az a valami, ami lassan elmozdult a nap mellett, a városnyi pikkelyek és meteorhimlők és félholdszerű tagoltsága dacára — az a valami nem lehetett más, csak egy teknős úszólába.

— Eleresszelek? — kérdezte a troll.

— Gnah — mondta Széltoló, és igyekezett hátrahúzódni.

— Én öt évig éltem *itt a Peremen,* és nem volt hozzá merszem — dörögte Tethis. — És ha nem csalódom, neked sincs. — Visszalépett, és hagyta, hogy Széltoló hasra vesse magát a földön.

Kétvirág odasétált a szirt széléhez, és lekukkantott.

— Fantasztikus! — mondta. — Bárcsak itt lenne a képdobozom… Mi más van még odalent? Szóval, ha leugrik az ember, mi mindent lát?

Tethis leült egy kiszögellésre. Magasan a Korongvilág fölött egy felhő mögül előbukkant a hold, és beragyogta sugaraival: úgy festett, mintha jéggé változott volna.

— Talán a hazám is odalent van — mondta lassan. — Az ostoba elefántjaitokon meg azon a nevetséges teknősön túl. Egy igazi világ. Néha kijövök ide, és nézem az űrt, de valahogy sosem tudom rábírni

magam, hogy megtegyem az utolsó lépést… Egy igazi világ, igazi emberekkel. Feleségeim és gyerekeim is vannak, valahol odalent… — Elhallgatott, és kifújta az orrát. — Az ember hamar megtanulja, hogy milyen fából faragták, *itt a Peremen.*

— Ne mondd ezt! Kérlek! — nyöszörögte Széltoló. A hátára fordult, és látta, hogy Kétvirág hanyag tartásban áll a szirt legszélén. — Gnah — mondta, és megpróbálta belefúrni magát a sziklába.

— Van egy másik világ is odalent? — kérdezte a kukucskáló Kétvirág. — Pontosan hol?

A troll bizonytalanul meglengette a karját.

— Valahol. Ez minden, amit tudok. Elég kicsi világ volt. Jórészt kék színű.

— És akkor miért vagy itt? — kérdezte Kétvirág.

— Nem nyilvánvaló? — csattant föl a troll. — Leestem a peremről!

Mesélt nekik Bathys világáról, valahol a csillagok között, ahol a tenger népének sok-sok virágzó civilizációja volt a korong felszínének nagy részét borító három hatalmas óceánban. Tethis húsfogó volt, abba a kasztba tartozott, ami nagy, vitorlás földjáró hajókon kereste a kenyerét, melyek messze kimerészkedtek a szárazföldre, s a vihartépázta kontinensek belsejében élő szarvas- és bölénycsordákra vadásztak. Veszélyes foglalkozás volt ez. Tethis hajóját föltérképezetlen földekre sodorta egy hirtelen támadt orkán. A legénység többi tagja mentőcsónakba szállt, és egy távoli tó felé vette az irányt, de Tethis, a kapitány a hajóján maradt. A vihar aztán lesodorta a bárkát Bathys világáról, s egyúttal fogpiszkálóvá aprította.

— Először zuhantam — mondta Tethis —, de tudjátok, a zuhanás nem olyan szörnyű dolog. Fájni csak a földet érés fáj, és énalattam nem volt semmi. Zuhanás közben láttam, ahogy a világom messze pördül tőlem az űrben, és én egyedül maradtam a csillagok között.

— Utána mi történt? — kérdezte Kétvirág lélegzetvisszafojtva, s időnként egy-egy pillantást vetett a ködös világegyetem felé.

— Jéggé fagytam — felelte Tethis egyszerűen. — Szerencsére az én népem számára ez nem végzetes. De néha, ha más világok közelében haladtam el, fölengedtem egy időre. Az egyikről például, pontosan emlékszem, azt hittem, hogy egy fura hegyekből álló gyűrű. Aztán kiderült róla, hogy a leghatalmasabb sárkány, amit valaha láttam. Hómezők és gleccserek borították, és a farkát a szájában tartotta. Ami azt illeti, ettől a világtól alig pár mérföldre haladtam el, üstökösként hasítottam át az eget, és a következő percben már messze jártam. Aztán egyszerre csak fölébredtem, és itt volt a ti világotok. Úgy zuhant felém, mintha a Teremtő egy habostortát hajított volna a

képembe, és végül a tengerben landoltam, nem messze a Herülettől. A hálón mindenféle élőlény fennakad, és akkoriban épp a Herületállomásokra kerestek rabszolgákat, úgyhogy végül itt kötöttem ki. — Szünetet tartott, és átható pillantást vetett Széltolóra. — Minden éjjel kijövök ide, és lenézek — fejezte be —, de sosem merek leugrani. Nagyon nehéz dolog bátornak lenni, *itt a Peremen.*

Széltoló elszántan, négykézláb mászni kezdett a kalyiba felé. Egy kicsit sikított, amikor a troll gyengéden fölemelte, és talpra állította.

— Lenyűgöző! — mondta Kétvirág. és még jobban kihajolt a Perem fölé. — Szóval rengeteg másik világ van odakint?

— Azt hiszem, elég sok — felelte a troll.

— Gondolom, lehetne készíteni valami, szóval nem tudom, valami *izét,* ami megvédené az embert a hidegtől — mondta a kis ember töprengve. — Valamiféle hajót, ami átvitorlázna a Peremen. Azon útra lehetne kelni a többi világ felé, és akkor, akkor, esetleg…

— Eszedbe ne jusson! — nyögött föl Széltoló. — Ne beszélj így, hallod?

— Krullban mindenki így beszél — mondta Tethis. Egy pillanatra a homlokát ráncolta. — Persze csak azok, akiknek megvan még a nyelvük — tette hozzá aztán.

— Ébren vagy?

Kétvirág továbbhorkolt. Széltoló kíméletlenül oldalba bökte.

— Azt kérdeztem, hogy ébren vagy-e? — vicsorgott.

— Kurnydat…

— El kell tűnnünk innen, mielőtt az a begyűjtő flotta megérkezik!

A hajnal mosogatóvízszín fénye beszivárgott a kalyiba egyetlen ablakán, és végigcsorgott a tengerből kimentett ládák és batyuk sokaságán. Kétvirág újra felhorkant, és igyekezett mélyebbre fúrni magát a meleg prémek és pokrócok közé, amiket Tethis adott nekik.

— Nézd, itt rengeteg fegyver meg felszerelés van felhalmozva — mondta Széltoló. — Tethis elment valahová. Ha visszajön, megtámadjuk, leütjük, és… és… na, majd kieszelünk valamit. Mit szólsz hozzá?

— Szerintem ez nem valami jó ötlet — felelte Kétvirág. — Olyan… olyan hálátlan dolog lenne.

— Farkastörvények! — csattant fel Széltoló. — Ez egy kemény világegyetem!

Turkálni kezdett a falak mentén sorakozó ládákban, és kiválasztott egy nehéz, hullámos élű handzsárt, amely hajdanán bizonyára valami kalóz öröme és büszkesége lehetett. Olyan fegyvernek tűnt, amely mind súlyával, mind éles pengéjével komoly károkat tud okozni. Széltoló ügyetlenül megemelte.

— Szerinted itt hagyná őrizetlenül az ilyesmit, ha meg lehetne

sebezni vele? — tűnődött fennhangon Kétvirág.

Széltoló ügyet sem vetett rá, és támadóállásba helyezkedett az ajtó mellett. Amikor az mintegy tíz perc múlva kinyílt, habozás nélkül csapott, abban a magasságban, ahol a troll fejét sejtette. A penge ártalmatlanul szelte át a nagy semmit, majd beleállt az ajtófélfába. A varázsló elvesztette az egyensúlyát, és békaként terült el a padlón.

Szomorú sóhajt hallott maga fölött. Felnézett, egyenesen Tethis arcába, aki csalódottan ingatta a fejét.

— Nem tudtál volna ártani nekem — mondta a troll —, de ettől függetlenül meg vagyok sértve. Mélyen meg vagyok sértve. — Kinyújtotta a karját, és kirántotta a handzsárt az ajtófélfából. Aztán különösebb erőfeszítés nélkül kör alakúra görbítette, és a sziklák közé hajította. A fegyver lepattant egy kőtömbről, s ezüstös ívben pörögve folytatta pályáját, amely a Peremcsobajból fölszálló vízpermetben végződött.

— *Nagyon* mélyen meg vagyok sértve — szögezte le a troll. Lenyúlt a küszöb mellé egy bőrzsákért, és odadobta Kétvirágnak.

— Egy őzcombot találsz benne, úgy elkészítve, ahogy ti, emberek szeretitek, pár homárt meg egy lazacot. A Herület gondoskodik rólunk — mondta hanyagul.

Éles pillantást vetett a turistára, majd a továbbra is a padlón fekvő Széltolóra.

— Mit bámultok így rám? — kérdezte.

— Hát, csak annyi… — kezdte Kétvirág.

— …szóval tegnap estéhez képest… — mondta Széltoló.

— Olyan *kicsi* lettél — kapott a szón Kétvirág.

— *Értem* — mondta a troll lassan és tagoltan. — Most jön a személyeskedés. — Teljes magasságában kihúzta magát; úgy négy láb lehetett. — Az, hogy vízből vagyok, még nem jelenti azt, hogy fából vagyok, ha értitek, mire célzok — mondta.

— Bocsánat — nyelt nagyot Kétvirág, és sietve kibontakozott a takaróiból.

— Ti mindenféle *mocsokból* vagytok — jelentette ki a troll —, én mégsem tettem megjegyzéseket olyasmire, amiről nem tehettek, ugye? Nem bizony. A Teremtő olyannak teremtett minket, amilyenek vagyunk, és mi ezen nem változtathatunk, én ezt tartom. De ha ennyire tudni akarjátok, a ti holdatok sokkal erősebb, mint azok, amik Bathys körül keringenek.

— A hold? — kérdezte Kétvirág. — Nem ér…

— Ha már a szátokba kell rágnom — mondta a troll mogorván —, hát vegyétek tudomásul, hogy krónikus árapály-ingadozásban szenvedek!

Csengettyűszó hangzott fel a kalyiba sötétjéből. Tethis gyorsan odasietett a nyikorgó padlón ahhoz az emeltyűkből, hurkokból és

csengőkből álló bonyolult szerkezethez, ami a Herületnek a kunyhón átfutó vezérköteléhez csatlakozott.

A csengettyű újból megszólalt, majd különös, váltakozó ütemben csengett néhány percig. A troll figyelmesen fülelt.

Amikor a csilingelés abbamaradt, feléjük fordult, és gondterhelt képpel nézett rájuk.

— Fontosabbak vagytok, mint hittem — mondta. — Nem fogjátok bevárni a begyűjtő flottát. Egy röppencs szed majd föl titeket. Krullban legalábbis így hívják. — Vállat vont. — Pedig még üzenetet se küldtem, hogy itt vagytok. Valaki már megint *vul*-bort ivott.

Hatalmas kalapácsot akasztott le egy oszlopról a csengettyűk mellett, és rövid harangjátékot kopogtatott.

— Az ügyeletesek majd továbbadják egymásnak, egészen Krullig — mondta. — Igazán ötletes, ugye?

Száguldva vágott át a tengeren, embermagasságban a víz szintje fölött, ám a titokzatos erő, ami a magasban tartotta, így is tajtékzó nyomdokvizet hasított a fehéren kavargó habokba. Széltoló *tudta,* mi ez az erő. Ő lett volna az első, aki beismeri, hogy gyáva kukac, kontár, és még kudarcnak se valami nagy szám, de akkor is varázslóféle, agyában őrzi a Nyolc Nagy Varázsige egyikét, elhunytakor a Halál személyesen fog érte jönni, és első pillantásra fölismeri a remekmívű mágiát.

A sziget felé suhanó lencse talán húsz láb széles volt, és teljesen átlátszó. A peremén jó sok fekete köpenyes ember ült szabályos térközönként; mindegyik gondosan oda volt szíjazva a repülő koronghoz nyersbőrbéklyókkal, s mindegyik oly elgyötört és oly iszonyodó ábrázattal meredt az alattuk kavargó hullámokra, hogy első pillantásra úgy tűnt, mintha a lencsét vízköpők szegélyeznék.

Széltoló megkönnyebbülten fölsóhajtott. Ez olyan szokatlan zaj volt, hogy Kétvirág elkapta pillantását a sebesen közeledő lencséről, és odafordult hozzá.

— Tényleg fontosak vagyunk, nem hazudtak — mondta Széltoló. — Két leendő rabszolgára nem pocsékolnának ilyen rengeteg mágiát. — És vigyorgott.

— Mi ez? — kérdezte Kétvirág.

— Nos, magát a korongot bizonyára a Fresnel Csodás Összpontosítója elnevezésű varázslattal készítették — magyarázta Széltoló hitelt érdemlően. — Ez sok fölöttébb ritka és bomlékony alapanyagot kíván meg, démonleheletet meg hasonlókat, és legalább nyolc negyedik szintű varázslónak kell rajta egy álló hétig dolgoznia. Aztán ott vannak rajta azok a fekete köpenyes mágusok, akik kétségkívül valamennyien tehetséges hidrofóbok…

— Ezzel azt akarod mondani, hogy gyűlölik a vizet? — kérdezte

Kétvirág.

— Nem, úgy nem működne a dolog — válaszolta Széltoló. — A gyűlölet ugyanúgy vonzó erő, mint a szeretet. Ők egyenesen *irtóznak* a víztől, a puszta gondolatától is viszolyognak. Az igazán jó hidrofóbokat születésüktől fogva szárazvízen kell nevelni. Ez pedig egy vagyonba kerül, még akkor is, ha csak az elengedhetetlenül szükséges mágiát tekinted. De átkozottul jó időjárásmágusok lesznek belőlük. Az esőfelhők egy idő után feladják, és odébbállnak.

— Iszonyú és természetellenes — szólalt meg mögöttük a tengeri troll.

— És fiatalon halnak meg — mondta Széltoló, ügyet sem vetve rá. — Túlságosan undorodnak maguktól.

— Néha az az érzésem támad, hogy az ember egész életében járhatná a Korongot, és akkor se látna minden látnivalót — elmélkedett Kétvirág. — Most meg úgy látszik, hogy van még rengeteg más világ is. Ha arra gondolok, hogy a halálom pillanatáig a századrészét sem láthatom ennek a sok látnivalónak, ettől egyenesen… — szünetet tartott, majd hozzátette: — … hát, alázat tölt el, azt hiszem. És persze tomboló düh.

A röppencs megállt a szigettől pár ölre Tengelyirányt, és permetvihart kavart maga körül. Lassan forogva lebegett. Egy csuklyás alak, aki a lencse kellős közepén állt egy köpcös oszlop mellett, hívogatóan intett nekik.

— Jobb lesz, ha odagázoltok — mondta a troll. — Nem célszerű megvárakoztatni őket. Nagyon örülök, hogy megismerkedhettünk.

Nedves kézfogással búcsúztatta mindkettőjüket. Amikor egy darabon kilábalt velük, a két legközelebbi hidrofób mélységes irtózattal hátrahőkölt.

A csuklyás alak fél kézzel lenyúlt, és egy kötélhágcsót hajított oda nekik. A másik kezében ezüstpálcát szorongatott, ami félreismerhetetlenül úgy festett, mint ami gyilkolásra szolgál. Széltoló első benyomása azonnal beigazolódott, amikor a csuklyás idegen hanyagul meglengette a pálcát a part felé. Néhány köböl szikla minden zaj nélkül szürke semmivé enyészett.

— Ezt azért csináltam, nehogy azt higgyétek, hogy félek használni — mondta az ismeretlen.

— Ne higgyük, hogy *te* félsz? — kérdezte Széltoló. A csuklyás alak horkantott.

— Mindent tudunk rólad, Széltoló varázsló. Roppant ravasz és leleményes férfi vagy. Több ízben a Halál képébe kacagtál. Hiába színlelsz gyávaságot, hiába reszketsz, mint a kocsonya, engem nem tudsz bolonddá tenni.

Széltoló úgy érezte, őt teszik bolonddá.

— Én… — kezdte, aztán elsápadt, amikor a megsemmisítő pálca

felé fordult. — Én látom, hogy mindent tudtok rólam — fejezte be megrendülten, és lezöttyent a lencse csúszós fedélzetére. Aztán a csuklyás parancsnok utasításait követve odaszíjazták magukat Kétvirággal az átlátszó korongba csavarozott bronzgyűrűkhöz.

— Ha a legcsekélyebb jelét is látnám, hogy varázslatot szősz — hallatszott a csuklya alatt ásító sötétségből — meghalsz. Harmadik kvadráns *egyeztetni,* kilencedik kvadráns *megkettőzni, mindenki előre!*

Vízfüggöny lövellt a magasba Széltoló mögött, és a korong hirtelen meglódult. Az iszonytató tengeri troll jelenléte bizonyára szárnyakat adott a hidrofóboknak, mert elképesztően meredek szögben lőttek ki fölfelé, és csak akkor váltottak vissza vízszintesbe, amikor már vagy egy tucat öllel a tengerfelszín felett jártak. Széltoló egy pillantást vetett maga alá az átlátszó lencsén keresztül, és azon nyomban megbánta.

— Na, megint úton vagyunk — mondta Kétvirág vidáman. Hátrafordult, és integetni kezdett a trollnak, aki szigetestül-mindenestül aprócska ponttá zsugorodott a világ peremén.

Széltoló rámeredt.

— Téged *soha semmi* nem idegesít? — kérdezte.

— Hiszen élünk, nem? — kérdezett vissza Kétvirág. — És te magad mondtad, hogy nem vacakolnának ennyit velünk, ha csak rabszolgának kellenénk. Biztos vagyok benne, hogy Tethis egy kicsit túlzott. Meg vagyok győződve, hogy ez az egész csak félreértés. Nézetem szerint szépen haza fognak küldeni minket. Persze csak miután megtekintettük Krullt. És meg kell mondanom, ez igazán csodás élménynek ígérkezik.

— Ó hogyne — mondta Széltoló kongó hangon. — Csodásnak. — Közben azt gondolta: volt részem izgalomban és volt részem unalomban. És a legjobb a dögunalom volt.

Ha valamelyikük vette volna ekkor a fáradságot, hogy egy pillantást vessen a lencse alá, bizonyára észrevette volna a különös, V alakú hullámot, amely messze odalent hasította a vizet, s csúcsa egyenesen Tethis szigete felé mutatott. Ők azonban nem lefelé néztek. A huszonnégy hidrofób mágus persze lefelé nézett, de számukra ez csupán az általános iszonyat újabb eleme volt, ami semmiben sem különbözik a körülötte hullámzó folyékony borzadálytól. Valószínűleg nekik volt igazuk.

Nem sokkal a fentebb leírtak megtörténte előtt a lángoló kalózhajó sisteregve alámerült a hullámsírba, s megkezdte lassú süllyedését a távoli tengerfenék felé. A tengerfenék ezúttal még a szokásosnál is távolibb volt, mivel a balvégzetű hajógerinc pontosan a Gorunna-árok fölött tartózkodott — ez a szörnyűséges hasadék a Korong kérgében pedig olyan sötét, olyan mély és olyan hírhedetten

gonosz, hogy itt még a krákok is csak félve és párosával járnak. Kevésbé hírhedetten gonosz mélytengeri árkokban a halak a homlokukon lévő természetes lámpásokkal világítanak maguknak, és általában jól elboldogulnak. A Gorunnában eloltják a fényük, és lábujjhegyen osonnak, már amennyire lábatlan lények képesek osonni; és persze neki is mennek valamiknek. Szörnyűséges valamiknek.

A víz a hajó körül zöldről bíborra, bíborról feketére, feketéről pedig olyan totális vaksötétre váltott, hogy a fekete ahhoz képest szürkének tűnt. Legtöbb gerendáját addigra már szilánkokká zúzta a szörnyű nyomás.

Széles spirálban süllyedt egyre lejjebb, lidércnyomásos poliphordák és lebegő hínárrengetegek mellett, melyek halovány, dögletes fényben derengtek. Megnevezhetetlen valamik súrolták puha, hideg csápjaikkal, miközben elsuhantak a fagyos csöndbe.

Valami kiemelkedett a homályból, és egyetlen nyeletre eltüntette a bendőjében.

Nem sokkal később egy kis, peremvidéki atoll döbbent bennszülöttjei egy rettenetes tengeri szörny hullámtépázta tetemére bukkantak sekély lagúnájukban, amit nyilván a mélytengeri áramlatok sodortak partra: tele volt iszonyú csőrökkel, szemekkel és csápokkal. Döbbenetüket csak fokozta a mérete, mivel a dög jóval nagyobb volt, mint a halászfalu, amelyben éltek. Mindez azonban semmi volt a halott szörnyeteg pofájára fagyott mélységes meglepetéshez képest. A hátborzongató kreatúrát valami a jelek szerint halálra tiporta.

Egy kicsivel közelebb a Peremhez két csónaknak, amelyek az ezen a vidéken bőven tenyésző és igen félelmetes húsevő osztrigákra vadásztak, beleakadt a hálójába valami, és jó néhány tengeri mérföldön keresztül vonszolta őket maga után, mielőtt az egyik kapitány nagy lélekjelenléttel elvágta a háló vezérkötelét.

Ám még a kapitány elképedése is csekély volt ahhoz képest, amit a szigetcsoport utolsó atolljának bennszülöttei éltek át. Másnap éjjel szörnyűséges recsegés-ropogásra riadtak, amely tenyérnyi őserdőjük mélyéről érkezett, és amikor reggel néhány bátor lélek felderítőútra merészkedett, szétzúzott fákat találtak egy széles sávban, amely az atoll Tengely felőli oldalán kezdődött, és nyílegyenesen futott Peremiránt, teljes pusztulást hagyva maga után. A pusztítás ösvényét széttépett liánok és letiport bokrok szegélyezték, valamint néhány zavart és mérges húsevő osztriga.

Most már elég magasan jártak, hogy lássák a körös-körül húzódó Perem széles görbületét meg fölötte a fodros bárányfelhőket, melyek hál' isteneknek többnyire eltakarták a vízesést. Idefentről a tenger felhőárnyékokkal tarkázott sötétkékje szinte hívogatónak látszott. Széltoló megborzongott.

— Elnézést — szólalt meg. A csuklyás alak felhagyott a látóhatáron derengő ködcsíkok fürkészésével, és fenyegetően feléje emelte a pálcáját.

— Nem akarom használni ellenetek — mondta.

— Nem? — kérdezte Széltoló.

— Egyébként mi a csoda ez? — tudakolta Kétvirág.

— A Végső Negativitás Ajandurah-féle Varázspálcája — felelte Széltoló. — És szeretném, ha abbahagynád a lengetését! Még elsül — tette hozzá, állával a pálca csillogó hegye felé bökve. — Szóval, igazán hízelgő, hogy ezt a csomó mágiát mind a mi kedvünkért vetitek be, de túlozni azért nem kell. És…

— *Hallgass*! — Az ismeretlen hátranyúlt, és lehúzta a csuklyáját. Kiderült róla, hogy a legszokatlanabb színezésű fiatal nő. A bőre fekete volt. Nem sötétbarna, mint az urabeweiek, és nem is olajosan csillogó kékesfekete, mint a monszuntépázta Klaccs lakói, hanem egy barlang fenekének éjfélfeketéje. A haja meg a szemöldöke olyan színű volt, akár a holdfény. Ugyanez a halvány derengés játszott az ajkán is. Körülbelül tizenöt évesnek tűnt, és rettentő ijedtnek.

Széltoló kénytelen volt felfigyelni rá, hogy a pálcát szorongató kéz erősen reszket. A varázsló nem volt különösebben jó megfigyelő, de ha az embernek egy darabka hirtelen halált lóbálnak közvetlenül az orra alatt, azt igen nehéz nem észrevenni. Kezdett neki derengeni — ámbár nagyon lassan, mert teljességgel új érzés volt —, hogy van olyan a világon, aki tőle fél. A fordítottja olyan gyakran fordult elő, hogy már egyfajta természeti törvénynek tekintette.

— Mi a neved? — kérdezte olyan megnyugtatóan, ahogy csak telt tőle. Az lehet, hogy a kislány fél, de *nála* van a pálca. Ha nekem ilyen pálcám lenne, gondolta, semmitől se félnék. Szóval mi a Teremtést képzelhet ez, amit megtehetnék?

— A nevem lényegtelen — válaszolta a lány.

— Szép név, bár kissé sajátos — mondta Széltoló. — Fölvilágosítanál, hogy hová viszel minket, és miért? Abból még nem lehet baj, ha megmondod.

— Krullba szállítunk titeket — felelte a lány. — És ne gúnyolódj velem, tengelyföldi, különben elsütöm a pálcát! A parancs úgy szólt, hogy elevenen kell leadnom titeket, de azt senki sem mondta, hogy egészben. A nevem Marchesa, és ötödik szintű varázsló vagyok. Megértetted?

— Nos, ha olyan jól ismered az életem történetét, akkor azt is tudnod kell, hogy én még a neofita szintre sem jutottam el — mondta Széltoló. — Igazából nem is vagyok varázsló. — Megakadt a szeme Kétvirág döbbent ábrázatán, és sietve hozzátette: — Csak amolyan varázslóféle.

— Azért nem forgathatod a mágiát, mert a Nyolc Nagy Varázsige

egyike kitörölhetetlenül bevette magát az agyadba — mondta Marchesa, és kecsesen egyensúlyozva, mialatt a lencse széles ívet írt le a tenger fölött. — Ezért rúgtak ki a Láthatatlan Egyetemről. Tudjuk.

— De hisz' az előbb azt mondtad róla, hogy ravasz és agyafúrt mágus — tiltakozott Kétvirág.

— Igen, mert aki túléli mindazt, amit ő — aminek nagy részét pont azzal a szokásával idézte magára, hogy varázslónak véli magát —, annak valamiféle mágusnak kell lennie — közölte Marchesa. — Figyelmeztetlek, Széltoló. Ha csak a leghalványabb jelét is adod annak, hogy ki akarod mondani a Nagy Varázsigét, tényleg megöllek. — Azzal idegesen ráncolta homlokát.

— Azt hiszem, hogy az lenne a legjobb, ha fognád magad, és, izé, letennél minket valahol — mondta Széltoló. — Akarom mondani, kösz, hogy megmentettél, meg minden, de ha most szépen hagynád, hogy éljük a magunk kis csendes életét, meg vagyok győződve, hogy mindnyájan…

— Remélem, nem akartok rabszolgát csinálni belőlünk — vetette közbe Kétvirág szigorúan.

Marchesa hamisítatlan döbbenettel fogadta a kijelentést.

— Dehogyis! Ez hogy jutott eszetekbe? Krullon gazdag, kényelmes és örömteli életet fogtok élni…

— Nagyszerű! — lelkendezett Széltoló.

— …csak nem túl sokáig.

Krullról kiderült, hogy egy jókora sziget, vadregényes hegyekkel és sűrű erdőkkel; a fák között itt-ott csinos fehér házak látszódtak. A terep lankásan emelkedett a Perem felé, úgyhogy Krull legmagasabb pontja gyakorlatilag kilógott a világ végén túlra. Itt építették föl a krulliak a szintén Krullnak nevezett fővárosukat, s mivel az építkezéshez fölhasznált anyagok nagy részét a Herület szolgáltatta, Krull épületeinek láttán az embernek kimondottan egy óriási flotta jutott az eszébe.

Magyarán, a szigetlakók gályákat, daukat és karavellákat építettek át művészi módon lakóházakká, ami a városnak nagyjában és egészében véve egy uszadékfából összetákolt sündisznó képét kölcsönözte. Festett orrszobrok és tengelyföldi sárkány-hajóorrok emlékeztették Krull polgárait, hogy jó szerencséjüket a tengernek köszönhetik; a raktárépületek élvitorlás barkok és óriási gályák voltak. A város lépcsőzetes teraszokban emelkedett a Korongvilág kékeszöld óceánja és a Perem fölött gomolygó felhőtenger között, s a Perevárvány nyolc színe minden ablaküvegen és Krull megszámlálhatatlan csillagászának számos teleszkóplencséjén visszatükröződött.

— Egészen rémes — szögezte le Széltoló borúsan.

A lencse elkanyarodott, és a Peremcsobaj széle felé vette az irányt. A sziget nemcsak magasabb lett Peremközeiben, hanem keskenyebb is, úgyhogy a korong egészen meg tudta közelíteni a várost a vízfelszín fölött maradva. A Perem felé néző szirtfal bástyázatát a nagy semmibe nyúló állványok tarkították. A lencse olajozottan rásiklott az egyikre, és olyan simán kötött ki, mint egy hajó a kikötői dokkban. Négy őr várta őket: ugyanolyan holdfényszínű hajuk és szurokfekete képük volt, mint Marchesának. Fegyvert láthatólag nem viseltek, de amikor Kétvirág és Széltoló fölbotorkáltak a gyalogjáróra, olyan keményen ragadták meg és tartották fogva őket, hogy a szökés gondolatát azonnal el lehetett vetni.

Aztán Marchesa meg az őrködő hidrofób varázslók hamar elmaradtak mögöttük, s az örök sietős tempóban végigtaszigálták foglyaikat egy utcán, amely a hajóházak között kanyargott. Majd elnyelte őket egy óriási épület, ami valami palotafélének tűnt, s részben magából a szirtfalból faragták. Széltoló fényben úszó alagutakat látott, és a távoli égboltra nyíló belső udvarokat. Néhány idős férfi, akinek talárja titokzatos, okkult szimbólumokkal volt kihímezve, félreállt az útból, és érdeklődve nézte, ahogy a hatos csapat elhalad. Széltoló többször is észrevett hidrofóbokat — azonnal föl lehetett ismerni őket az arcukra fagyott mélységes, tulajdon testnedveik iránt érzett undorról —, itt-ott pedig vánszorgó embereket is, akik csak rabszolgák lehettek. Nem maradt sok ideje, hogy elgondolkodjon a látottakon, mert hamarosan egy ajtó tárult fel az orruk előtt, s őket finoman, de határozottan belökték egy jókora terembe. Aztán az ajtó döngve becsapódott mögöttük.

A két utazó visszanyervén egyensúlyát körbebámult a szobában, ahol találták maguk.

— Hű! — jelentette ki végül sokatmondóan Kétvirág, miután jó darabig hiába keresett a szókincsében találóbb kifejezést.

— Ez börtöncella lenne? — tűnődött fennhangon Széltoló.

— Ez a sok arany meg selyem meg izé — tette hozzá Kétvirág bizonytalanul. — Soha életemben nem láttam még ilyet!

A gazdagon díszített terem közepén, egy dús, puha, bolyhos szőnyegen (amely annyira dús, puha és bolyhos volt, hogy Széltoló alig mert rálépni, nehogy kiderüljön róla, hogy valami borzas fenevad, ami szeret a padlón heverészni) egy hosszú, csillogó-villogó asztal állt, a legkülönfélébb ételek terhe alatt roskadozva. Volt ott egzotikus hal minden mennyiségben, egy pazar díszítéssel tálalt óriáshomár, a legnagyobb, amit a varázsló valaha látott, és rengeteg olyan különlegesség, amiről Széltolónak sejtelme sem volt, mi lehet. Óvatosan kinyúlt, és leemelt az egyik tálról valami bíborszínű gyümölcsféleséget, amit zöld, kristályos bevonat borított.

— Kandírozott tengerisün — szólalt meg mögötte egy vidám,

recsegő hang. — Ritka ínyencség.

Széltoló gyorsan visszaejtette a tálra, és sarkon fordult. Egy öregember lépett elő a súlyos függönyök mögül. Magas volt, szikár, és egynémely személyhez képest, akivel Széltoló az utóbbi időben találkozott, egyenesen jó szándékúnak tűnt.

— A tengeri-uborkapüré is nagyon finom — folytatta az öreg társalgó hangnemben. — Azok a kis zöldek zsenge tengeri csillagok.

— Kösz a felvilágosítást — mondta Széltoló elhalóan.

— Ami azt illeti, elég finomak — szólalt meg Kétvirág tele szájjal. — Azt hittem, szereted a tengeri ételkülönlegességeket.

— Mostanáig én is — mondta Széltoló. — Ez a bor miből van, préselt polipszemből?

— Tengeriszőlőből — válaszolta az öreg.

— Nagyszerű — jelentette ki Széltoló, és felhajtott egy pohárral. — Nem is rossz. Egy kicsit talán sós.

— A tengeriszőlő, az egy kocsonyás medúzafajta — magyarázta a jövevény. — És most már azt hiszem, tényleg itt az ideje, hogy bemutatkozzam. Nem tudod, hogy a barátod arca miért lett hirtelen ilyen furcsa színű?

— Gondolom, a kultúrsokk — felelte Kétvirág. — Mit mondtál, hogy is hívnak?

— Még nem mondtam semmit. Egyébként Garhartra a nevem. Én vagyok a vendéglátómester. Az az örömteli feladat jutott osztályrészemül, hogy a lehető legkellemesebbé tegyem azt az időt, amit Krullon fogtok tölteni — S ezzel meghajolt. — Ha valamire szükségetek van, csak szóljatok.

Kétvirág, baljában egy pohár gyanús állagú borral, jobbjában pedig egy kandírozott tintahallal, letelepedett egy díszes gyöngyházszékre, és elkomorodott.

— Azt hiszem, itt valami félreértés van — jelentette ki. — Először azt mondták nekünk, hogy rabszolgák leszünk…

— Közönséges kacsa! — vágott közbe Garhartra.

— Mi az a közönséges kacsa? — kérdezte Kétvirág zavartan.

— Azt hiszem, valami szárnyas — vetette oda neki Széltoló a hosszú asztal túloldaláról. — Ezeknek a pogácsáknak szerinted mennyire undorító az alapanyaga?

— …aztán rengeteg költséges varázserőt fordítanak a megmentésünkre…

— Szárított hínárból vannak! — csattant föl a Vendéglátómester.

— …de utána megfenyegetnek minket, szintén komoly mágikus energiákkal…

— Igen, gondoltam, hogy hínár vagy ilyesmi — bólogatott Széltoló. — Az ízük tényleg olyan, mint a hínáré, bár nem tapasztalatból beszélek, mert soha életemben nem voltam elég

mazochista hozzá, hogy hínárt egyek.

— …majd pedig őrök kezére adnak minket, és behajítanak ide…

— Gyöngéden belöknek — helyesbített Garhartra.

— …ebbe a megdöbbentően gazdagon berendezett szobába, ahol garmadában állnak a finomságok, és egy olyan ember üdvözöl minket, aki élete fő feladatának tekinti, hogy minket boldoggá tegyen — fejezte be Kétvirág. — Szóval, amire ki akarok lyukadni, az a következetesség hiánya.

— Ja — mondta Széltoló. — A barátom azt akarja kérdezni, hogy mikor hagyjátok abba ezt a bolondériát, és mikor kezdtek megint általánosságban kellemetlenkedni? Ez ugye, csak egy szusszanásnyi ebédszünet?

Garhartra feltartott kézzel igyekezett megnyugtatni őket.

— De kérem, kérem — tiltakozott. — Csupán elengedhetetlenül szükséges volt minél gyorsabban idehozni titeket. Eszünk ágában sincs rabszolgát csinálni belőletek. Ami ezt az aggályotokat illeti, legyetek egészen nyugodtak.

— Hál' isteneknek — mondta Széltoló.

— Igen, valójában mindössze csak föl fogunk áldozni titeket — folytatta Garhartra nyájasan.

— *Föláldoztok?* Meg akartok ölni minket? — hördült fel a varázsló.

— Megölni? Hát persze. Kétségkívül! Aligha nevezhetnénk áldozatnak, ha nem tennénk, ugye? De ne aggódjatok… viszonylag fájdalommentes halálotok lesz.

— Viszonylag? Mihez viszonyítva? — kiáltotta Széltoló. Felkapott egy magas nyakú, zöld palackot, ami színültig volt tengeriszőlő-medúzaborral, és tiszta erőből a vendéglátómesterhez vágta, aki maga elé kapta a karját, mintha védeni akarná magát.

Ujja hegyéből oktarin láng csapott ki sisteregve, s a levegőnek hirtelen sűrű, olajos tapintása lett, ami az erőteljes mágikus kisülés jele. Az elhajított palack lelassult, aztán lebegve megállt a levegőben, csak a saját tengelye körül forgott lomhán tovább.

Ugyanabban a pillanatban Széltolót valami láthatatlan erő ragadta föl, átlódította az egész termen, és nekiszögezte a szemközti fal közepének. A varázsló zihálva kapkodott levegő után, s közben vicsorgott dühében és döbbenetében.

Garhartra leeresztette a kezét, és lassan, megfontoltan beletörölte a köpenyébe.

— Remélem, tudjátok, hogy nem leltem örömömet ebben — mondta.

— Képzelem — motyogta Széltoló.

— De miért akartok föláldozni bennünket? — kérdezte Kétvirág. — Hisz' alig ismertek minket!

— Látod, itt van a kutya elásva. Nem vall túlzott jó modorra, ha az ember a barátait áldozza fel. Azonkívül benneteket, khm, előre *megneveztek*. Nem tudok sokat a szóban forgó istenről, de e tekintetben meglehetősen határozott kívánalmai voltak. Na, lassacskán mennem kell. Annyi mindent kell még megszervezni… tudjátok, hogy van ez. — A vendéglátómester kinyitotta az ajtót, aztán még egyszer visszanézett. — Kérlek, helyezzétek magatokat kényelembe, és ne aggódjatok!

— De hisz' tulajdonképpen *semmit* nem mondtál el! — panaszkodott Kétvirág.

— Nem sokra mennétek vele, nem gondoljátok? Reggel úgyis föláldozunk titeket — mondta Garhartra. — Úgyhogy emiatt ne nyugtalankodjatok! Szép álmokat! Illetve, viszonylag szépeket.

Becsukta az ajtót. Az oktarin izzás, ami ezt követően egy röpke pillanatra kirajzolta a zár körvonalait, arra engedett következtetni, hogy immár bármilyen evilági lakatos szaktudását meghaladná a kinyitása.

Csingi-lingi, giling-galang, dalolták a csengettyűk a Herület vezérkötelén a holdvilágos, Peremcsobajtól hangos éjszakában.

Terton, a 45. szakasz ügyeletese, utoljára öt évvel ezelőtt hallott ekkora zenebonát, amikor az áramlat egy óriáskrákot sodort neki a Herületnek. Kihajolt a kunyhójából, ami a tengerfenék sziklaágyába vert facölöpökre épült, mivel ezen a szakaszon nem találtak alkalmas szirtfokot, és meredten bámult a sötétségbe. Egy-két pillanatra mintha valami mozgást észlelt volna a távolban. Tulajdonképpen csónakba kellett volna ülnie, hogy megnézze, mi okozza ezt a szörnyű ricsajt. Ám ez most, a nyirkos sötétségben nem tűnt valami zseniális ötletnek, úgyhogy inkább becsapta az ajtót, némi zsákvásznat tekert az őrülten csörömpölő csengettyűkre, és megpróbált elaludni.

Nem sikerült neki, mert most már a Herület vezérkötele is ütemesen vibrált, mintha valami nagy és nehéz dolog ugrálna rajta föl s alá. Terton percekig bámulta a plafont, és igyekezett nem gondolni nagy, hosszú csápokra meg medencényi polipszemekre, végül azonban kibújt a takaró alól, elfújta a lámpást, és résnyire nyitotta az ajtót.

Valami *közeledett* felé a Herület vezérkötelén, óriási, elnyúlt, ugrásokkal: minden szökkenés több öl távolságot ívelt át. Amikor a valami fölé tornyosult, Terton egy másodpercre megpillantott valami négyszögletest, soklábút, hínár bontottat — és noha az ügyeletes őrszem se fejet, se arcvonásokat nem tudott kivenni, melyek alapján erre a következtetésre juthatott — és *nagyon* dühöset.

A kunyhót szilánkokra zúzta a szörnyeteg, amikor átviharzott rajta, Terton azonban a Herületbe kapaszkodva életben maradt. Néhány hét múlva fölszedte az arra járó begyűjtő flotta, és elszállította

Krullba, ideiglenesen, míg föl nem építik az új megfigyelőállomást. Ámde Terton, aki a kiszabadításáig eltelt idő alatt megdöbbentő fokon elsajátította a hidrofóbia tudományát, eltérített egy repülő lencsét, megszökött rajta, és számos kaland után eljutott a Nagy Nefbe, a Korongvilág legszárazabb vidékére, ahol még az éves csapadékmennyiség értéke is negatív, bár még az itteni környezetet is kibírhatatlanul lucskosnak találta.

— Az ajtót már próbáltad?

— Igen — válaszolta Kétvirág. — És ugyanúgy zárva van, mint amikor utoljára kérdezted. De még itt az ablak is.

— A menekülés legkézenfekvőbb módja — morogta Széltoló a fal közepéről. — Azt mondtad, a Peremre néz. Az ember csak kilép, átzuhan az űrön, aztán talán jéggé fagy, vagy szuperszonikus sebességgel becsapódik egy másik világba, vagy a napkorong izzó szívében köt ki.

— Próba-szerencse — mondta Kétvirág. — Kérsz egy hínárpogácsát?

— Nem!

— Mikor jössz le onnan?

Széltoló a fogát csikorgatta. A varázslat, amit Garhartra rábocsátott, ritkán használt és igen nehezen elsajátítható mágia volt: Avatarr Személyre Szóló Gravitációs Átbillentése. Míg a varázserő el nem enyészik, Széltoló teste meg lesz győződve arról, hogy a *lefelé* kilencvenfokos szöget zár be azzal az iránnyal, amelyet a koronglakók döntő többsége függőlegesnek tart. A varázsló gyakorlatilag a falon állt.

Az elhajított palack néhány öllel arrébb mozdulatlanul lebegett a levegőben. Ami a palackot illeti, számára az idő folyása — nos, tulajdonképpen nem állt meg, viszont néhány nagyságrenddel lelassult, ami azt eredményezte, hogy Széltoló és Kétvirág szemszögéből nézve több óra leforgása alatt nem egészen két hüvelyknyi utat tett meg a röppályáján. Az üveg ezüstfehéren csillogott a holdfényben. Széltoló nagyot sóhajtott, és megpróbálta kényelembe helyezni magát a falon.

— Miért nem *aggaszt* téged soha semmi? — kérdezte zsémbesen. — Itt ülünk a pácban, holnap föláldoznak minket valami idióta istenségnek, te meg csak ülsz, és kacsakagylós szendvicset zabálsz.

— Majd csak lesz valami — mondta Kétvirág.

— Úgy értem, még csak azt se tudjuk, hogy *miért* akarnak megölni minket — folytatta a varázsló.

— *Szeretnéd tudni, mi?*

— Ezt te mondtad? — kérdezte Széltoló.

— Mit?

— *Hallucinálsz* — mondta a hang Széltoló fejében.

A varázsló oldalra hőkölt.

— Ki vagy? — kiáltotta.

Kétvirág aggódó pillantást vetett rá.

— Kétvirág vagyok — felelte. — Biztos emlékszel, nem?

Széltoló a tenyerébe hajtotta az arcát.

— Szóval végül megtörténik — nyöszörögte. — Elmenőben az eszem!

— *Jó ötlet* — nyugtatgatta a hang. — *Kezd roppant zsúfolt lenni a hely itt benn.*

A Széltolót falhoz ragasztó varázslat halk pukkanással megszűnt. A varázsló nyikkant egyet, csápoló karokkal zuhanni kezdett, és szerencsés landolást hajtott végre egy kanapén, ami azonnal összetört alatta.

— *Óvatosan! Majdnem szétlapítottál.*

Széltoló fél könyökre támaszkodott, és a köpenyzsebébe nyúlt. Amikor visszahúzta a kezét, a zöld béka üldögélt a tenyerén. Dülledt szeme furcsán fénylett a félhomályban.

— Te? — mondta Széltoló.

— *Tegyél le, és húzódj hátrébb!* — pislogott a béka.

A varázsló engedelmeskedett, és maga után húzta az értetlenkedő Kétvirágot.

A szoba elsötétült. Valahonnan süvöltő-síró zaj hallatszott. Zöld, bíbor és oktarin felhőpamacsok bukkantak elő a semmiből, sebesen a békésen gubbasztó kétéltű felé kígyóztak, s örvénylés közben apró villámokkal szórták tele a termet. A békát aranyszínű derengés burkolta be, ami lassan, függőleges irányban nyúlni kezdett, s meleg, sárga fénybe vonta a szobát. A belsejében egy sötétebb, elmosódott alak tűnt föl, mely a szemük láttára vibrált és változtatta a formáját. És egész idő alatt hasogatta a fülüket az a magas, agyvelődermesztő nyüszítés, amit a nagyfeszültségű mágikus mező bocsát ki…

A mágikus tornádó ugyanolyan gyorsan enyészett el, mint ahogy feltámadt. És a terem közepén, ott, ahol korábban a sztoikusan ücsörgő zöld béka volt, mit látott a két utazó?

Egy sztoikusan ücsörgő zöld békát.

— Fantasztikus — mondta Széltoló.

A béka szemrehányóan meredt rá.

— Igazán elképesztő — mondta Széltoló savanyúan. — Egy békává varázsolt béka. Bámulatos!

— Fordulj meg! — szólalt meg mögöttük egy hang. Lágy női hang volt, szinte invitáló; az a fajta hang, amelynek a tulajdonosát az ember szívesen meghívná egy pohár italra; csakhogy ahonnan ezúttal beszélt, ott egyáltalán nem lett volna szabad lennie semmiféle hangnak.

Valahogy sikerült úgy megfordulniuk, hogy egy porcikájukat sem mozdították, mintha forgó talapzaton álló szobrok lettek volna.

Egy nőalak állt a pirkadat beköszöntét megelőző szürke fényben. Olyannak tűnt, akár… azaz első látásra… vagy inkább mégis… ami azt illeti, ő…

Széltoló és Kétvirág később egyetlen rá vonatkozó részletben sem tudtak megegyezni, azon kívül, hogy csodaszépnek tűnt (hogy pontosan milyen vonások tették csodaszéppé, azt nem tudták határozottan megállapítani), és hogy zöld volt a szeme. És nem a közönséges szemek halványzöldje, hanem a tiszta smaragdok zöldje, és úgy sziporkázott, akár a szitakötőszárny. És noha Széltoló igen kevés megbízható mágikus ismerettel rendelkezett, azt jól tudta, hogy nincs az az isten vagy istennő, akármilyen ellentmondásos és változékony minden más vonatkozásban, aki meg tudná változtatni a szeme színét és természetét…

— Sz… — kezdte. Az istennő fölemelte a kezét.

— Tudod, hogy ha kimondod a nevemet, távoznom kell — sziszegte. — Biztos emlékszel, hogy én vagyok az az istennő, aki csak akkor jelenik meg, ha nem hívják.

— Huh. Igen. Hogyne — krákogott a varázsló, és igyekezett kerülni a zöld szemek tekintetét. — Téged ugye, általában Úrnőnek neveznek?

— Igen.

— Te tényleg igazi istennő vagy? — kérdezte Kétvirág izgatottan. — Mindig szerettem volna találkozni eggyel.

Széltoló egész testében megfeszült; felkészült a várható dühkitörésre. Az Úrnő ehelyett csak elmosolyodott.

— Barátod, a varázsló majd bemutat minket egymásnak — mondta.

Széltoló köhögni kezdett.

— Khm, természetesen — felelte. — Úrnőm, ez itt Kétvirág, a turista…

— …jó néhány alkalommal álltam már szolgálatára…

— …és Kétvirág, ez a hölgy az Úrnő. *Csak* Úrnő, érted? Semmi más. Meg ne próbáld más néven szólítani, rendben? — hadarta kétségbeesetten Széltoló, és jelentőségteljes pillantásokat vetett a kis emberre, aki tudomást sem vett róluk.

Széltoló megborzongott. Természetesen nem volt ateista; a Korongon az istenek csúnyán elbánnak az ateistákkal. Minden olyan alkalommal, amikor akadt egy kis fölös aprója, bedobott egy-két rézgarast valamelyik útba eső templomi perselybe, abból az elvből kiindulva, hogy jó, ha az ember minél több barátot szerez. De általában nem foglalkozott az istenekkel, és őszintén remélte, hogy az istenek sem fognak foglalkozni vele. Az élet anélkül is elég bonyolult.

Volt azonban két isten, akik tényleg halálra rémítették. A többiek általában csak afféle fölnagyított emberek, szeretik a bort, a háborúskodást, a kicsapongást. De a Sors meg az Úrnő hátborzongatóak.

Ankh-Morporkban, az Istenek Negyedében a Sorsnak volt egy kicsiny, de vaskos, ólomból épült temploma, ahol karikás szemű, ösztövér hívek gyűltek össze sötét éjszakákon eleve elrendelt és tökéletesen értelmetlen szertartásokra. Az Úrnőnek egyáltalán nem voltak szentélyei, pedig hihetően ő a legnagyobb hatalmú istennő a Teremtés egész történetében. A Hazárdjátékosok Céhének néhány vakmerőbb tagja egy ízben kísérletet tett az Úrnő tiszteletének megszervezésére a Céh székházának legmélyebb pincéiben, és egy héten belül valamennyien áldozatául estek a nyomornak, gyilkosságnak, vagy egyszerűen csak a Halálnak. Az Úrnő volt Az Istennő, Akit Tilos Nevén Nevezni; akik keresték, sosem találtak rá, olykor azonban teljesen váratlanul segítségére sietett a bajbajutottaknak. Olykor meg eszébe se jutott. Ő már csak ilyen volt. Nem szerette a pergő rózsafüzéreket, annál inkább a dobókockák pattogását. Senki sem tudta, hogy néz ki, bár gyakran előfordult, hogy egy kártyás, aki az életét tette föl tétnek egy játszmában, fölvette a leosztott lapokat, és azokról az Úrnő arca nézett vissza rá. Persze nem mindig. Az összes isten közül az Úrnőt hízelegték körül a leggyakrabban, és az ő fejére szórták a legsötétebb átkokat.

— Nekünk odahaza nincsenek isteneink — mondta Kétvirág.

— Dehogynem — közölte az Úrnő. — Mindenkinek vannak istenei. Csak néha nem tudjátok róluk, hogy istenek.

Széltoló lélekben megrázta magát.

— Nézd — szólalt meg —, nem szeretnék türelmetlennek hangzani, de pár perc múlva néhányan be fognak toppanni ezen az ajtón, hogy elvigyenek minket innen, és megöljenek.

— Tudom — mondta az Úrnő.

— Gondolom, nem fogod megmondani nekünk, hogy *miért* — puhatolózott Kétvirág.

— De — felelte az Úrnő. — A krulliak egy bronzhajót fognak útnak indítani a Korong pereméről. Meg akarják határozni A'Tuin, a Világteknős nemét.

— Szerintem ennek nincs sok értelme — jegyezte meg Széltoló.

— Dehogyisnem. Fontold csak meg! Egy szép napon, valahol a minket körülvevő határtalan űrben, Nagy A'Tuin találkozhat a *Chelys galactica* faj egy másik példányával. Mihez kezdenek majd egymással? Megverekszenek? Vagy párosodnak? Egy kis képzelőerővel beláthatod, hogy Nagy A'Tuin neme roppant fontos lehet a számunkra. Legalábbis ezt mondják a krulliak.

Széltoló megpróbált nem gondolni párzó Világteknősökre. Nem

volt könnyű.

— Így hát — folytatta az istennő — azt vették a fejükbe, hogy egy bronzhajót lőnek ki az űrbe, két utassal a fedélzetén. Ez lesz a csúcspontja évtizedes kutatásaiknak, ám a legénység számára roppantul veszélyes vállalkozás. Ezért a kockázat mérséklése végett Krull főcsillagásza alkut kötött a Sorssal, hogy emberáldozatot fog neki bemutatni a kilövés pillanatában. A Sors cserébe megígérte, hogy rámosolyog a hajóra. Tisztességes üzlet, nem?

— És mi leszünk az áldozatok — mondta Széltoló.

— Igen.

— Azt hittem, a Sors nem szokott belemenni ilyen alkukba. Azt hittem, a Sors kérlelhetetlen — mondta Széltoló.

— Jobbára igen, de ti ketten már régóta szúrjátok a szemét. Kikötötte, hogy titeket áldozzanak fel. Úgy rendezte, hogy elmeneküljetek a kalózhajóról, aztán meg fennakadjatok a Herületen. A Sors nagyon sunyi tud lenni, ha akar.

A beszélgetésben szünet állt be. A béka nagyot sóhajtott, és bemászott az asztal alá.

— De te, ugye, segíteni fogsz nekünk? — kockáztatta meg a kérdést Kétvirág.

— Ti mulattattok engem — felelte az Úrnő. — Hiába, kicsit szentimentális vagyok. Ha szerencsejátékosok lennétek, tudnátok. Így hát egy kis időre megtelepedtem abban a béka tudatában, és ti kedvesen megmentettetek, hiszen, mint tudjuk, senki sem nézheti tétlenül, ha védtelen kis állatokat ragad a halálba a tengerár.

— Köszönjük — mondta Széltoló.

— A Sors minden erejével ellenetek van — mondta az Úrnő. — De én nem mindössze esélyt adhatok nektek. Egyetlen, picike lehetőséget. A többi már rajtatok múlik.

Ezzel eltűnt.

— Tyű! — szólalt meg egy idő múlva Kétvirág. — Életemben először láttam igazi istennőt.

Kinyílt az ajtó. Garhartra lépett be, és egy varázspálcát szögezett rájuk. Két őr állt mögötte hagyományosabb fegyverzetben, kardokkal.

— Á — mondta a Vendéglátómester társalkodó hangnemben —, látom, készen álltok.

Most — mondta egy hang Széltoló fejében.

A palack, amit a varázsló mintegy nyolc órája hajított el, mozdulatlanul lebegett a levegőben, saját külön, mágikus időmezejének börtönében. Ám a hosszú órák során a varázslat eredeti manája szép lassan elenyészett, míg a maradék mágikus energia már nem mérkőzhetett a világegyetem szabályszerűség-mezejének roppant erejével, és amikor ez bekövetkezett, a Valóság töredékmásodpercek alatt helyrebillent. Külsőleg ez oly módon nyilvánult meg, hogy a

palack kecses ívben befejezte a röppályáját, és ízzé-porrá tört a vendéglátómester fején, üvegszilánkokkal és tengeriszőlő-borral borítva el az őröket.

Széltoló megragadta Kétvirág karját, tökön rúgta a közelebb eső őrt, és magával húzta a riadt turistát a folyosóra. Mire Garhartra ájultan összeroskadt, vendégei már messze jártak.

Széltoló bekanyarodott egy sarkon, és egy erkélyen találta magát, ami egy nyitott belső udvarra nézett. Az udvar nagy részét egy mozaikkövekkel kirakott dísztó foglalta el, amelyben néhány ékszerteknős sütkérezett a vízililiomok között.

És Széltolótól néhány lépésnyire két igen meglepettnek tűnő varázsló állt, a képzett hidrofóbok feketesötétkék köpenyében. Egyikük, aki társánál gyorsabban fogta föl a helyzetet, magasba emelte karját, és belekezdett egy varázslatba.

Széltoló kurta, lucskos zajt hallott maga mellett. Kétvirág leköpte a hidrofóbot. A hidrofób fölsikoltott, és úgy hullott le a keze, mintha megcsípte volna egy darázs.

A másiknak moccanni sem volt ideje, Széltoló máris szélmalomként hadonászva rávetette magát. Egyetlen lendületes, a kétségbeesés erejével megeresztett balegyenestől a férfi átzuhant az erkély korlátján, bele a dísztóba, ami igen fura következményekkel járt: a vízfelszín ívesen behorpadt, mintha egy láthatatlan óriásballont ejtettek volna bele, a hidrofób pedig üvöltözve lebegett fölötte tulajdon taszító erőterében.

Kétvirág döbbenten meredt a különös látványra, míg Széltoló vállon nem ragadta, és egy ígéretesnek tűnő folyosótorkolat felé nem bökött. Az utazók faképnél hagyták a másik hidrofóbot, aki leköpött kezét szorongatva fetrengett a padlón, és futva menekültek tovább.

Egy ideig még hallották maguk mögött a kiabálást, de miután elhagytak egy keresztfolyosót meg egy másik udvart, az üldözés zaja elhalt. Végül Széltoló kiválasztott egy biztonságosnak látszó ajtót, bekukkantott mögé, megbizonyosodott róla, hogy senki sincs odabent, s magával húzta Kétvirágot a terembe. Aztán becsapta az ajtót, és lihegve nekitámaszkodott.

— Eltévedtünk egy palotában, valami világvégi szigeten, amit nem áll módunkban elhagyni — zihálta. — És ami még rosszabb… hé! — Félbeszakította magát, mert zilált látóidegei végre tudomására hozták, hogy hová került.

Kétvirág már a falakat bámulta.

A teremben az volt a fura, hogy az egész világegyetemet tartalmazta.

A Halál kertjében üldögélt, és a kaszáját élezte. Az már olyan éles volt, hogy még a kósza szellőket is egyetlen mozdulattal két meglepett

fuvallatra vágta szét, bár a kósza szellők nem voltak különösebben gyakoriak a Halál csöndes kertjében. A kert egy védett fennsíkon terült el, amely a Korongvilág komplex dimenzióira nézett, s mögötte az Örökkévalóság hideg, zord, néma és elképesztően magas hegyei emelkedtek.

— Sssz! — dalolta a köszörűkő. A Halál egy gyászindulót dúdolgatott, s csontsarkával kopogta hozzá az ütemet a dérlepte kövezeten.

Valaki megjelent a félhomályos gyümölcsösben, ahol az éjalmák teremtek; a széttaposott liliomok émelyítően édeskés illata lengte körül. A Halál bosszúsan fölnézett, egyenest egy szempárba, ami fekete volt, akár egy macska belülről, és messziről ködlő csillagok pöttyözték, melyeknek nem volt megfelelője az ismert csillagképek közt a való világban.

A Halál és a Sors farkasszemet nézett egymással. A Halál vigyorgott — persze nemigen volt más lehetősége, lévén kérlelhetetlen csontból — és folytatta munkáját. A köszörűkő ütemesen sziszegett a kaszapenge mentén.

— Feladatom van a számodra — mondta a Sors. A szavai nekiszálltak a Halál kaszájának, amely azon nyomban magán- és mássalhangzókra hasította szét őket.

MÁRA MÁR ÉPP ELÉG FELADATOM VAN — felelte a Halál a transzurán elemeknél súlyosabb hangon. — PSZEUDOPOLISZBAN DÜHÖNG A FEHÉR PESTIS, ÉS SIETNEM KELL, HOGY MEGSZABADÍTSAM A POLGÁROKAT A KARMAIBÓL. MÁR ÉVSZÁZADOK ÓTA NEM VOLT ILYEN JÁRVÁNY. AZ UTCÁKAT KELL RÓNOM, AMINT AZ KÖTELESSÉGEM.

— A kis csavargó meg a kóbor varázsló ügyére céloztam — mondta a Sors halkan. Letelepedett a Halál fekete köpönyeges alakja mellé, és azt a távoli, soklapú drágakövet figyelte, ami a Korongvilág univerzuma volt erről a jó kilátást nyújtó, dimenzión kívüli helyről nézve.

A köszörűkő dala abbamaradt.

— Órák kérdése, és végük — közölte a Sors. — Én rendeztem így.

A Halál megmoccant, és a köszörűkő újra dalolni kezdett.

— Azt hittem, örülni fogsz — mondta a Sors.

A Halál vállat vont, ami különösképp kifejező gesztus olyasvalaki esetében, akinek látható alakja egy csontváz.

RÉGEBBEN VALÓBAN VADUL ÜLDÖZTEM ŐKET — mondta —, DE VÉGÜL ESZEMBE JUTOTT, HOGY ELŐBB-UTÓBB MINDENKINEK MEG KELL HALNIA. RÁSZEDHETŐ, ÁM VÉGSŐ SORON ELUTASÍTHATATLAN VAGYOK, MONDTAM MAGAMNAK. AKKOR MEG MINEK IDEGESKEDJEK?

— Engem se lehet becsapni! — csattant fel a Sors.

AZT MONDJÁK — vigyorgott tovább a Halál.

— Elég! — kiáltotta a Sors, és talpon termett. — Meg fognak halni! — Kék tűzoszlop csapott fel, és az isten eltűnt.

A Halál bólogatott magában, és folytatta munkáját. Néhány perc múlva elégedetten vette szemügyre a pengét. Fölállt, megcélozta a kaszával a kőpad végén égő vastag faggyúgyertyát, és két villámgyors mozdulattal háromfelé vágta a lángját. Vigyorgott.

Nem sokkal később nekilátott, hogy fölnyergelje fehér paripáját, amely egy istállóban volt elszállásolva a ház mögött. A ló barátságosan megböködte őt az orrával; bár rőtvörös szeme volt, és olyan finom szőre, akár az olajozott selyem, mégis igazi, hús-vér élőlény volt, és minden valószínűség szerint jobb bánásmódban részesült, mint a Korongvilág legtöbb hátasállata. A Halál nem volt rossz gazda. Keveset nyomott, és bár hazafelé menet mindig jól megtömte nyeregzsákját, a kárhozott lelkek súlya is elhanyagolható.

— Ez a rengeteg világ! — ámuldozott Kétvirág. — Fantasztikus!

Széltoló fölhorkant, és folytatta a csillagokkal telezsúfolt terem óvatos felderítését. Kétvirág egy bonyolult asztrolábiumot nézegetett, amelynek a közepén sárgarézből kidolgozva ott volt az egész Nagy A'Tuin-Elefánt-Korong rendszer, apró drágakövekkel díszítve. Csillagok és bolygók forogtak körülötte finom ezüstdrótokon.

— Fantasztikus! — ismételte a kis ember. Körülötte a falakat szurokfekete bársonybevonat borította, amelyen apró, fehéren foszforeszkáló gyöngyökből csillagképeket formáltak ki, úgyhogy az embernek a teremben állva az az érzése támadt, a csillagközi űrben lebeg. A falak mentén rajzállványok sorakoztak, Nagy A'Tuinról készített óriási vázlatokkal, a Herület különböző pontjairól nézve: minden roppant pikkely és meteorkráter gondosan föltüntetve rajtuk. Kétvirág csak nézett, s szemébe ábrándos csillogás költözött.

Széltoló mélységesen aggódott. A legjobban az a két öltözet aggasztotta, amelyek egy fogason lógtak a terem közepén. Bizonytalanul kerülgette őket.

Puha, fehér bőrből készültek, és tele voltak szíjakkal, csatokkal, rézfúvókákkal, meg számos más, ismeretlen rendeltetésű, ám annál gyanúsabb szerkezettel. A nadrágrészük magas szárú, vastag talpú csizmában végződött, a ruhaujjakhoz pedig egy-egy nagy, rugalmas bőrkesztyűt rögzítettek. A legkülönösebb azonban a két nagy rézsisak volt, amiket nyilván a ruhák nyakán körbefutó nehéz gallérféleséghez kellett erősíteni. A sisakok teljesen hasznavehetetlenek voltak: egy könnyű karddal még akkor sem lett volna nehéz széthasítani őket, ha az ember történetesen elhibázza rajtuk azt a nevetséges kis üvegablakot ott elöl. Mindkét sisakot fehér tollbokréta díszítette, amitől egyáltalán semmit sem javult összképük.

Széltolóban homályos gyanú ébredezett ezekkel a ruhákkal kapcsolatban.

A fogas előtt egy asztal állt, amin csillagtérképek és számokkal telefirkált pergamenek hevertek. Akárki fogja is viselni ezeket az öltözékeket, bizonyára azt várják el tőle, hogy vakmerően nekivágjon azoknak a régióknak, ahová még soha ember nem merészkedett — leszámítva pár balszerencsés tengerészt, akik nem számítanak. Széltoló gyanúja hátborzongató előérzette változott.

Sarkon fordult, és látta, hogy Kétvirág tűnődve nézi.

— Ne… — kezdte rá sürgetően Széltoló, ám a kis ember ügyet se vetett rá.

— Az istennő azt mondta, hogy két embert akarnak a Peremen túlra küldeni — mondta csillogó szemekkel —, és emlékszel még, mit mondott Tethis a hidegről, meg hogy védekezni kell ellene? Erre a krulliaknak is rá kellett jönniük. Ezek a ruhák *űr*páncélok.

— Nekem inkább zűrnek tűnik — vágta rá Széltoló kapkodva, és karon ragadta a turistát —, úgyhogy ha lennél szíves velem jönni, nem ücsöröghetünk itt örökké…

— Miért muszáj neked mindig *pánikba* esni? — kérdezte Kétvirág nyűgösen.

— Mert gondolatban lepergett előttem az egész eljövendő életem, és valahogy rövidebbnek tűnt, mint szerettem volna, és ha nem szedelőzködsz azonnal, hát én esküszöm itt hagylak, mert ahogy én ismerlek, másodperceken belül azzal fogsz előállni nekem, hogy vegyük fel ezeket a…

Kinyílt az ajtó.

Két tagbaszakadt ifjú lépett a szobába. Teljes öltözékük egy vászon alsónadrágból állt. Fejenként. Az egyikük még mindig buzgón törülközött. Különösebb meglepetés nélkül odabiccentettek a két szökevénynek.

A magasabbik leült egy padra az űrpáncélokkal szemben, odaintette magához Széltolót, és így szólt:

— ?Tyø yur åtl ha sooten gåtrunen?

És ez kínos volt, mert bár Széltoló szakértőnek tekintette magát a Korongvilág nyugati körcikkén beszélt legtöbb nyelv terén, krulliul életében először szólították meg, és egy büdös szót sem értett belőle. Hasonló volt a helyzet Kétvirággal is, őt azonban ez nem tartotta vissza attól, hogy mély lélegzetet véve előrelépjen.

A fény sebessége a Korongvilágot körülvevő sűrű mágikus közegben viszonylag lassúnak mondható, nem sokkal haladja meg azt a sebességet, amellyel más, kevésbé felpörgetett univerzumokban a hang szokott mozogni. Ám még így is a fény volt a leggyorsabb dolog a Korongvilágon, kivéve persze Széltoló gondolatait a mostanihoz hasonló helyzetekben.

Egy pillanat alatt rájött, hogy a turista az ő saját, egyedi nyelvtudományával akar próbálkozni, ami azt jelenti, hogy tagoltan és harsányan beszél az anyanyelvén.

Széltoló könyöke meglódult, egyenest Kétvirág bordáinak. Amikor a kis ember döbbenten a varázslóra emelte fájdalomtól eltorzult arcát, Széltoló kihúzott a szájából egy képzeletbeli nyelvet, és úgy tett, mintha egy képzeletbeli ollóval levágná.

A második chelonauta — mert ez volt a hivatása ezeknek a rettenthetetlen férfiaknak, akikre az a sors vár, hogy rövidesen útra keljenek Nagy A'Tuinhoz — fölnézett a térképasztalról, és ámulva figyelte mindezt. Sűrű, hősi szemöldöke belevonaglott a tagolt beszéd erőfeszítésébe.

— ?Hør yu latrain nør u? — kérdezte.

Széltoló mosolygott, bólogatott, s közben a chelonauta felé taszigálta Kétvirágot. Amikor látta, hogy a turista egyszerre csak különös figyelmet szentel egy jókora rézteleszkópnak, ami az asztalon hever, lélekben megkönnyebbülten felsóhajtott.

— !Sooten u! — adta ki az utasítást az ülő chelonauta. Széltoló bólogatott, mosolygott, leakasztotta a fogasról az egyik nagy rézsisakot, és amilyen keményen csak bírt, lesújtott vele a férfi fejére. A chelonauta halk hördüléssel összerogyott.

A társának egyetlen meglepett lépésre maradt ideje, aztán Kétvirág amatőr mozdulattal, de meglehetősen hatásosan kupán vágta a teleszkóppal. Azon nyomban elhanyatlott.

Széltoló és Kétvirág egymásra néztek a vérfürdő fölött.

— Jól van, *rendben!* — csattant fel Széltoló; érezte, hogy alulmaradt valami kimondatlan vetélkedésben, csak abban nem volt egészen biztos, hogy miben. — Ne fáraszd magad azzal, hogy kimondod! Valaki odakint azt várja, hogy ez a két fickó perceken belül kimasírozzon innen az űrpáncélokban. Gondolom, azt hitték, rabszolgák vagyunk. Gyere, segíts: rejtsük el őket az állványok mögé, aztán, és aztán…

— …legjobb lesz, ha fölvesszük ezeket — jelentette ki Kétvirág, és leakasztotta a másik sisakot.

— Igen — felelte Széltoló. — Amint megláttam ezeket a vacakokat, azonnal *tudtam,* hogy valahogy ránk fognak kerülni. Ne kérdezd, honnan… Azt hiszem, csak azért jutott eszembe, mert jelen pillanatban körülbelül ez a legrosszabb, ami történhet velünk.

— Nos, te magad mondtad, hogy nincs más módja a menekülésnek — jelentette ki Kétvirág, miközben a fején keresztül igyekezett magára cibálni az űrpáncél felsőrészét. — Az áldozati oltárnál bármi jobb.

— Az első adandó alkalommal megpattanunk! — mondta Széltoló. — Nehogy mást vegyél a fejedbe!

Ingerült mozdulattal magára rántotta az űrpáncélt, és sikerült belevernie a fejét a sisakba. Eszébe jutott, hogy odafönt van Valaki, aki rajtuk tartja a szemét.

— Kösz a segítséget — mondta keserűen.

Krull városának és országának legszélét egy hatalmas, félköríves amfiteátrum foglalta el, több tízezer férőhellyel. Az aréna ama praktikus okból volt csupán félköríves, mert a Peremcsobaj fölött gomolygó hatalmas felhőtengerre nézett. Telt ház volt, és a tömeg már kezdett morgolódni. Elvégre a polgárok azért jöttek, hogy lássanak egy kettős emberáldozatot, meg a nagy, bronz űrhal kilövését. Egyelőre egyik eseményre sem került sor.

A főcsillagász magához intette a főindítót.

— Nos? — mondta, és sikerült ebbe az egyetlen szótagba annyi dühöt és rosszindulatot sűrítenie, hogy az egy lexikonra is elegendő lett volna. A főindító elsápadt.

— Még mindig semmi, Kiválóságod — hebegte, aztán kissé elbizonytalanodva hozzátette: — Illetve Kiválóságod bizonyára örülni fog a hírnek, hogy Garhartra mester végre magához tért.

— Én igen, de ő csöppet sem fog örülni neki — mondta a főcsillagász.

— Igenis, Kiválóságod.

— Mennyi időnk van még?

A főindító a gyorsan emelkedő napkorongra sandított.

— Harminc perc, Kiválóságod. Azután Krull el fog távolodni Nagy A'Tuin farkától, és a *Potens Utazó* menthetetlenül elvész a teknősközi űrben. Már beállítottam az automata irányítást, úgyhogy…

— Rendben, rendben — intette le a főcsillagász egy mozdulattal. — A kilövésnek mindenképpen meg kell történnie. Persze a kikötő őrzéséről sem szabad megfeledkezni. Ha azt a két nyavalyást elkapják, személyesen vállalom magamra a kivégzésükkel járó örömteli fáradságot.

— Igenis, Kiválóságod. Izé…

A főcsillagász arca elkomorodott.

— Mi más mondanivalód van még, ember?

A főindító nagyot nyelt. Ez az egész méltánytalan, ő sokkal inkább gyakorlati mágus, mint diplomata; épp ezért sózta rá néhány bölcsebb koponya a kellemetlen hírek átadásának feladatát.

— Egy szörnyeteg tört elő a tenger mélyéről, és támadás alá vette a hajókat a kikötőben — mondta. — Most érkezett a hírrel a futár.

— Nagy szörnyeteg? — kérdezte a főcsillagász.

— Nem különösebben, Kiválóságod, de a jelentések szerint roppantul *ádáz*.

Krull és a Herület egyeduralkodója egy pillanatra fontolóra vette

a hallottakat, aztán vállat vont.

— A tenger tele van szörnyekkel — jelentette ki. — Ez az egyik fő jellemzője. Intézzétek el. És… főindító mester?

— Kiválóságod?

— Arra az esetre, ha még sokáig tartana ez a huzavona, szeretném az emlékezetedbe idézni, hogy két fő feláldozására készülünk. Elképzelhető, hogy nagyvonalú leszek. és bővíteni fogom a keretet.

— Igenis, Kiválóságod. — A főindító sietve eliszkolt, és hatalmas kő esett le a szívéről, hogy ép bőrrel elkerült az uralkodó mellől.

A *Potens Utazó,* amely már rég nem emlékeztetett arra a tompa fényű bronzöntvényre, amit néhány napja kiszabadítottak az agyag öntőformából, békésen pihent bölcsőjében egy fatorony tetején, az aréna közepén. Sínpálya futott tőle a Perem felé, mely néhány öllel az utolsó sziklák után éles szögben fölfelé fordult.

A megboldogult Aranyszemű Dactylos, a *Potens Utazó* és a kilövőállvány tervezője, azt állította, hogy ez az apró módosítás csak a hajó biztonságát szolgálja, nehogy ízzé-porrá zúzódjon a kiálló szirteken kalandos útja legelején. Talán csak véletlen egybeesés volt, hogy ennek a kis változtatásnak hála, a bronzhal indulás előtt hatalmas lazacként fogja magát a levegőbe dobni, és színpadiasan megcsillan majd a napfényben, mielőtt elnyelné a Peremcsobaj felhőóceánja.

Kürtszó harsant az aréna bejáratánál. Bemasírozott a chelonauták díszőrsége; a tömeg ujjongásban tört ki. Aztán a fehér páncélos felfedezők maguk is kiléptek a napfényre.

A főcsillagásznak azonnal derengeni kezdett, hogy itt valami nem stimmel. A hősök járása például más, mint a közönséges embereké. Legalábbis biztosan nem kacsáznak, márpedig az egyik chelonauta az amfiteátrumban határozottan ezt tette.

Az összegyűlt krulliak moraja fülsiketítő volt. Amint a chelonauták és őreik átkeltek a nagy arénán, és elhaladtak a számtalan oltár mellett, amit a különféle krulli szekták papjai és varázslói emeltek, hogy a vállalkozás sikerét biztosítsák, a főcsillagász elkomorodott. Mire a csapat félúton járt, már levonta a helyes következtetéseket. Mire a chelonauták a zsilipajtóhoz támasztott létrához értek — érdekes, de mintha lett volna bennük egy árnyalatnyi vonakodás —, a főcsillagász már talpon volt. ám szavai belevesztek a tömeg zúgásába. Jobb karját a magasba emelte, ujjait szétterpesztette a támadó varázslók hagyományos varázsigevető pózában, s a szája mozgásáról bármelyik kóbor ajakról olvasó, aki az adott pillanatban épp a helyszínen tartózkodik, és konyít valamit a mágia alapjaihoz, azonosíthatta volna Nyugipogi Lilásfekete Átkának kezdőszavait. Ajakról olvasók nem voltak az arénában, de ha lettek volna, kétségkívül sürgősen kereket oldanak.

A befejező szavak azonban nem hangzottak el. A főcsillagász döbbenten oldalra fordult, mert az amfiteátrum boltíves főbejárata körül váratlanul heves mozgolódás támadt. Őrök szaladtak ki a napfényre fegyverüket elhajigálva, s menekültek a szélrózsa minden irányába: ki az oltárok mögé bújt el, ki felmászott az aréna falán a padsorok közé.

Mögöttük valami bizonytalan dolog körvonalai bontakoztak ki, s a bejárat közelében ülő krulliak abbahagyták a dobhártyareszkettető éljenzést, és szótlanul, de elszántan menekülni kezdtek.

A *valami* alacsony hínárdomb volt; lassan mozgott ugyan, ám céltudatosságában volt valami baljóslatú. Az egyik őrnek sikerült úrrá lennie iszonyatán: útját állta a szörnynek, és ráhajította a dárdáját. A fegyver cuppanva tűnt el a hínárkötegek között. A tömeg felzúdult — aztán hátborzongató hirtelenséggel némult el, mert a hínárdomb meglódult, és maga alá temette a vakmerő férfiút.

A főcsillagász kurta kézlegyintéssel semmivé foszlatta Nyugipogi hírhedt Atkának formálódó energiáit, és gyorsan kimondta figyelemre méltó repertoárjának egyik leghatalmasabb varázsigéjét, a Pokoltűz Enigmát.

Ujjai között izzó spirálvonalakban szikrázott az oktarin láng, ahogy leírta a varázslat bonyolult rúnáját a levegőbe, majd mennydörgésszerű zaj és kék füstkitörés kíséretében a szörnyeteg felé hajította.

Szívet melengető robbanás hallatszott, s vérvörös lángnyelv csapott fel a derült, hajnali égre, megperzselt hínárfoszlányokat szórva szerteszét. Néhány percig gomolygó füst- és gőzfelhő takarta el a szörnyet, s mire szétoszlott, a hínárdombnak nyoma sem volt többé.

Helyette hatalmas, feketére perzselt kör éktelenkedett a kövezeten, aminek a szélén még mindig füstölgött néhány barnamoszat-cafat.

A kör közepén pedig egy teljesen mindennapos, bár elég nagyméretű tengerészláda állt. Még csak meg sem pörkölődött. Valaki az aréna túloldalán nevetni kezdett, jókedve azonban pillanatokon belül elmúlt, mert a láda hirtelen tucatnyi apró lábat növesztett, felállt, és farkasszemet nézett a főcsillagásszal. Teljesen mindennapos, bár elég nagyméretű tengerészládáknak persze általában nemigen van szemük, amivel farkasszemet nézhetnének, ám ez minden kétséget kizáróan így tett. A főcsillagász ezt a bőrén érezte, s mi több: annak is a tudatában volt, hogy ez a teljesen közönséges berendezési tárgy most valami leírhatatlan módon résnyire szűkített szemmel nézi őt.

A láda kérlelhetetlenül megindult feléje. A főcsillagász megborzongott.

— *Mágusaim!* — sikoltotta. — *Hol vannak a mágusaim?*

Az aréna különböző pontjain holtsápadt emberek kukkantottak ki

az oltárok mögül és a padsorok alól. A bátrabb lelkek egyike, miután egy pillantást vetett a főcsillagász vörösödő ábrázatára, fölemelte reszkető kezét, s sietve megeresztett egy mennykőcsapást, mely telibe találta a ládát, és vakító, fehér szikrazáporban pattant le róla.

Ez volt a jel Krull valamennyi mágusa, boszorkánymestere és szellemidézője számára, hogy buzgón talpon teremjen, és halálra rémült mestere színe előtt elsüsse az első varázslatot, ami éppen kétségbeesett eszébe jut. Mágikus energiák sisteregtek és pattogtak a levegőben.

A láda eltűnt a sziszegve fuzionáló mágikus részecskék felhőjében, amely gomolyogva terjedt, s közben gyötrődve vonagló, rémisztő alakok formálódtak belőle. Varázslat varázslat után süvített az általános tusába. A fortyongó *valamiből,* amely oszlopként emelkedett a magasba a láda helyén, nyolcszínű tűzgömbök és oktarin villámsugarak lövelltek szét mindenfelé.

Utoljára a Varázslóháborúkban összpontosítottak ennyi mágiát ilyen kis területre. A levegő vibrált és csillámlott. A varázslatok gellert kaptak a hihetetlen erejű mágikus erőtéren, s rövid életű vad varázslatokat hoztak létre, melyeknek kurta működése hátborzongató volt és irányíthatatlan. A tekergőző, bugyborgó massza alatt repedezni és olvadni kezdett a kövezet, sőt az egyik kockakő átváltozott valami olyasmivé, amiről célszerűbb szót sem ejteni, és nyáladzva elvonult egy alvilági dimenzióba. Egyéb furcsa mellékhatások is jelentkeztek. A viharból kis ólomkockák zápora pattogott az aréna rengő padlatára, földöntúli szörnyalakok kuncogtak és integettek obszcén módon; a levegőben négyoldalú háromszögek és kifordított körök tűntek fel röpke másodpercekre, majd ismét beleolvadtak a féktelen, nyers mágia dübörgő-rikoltozó szökőkútjába, mely az olvadt márványlapokból fakadt, és egész Krullt elborította. Hiába hagyta abba a varázslást a mágusok döntő többsége, hiába szaladtak szerteszét a csillagászok — a *dolgot* most már az oktarin részecskék szakadatlan áramlása táplálta, ami a Korongvilágon mindig Peremközeiben a legerősebb. Krull egész szigetén csütörtököt mondott minden mágia, mert a felhő a terület összes szabad *manáját* magába szívta (immár negyed mérföld magas volt, és a leírhatatlan, lidércnyomásos alakokat öltött); a hidrofóbok sikoltozva a hullámok közé zuhantak lencséikkel, a varázsitalok mosogatólévé változtak a bedugaszolt üvegcsékben, a varázskardok elolvadtak, és kicsöpögtek a hüvelyükből.

Mindez azonban egy pillanatra sem tartotta föl a felhő legmélyén a *valamit.* Most már tükörfényesen csillogott a körülötte tomboló energiaviharban, s lassú, határozott léptekkel haladt a főcsillagász felé.

Széltoló és Kétvirág lenyűgözve kísérték figyelemmel az eseményeket a *Potens Utazó* kilövőtornyának fedezékéből. A díszőrségnek már rég nyoma veszett, csak elhajigált fegyverek maradtak utánuk.

— Nos — szólalt meg végül Kétvirág —, a Poggyászra már keresztet vethetek.

És nagyot sóhajtott.

— Ne hidd — mondta Széltoló. — A tudákos körtefa teljesen ellenálló a mágia minden ismert megnyilvánulási formájával szemben. És mindenhová követi a gazdáját, akármerre kószál. Így legalább ha meghalsz, és a mennyekbe jutsz, mindig lesz egy váltás zoknid a másvilágon. Én viszont egyelőre nem óhajtok meghalni, úgyhogy induljunk!

— Hová? — kérdezte Kétvirág.

Széltoló felkapott egy számszeríjat meg egy köteg nyílvesszőt.

— Akárhová, csak el innen — mondta.

— És mi lesz a Poggyásszal?

— Miatta ne aggódj! Ha a vihar fölemészti a környék összes szabad mágiáját, le fog csendesedni.

A mágikus kitörés máris csillapodóban volt. A gomolygó felhő továbbra is ott dagadozott az aréna közepén, de már határozottan vérszegénynek és ártalmatlannak tűnt. Ahogy Kétvirág nézte, bizonytalanul oszladozni kezdett.

Hamarosan önmaga halovány szellemévé sápadt. A Poggyász már tisztán kivehető volt: egy lapos sziluett a szinte láthatatlan lángok között. Körülötte végigrepedtek és felpúposodtak a gyorsan lehűlő kőlapok.

Kétvirág halkan odaszólt a Poggyászának. Az megtorpant az elgyötört kövezeten, és egy pillanatra mintha feszülten fülelt volna; aztán tucatnyi apró lábának bonyolult manőverével sarkon fordult, és megindult a *Potens Utazó* felé. Széltoló savanyúan nézte. A Poggyásznak őselemi természete volt, agya jóformán semmi, legszívesebben a földbe tiport volna mindenkit, aki ártalmára van a gazdájának, és a varázsló cseppet sem volt biztos benne, hogy a belseje ugyanabban a téridőben létezik, mint a külseje.

— Egy karcolás sincs rajta! — mondta Kétvirág vidáman, amikor a láda letelepedett eléje. Fölnyitotta a fedelét.

— Szerinted ez a legmegfelelőbb idő alsóneműt váltani? — kapott a fejéhez Széltoló. — Egy perc múlva megint itt lesz az a rengeteg őr, pap és varázsló, s biztosra veheted, hogy *tombolni* fognak, ember!

— Víz — motyogta Kétvirág. — Az egész láda vízzel van tele!

Széltoló átkukkantott Kétvirág válla fölött. Ruháknak, pénzeszsákoknak és a turista többi poggyászának nyoma sem volt. Az utazóláda színültig volt vízzel.

Váratlanul egy hullámfodor tűnt fel benne, és átcsapott a láda peremén. Elérte a kövezetet, de nem ömlött szét, hanem határozottan egy láb alakját kezdte magára ölteni.

Egy másik láb következett, aztán egy vaskos derék, s egyre több víz szökött ki a ládából, mintha valami láthatatlan öntőformát kellene kitöltenie. Néhány pere múlva Tethis, a tengeri troll állt előttük pislogva.

— Nahát — mondta végül. — Szóval ti vagytok azok. Gondolom, nem kéne meglepődnöm.

Döbbent arckifejezésükre ügyet sem vetve körülnézett.

— Képzeljétek, békésen üldögélek a kunyhóm előtt, nézem a naplementét, hát egyszerre csak nekem ront a vízből ez a valami, és egyetlen falásra lenyel — mondta. — Meglehetősen különösnek találtam. Hol vagyunk?

— Krullban — felelte Széltoló. Közben szúrósan meredt az immár zárt fedelű Poggyászra, aminek valahogy sikerült önelégült benyomást keltenie. A Poggyásznak ugyan kedvelt szokása volt mások lenyelése, de ha utána az ember kinyitotta, semmi mást nem talált benne, csak Kétvirág szennyesét. Széltoló hirtelen mozdulattal föltépte a láda fedelét. Semmi sem volt benne, csak Kétvirág szennyese. Tökéletesen szárazon.

— Nocsak, nocsak — mondta Tethis, és fölnézett. — Hé! — kiáltotta. — Nem ez az a hajó, amit ki akarnak lőni a Peremen túlra? Az? Csak az lehet!

Egy nyíl suhant át a mellkasán, fehér szélű habfodrokat kavarva. Tethis észre sem vette. Széltoló viszont igen. Az aréna peremén katonák kezdtek föltünedezni, s néhányan közülük már a bejárati árkádok alá is bemerészkedtek.

Újabb nyílvessző pattant le a kilövőtoronyról Kétvirág mögött. Ilyen távolságból nem volt nagy átütő ereje, de csak idő kérdése, és…

— Gyorsan! — mondta Kétvirág. — A hajóba! Arra nem mernek lőni!

— *Tudtam,* hogy ezt fogod javasolni — nyögött fel Széltoló. — *Tudtam* előre!

Elkeseredetten a Poggyász felé rúgott. Az néhány hüvelyknyit hátrált, és fenyegetően eltátotta a fedelét.

Valahonnan egy dárda ívelt elő, és remegve megállapodott a torony fájában, a varázsló füle mellett. Széltoló kurtácska sikolyt hallatott, és már iszkolt is fölfelé a többiek után a létrán.

Nyilak süvítettek körülöttük, mire felértek a *Potens Utazó* tetején végighúzódó futóhídra. Kétvirág kocogott elöl, s arckifejezésében Széltoló szerint kissé nagy hangsúlyt kapott a visszafojtott lelkesedés.

A hajótest közepén hatalmas, kerek, bronz csapóajtó nyílt a belső kabinba, hevederpánttal lezárva. A troll meg a turista letérdeltek, és

nekilátottak, hogy kinyissák.

A Potens Utazó szívében órák óta csorgott a finom szemű homok egy szakértő módon megtervezett tartályba. E pillanatban a tartály megtelt, lebillent, és mozgásba hozott egy gondosan kiegyensúlyozott ellensúlyt. Az ellensúly kirántotta egy bonyolult kis szerkezet rögzítőtűjét. Egy lánc lassan kezdett leereszkedni. Döndülés hallatszott…

— Mi volt ez? — kérdezte Széltoló izgatottan. Lenézett.

A nyílzápor hirtelen abbamaradt. A papok és katonák tömege mozdulatlanul állt, s fürkészően bámulta a hajót. Egy alacsony, nagyon ideges emberke tolakodott előre közöttük, és valamit kiabálni kezdett.

— Mi mi volt? — kérdezte Kétvirág, miközben egy szárnyas csavarral bajlódott.

— Azt hittem, hallok valamit — mondta Széltoló. — Nézd — tette hozzá —, fenyegessük meg őket, hogy összetörjük ezt az izét, ha nem eresztenek el, jó? Ne csináljunk semmi többet, jó?

— Ja — felelte Kétvirág bizonytalanul, és leült a sarkára. — Ez az — mondta. — Most már ki tudjuk nyitni.

Néhány izmos férfi kapaszkodott a létrán a hajó teteje felé. Széltoló felismerte köztük a két chelonautát. Kardokat villogtattak.

— Én… — kezdte.

A hajó meglódult, majd végtelen lassúsággal megindult előre a sínpályán.

A fekete iszonyatnak e pillanatában Széltoló látta, hogy a trollnak meg Kétvirágnak végre sikerült fölemelnie a csapóajtó fedelét. Odabent egy fémlétra vezetett le a kabinba. A troll eltűnt az űrhal gyomrában.

— Tisztuljunk innen, míg lehet — suttogta Széltoló. Kétvirág ránézett; arcára furcsa, eszelős mosoly ült ki.

— Csillagok — mondta a turista. — Világok. Az egész feneette égbolt tele van világokkal. És senki se fogja látni őket. Csak én. — S ezzel a zsilipnyílásba lépett.

— Te teljesen megbolondultál — mondta Széltoló rekedten, s közben igyekezett megtartani az egyensúlyát, mert a hajó egyre gyorsult. Épp akkor fordult sarkon, amikor az egyik chelonauta egy hatalmas ugrással megpróbálta áthidalni a kilövőtorony és az *Utazó* közti távolságot, a hajó domború oldalára huppant, egy pillanatig kétségbeesetten kapkodott fogódzó után, aztán ordítva eltűnt a mélyben.

Az *Utazó* sebessége egyre nőtt. Kétvirág kobakján túl Széltoló látta a napfényes felhőóceánt, meg a lehetetlen Perevárványt, amint csábítóan sziporkázik mögötte, s integetve csalogatja vesztükbe a bolondokat…

Ezenkívül néhány tucat krullit is látott, akik a kilövőrámpa meredek oldalán kapaszkodtak fölfelé, és egy hatalmas gerendát vonszoltak magukkal, hogy feltartóztassák a száguldó hajót, mielőtt eltűnne a Perem mögött. Dactylos mester bronzhala rá is futott a gerendára, amit az utolsó pillanatban, hihetetlen erőfeszítések árán gördítettek eléje a sínekre, ennek azonban csak annyi eredménye lett, hogy a hajó kissé megbillent, Kétvirág lába alól kicsúszott a talaj, és lepottyant a kabinba, a csapóajtó pedig visszazuhant a helyére, néhány tucat apró biztosítópecek szörnyűséges kattanásától kísérve. Széltoló hasra vágta magát, és nyöszörögve feszegetni kezdte őket, mindhiába.

A felhőóceán most már jóval közelebb volt. Maga a Perem, az amfiteátrum sziklás széle, szinte ijesztően közel.

Széltoló fölállt. Most már csak egyetlen dolgot tehetett, s ő azonnal meg is cselekedte. Habozás nélkül pánikba esett, ugyanabban a pillanatban, amikor a hajó orra elérte a fölfelé kanyarodó sínszakaszt, s a *Potens Utazó* lazacként ugorva vetette föl magát az égre, túl a Peremen.

Néhány másodperccel később apró lábak tucatjainak dübörgése harsant, és a Poggyász nekifutásból elrugaszkodott a világ végéről. Kis lábai még akkor is elszántan rúgkapáltak, amikor pörögve aláhullott a Világegyetembe.

A VÉG

Széltoló magához tért, és megborzongott. Szörnyű hideg volt.

Szóval ilyen érzés, gondolta. Ha az ember meghal, valami hideg, nyirkos, ködös és dermesztő helyre kerül. A Hádész, ahol a holtak jajongó lelkei örökké a búbánat mocsarait járják, a festői lidércfények és hullalámpások… De álljunk csak meg egy pillanatra!

Az nem létezik, hogy a Hádész *ennyire* kényelmetlen hely legyen. Márpedig Széltoló roppant kényelmetlenül érezte magát. Sajgó hátának egy vastag ág feszült, karjátlábát gallyak horzsolták véresre, s a koponyájában lüktető fájdalomból ítélve a fejét valószínűleg beleverte valamibe. Ha ez Hádész, akkor Hádész maga a pokol… Álljunk csak meg egy pillanatra!

Fa. Széltoló igyekezett erre a szóra összpontosítani, mely váratlanul merült fel tudata legmélyéről, bár ezt a zúgást a fülében meg a szeme előtt táncoló színes karikák nem kis mértékben megnehezítették. Fa. Tölgy, bükk, fenyő, nyír, berkenye, mangrove, baobab. Ez az. Ágak meg gallyak meg izék. És Széltoló, aki fennakadt rajtuk. Fa. Csuromvíz fa. Körös-körül hideg, fehér fellegek. Alul is. Bár ez kimondottan furcsa.

A varázsló élt, és összevissza törve lógott egy kis tüskefán, mely egy sziklaszirt egyik hasadékában nőtt, ami a Peremcsobaj habzó, fehér falából állt ki. A fölismerés körülbelül olyan hatással volt rá, mint egy jeges pöröly. Megborzongott. A fa figyelmeztető hangnemben recsegni kezdett.

Egy borzas, kék valami húzott el előtte, egy pillanatra eltűnt a mennydörgő vízfüggöny mögött, aztán kibukkant, és letelepedett egy ágra Széltoló feje mellett. Egy kékeszöld tollazatú, rendetlen külsejű kismadár volt az. Lenyelte az apró aranyhalat, amit az imént kapott ki a Peremcsobajból, és érdeklődve szemügyre vette a varázslót.

Széltoló hirtelen fölfigyelt rá, hogy százával repkednek körülötte ezek a madarak.

Könnyedén táncoltak a levegőben, néha lebegve megtorpantak egy másodpercre, majd fürgén lecsaptak, s ki-kiragadtak egy-egy halálra ítélt hulladékmorzsát a roppant vízesésből. Néhányan közülük a fán gubbasztottak. A tolluk úgy szórta a ráeső fényt, mintha drágakőből lenne. Széltolót teljesen elbűvölték.

Ami azt illeti, ő volt az első ember a világon, aki saját szemével látta a peremhalászokat, ezeket a kicsiny lényeket, amelyek még a Korongvilágon uralkodó körülmények között is meghökkentőnek számító életmódot választottak maguknak. A peremhalászok hosszú évszázadokkal a krulliak és a Herület előtt kifejlesztették a maguk igen hatékony módszerét a Peremcsobaj megvámolására.

Széltoló szemmel láthatólag nem különösebben zavarta őket. A varázsló egy röpke, ám vérfagyasztó pillanatra elképzelte, hogy élete hátralévő részét ezen a fán fogja leélni, nyers madárhússal és azokkal a halakkal táplálkozva, amiket zuhantukban ki tud ragadni a vízesésből.

A tüskefa azonban rögtön megnyugtatta, hogy ilyesmire nem kerülhet sor, ugyanis vészesen recsegni-ropogni kezdett a súlya alatt. Széltoló nyöszörögve csúszni kezdett, de az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnia egy ágban. Csakhogy előbb-utóbb aludnia is kell…

A helyszín valami finom változáson ment át, az eget halványbíbor pír futotta be. Egy magas, fekete köpönyeges alak állt a fa mellett a levegőben. A kezében egy kaszát tartott. Arca rejtve maradt az árnyas csuklya alatt.

ELJÖTTEM ÉRETTED — mondta a láthatatlan száj olyan súlyos hangon, akár egy óriáscet szívdobbanása.

A fatörzs ismét tiltakozón megreccsent, s egy kavics pattant le Széltoló sisakjáról, amikor az egyik gyökér túlterhelten kifordult a szikla talajából.

A Halál mindig személyesen jelenik meg, hogy learassa a varázslók lelkét.

— Miben fogok meghalni? — kérdezte Széltoló.

A magas alak habozni látszott.

TESSÉK? — mondta.

— Nos, nem törtem el semmimet, nem is fulladtam meg, ezért kérdezem, hogy miben fogok meghalni? A Halál nem ölheti meg csak úgy egyszerűen az embert: a halálnak kell legyen oka — mondta Széltoló. Legnagyobb döbbenetére már nem érzett félelmet. Ez volt életében az első alkalom, hogy egy csöppet sem volt megijedve. Kár, hogy az élmény nem fog soká tartani.

A Halál a jelek szerint talált valami megoldást.

ESETLEG SZÖRNYET HALHATNÁL — felelte a csuklya. A hang továbbra is komor és temetői volt, de most mintha egy kis bizonytalanság csengett volna benne.

— Ki van zárva — mondta Széltoló önelégülten.

NEM KELL OKOT KERESSEK — közölte a Halál. — MEG IS ÖLHETLEK.

— Hé, azt nem teheted! Az gyilkosság lenne!

A fekete alak mélyet sóhajtott, és hátrahúzta arcából a csuklyát. Széltoló nem a vigyorgó halálfőt pillantotta meg, amire számított, hanem egy meglehetősen letörtnek látszó démonféleség hullasápadt, áttetsző ábrázatát.

— Nem csinálom valami jól, ugye? — kérdezte nyomorultul.

— Te nem a Halál vagy? Ki vagy akkor? — kiáltotta Széltoló.

— A Görvély.

— *Görvély?*

— A Halál nem tudott eljönni — magyarázta siránkozva a démon. — Pszeudopoliszban tombol a fehér pestis. Az utcákat kell rónia, ez a munkaköri kötelessége. Úgyhogy engem küldött maga helyett.

— A görvélybe nem hal bele senki! Én varázsló vagyok, nekem jogaim vannak!

— Jól van na, jól van. Elbaltáztam életem nagy lehetőségét — mondta a Görvély. — De gondolj csak bele: ha én most megsuhintalak ezzel a kaszával, abba ugyanúgy bele fogsz halni, mintha maga a Halál lenne a helyemben. Ugyan ki tudná meg?

— Én! — csattant fel Széltoló.

— Te nem tudnád, te halott lennél — mutatott rá hibátlan logikával a Görvély.

— Kopj le! — követelte Széltoló.

— Megértem én az álláspontodat — mondta a démon, és magasba emelte a kaszát —, de próbáld meg a dolgokat az én szemszögemből nézi. Ez nagyon sokat jelent a számomra, és be kell látnod, hogy az életed jelenleg nem valami csodálatos. Az újjászületés csak javíthat a helyzeteden… Hoppá!

A szájához kapta a kezét, Széltoló azonban már ráemelte reszkető mutatóujját.

— Újjászületés? — mondta izgatottan. Szóval a misztikusok tanításai igazak?

— Nem ismerek el semmit — mondta a Görvély óvatosan. — Kicsúszott a számon. Nos, akkor felkészültél a halálra?

— Nem — válaszolta Széltoló.

— Ahogy tetszik — vont vállat a démon, és profi mozdulattal meglendítette kaszáját. A borotvaéles penge azonban csak a levegőt hasította, mert Széltoló már nem volt ott. Ami azt illeti, ekkorra már jó pár öllel lejjebb volt, s a távolság másodpercről másodpercre nőtt, mivel a választott faág ezt a pillanatot választotta, hogy letörjön, és tovább küldje a balszerencsés varázslót rövid időre megszakított csillagközi utazásán.

— Azonnal gyere vissza! — kiabálta a démon.

Széltoló nem válaszolt neki. Hason feküdt a süvítő levegőben, és a rohamosan ritkuló fellegekre meredt.

Aztán a fellegek elmaradtak.

Odalentről Széltolóra kacsintott a Világegyetem. Ott volt Nagy A'Tuin, a kráterekkel pettyezett páncélú, lomha óriás. Ott volt a Korongvilág apró holdja. Ott hunyorgott az a távoli fénypont, ami csakis a *Potens Utazó* lehetett. És ott voltak a csillagok, akár a fekete bársonyra szórt gyémántpor — a csillagok, melyek csalogatják, s végül magukhoz hívják a legvakmerőbbeket…

Az egész Teremtés arra várt, hogy Széltoló betoppanjon.
És ő megtette.
Úgy tetszett, amúgy sincs más választása.

notes

Jegyzet

1

Jelen ponton talán nem fölösleges néhány szót szólnunk a korong rendszerének formájáról és kozmológiájáról.

Mint sejthető, a korongon két uralkodó irány létezik: tengelyfelé és peremfelé. Azonban, mivel a korong maga is forog, s nyolcszáz naponként körbefordul (hogy egyenlően ossza el a terhet a hordozó vastagbőrüeken; legalábbis krulli Reforgule szerint), ismert két kisebb irány is, mégpedig: forgásirány és forgásellenirány.

Mivel a korong apró napocskája rögzített pályán mozog, miközben a világ méltóságteljes lassúsággal forog alatta, a következtetés egyértelmű: egy korongév nem négy, hanem nyolc évszakból áll. A nyarak azon időszakok, amikor a nap felkel vagy lenyugszik a Perem legközelebbi pontján a telek pedig azon alkalmak, amikor a körívre húzott érintőre merőlegesen kel vagy nyugszik.

Így tehát a Körkörös-tenger körüli földeken az év Disznólesés Éjjelén kezdődik, aztán a tavasz következik, majd beköszönt az első nyárközép (Kisistenek Napja), melyet az első Őszidő követ, benne az év Telét jelző nap, a Borzadály, majd a másodlagos tél (mely egyébiránt tengelytél néven is ismert, lévén, hogy ilyenkor a nap a tengely irányában kel fel). Aztán jön a második tavasz nyár kettővel szorosan a nyomában. Az év háromnegyed részét a Mindenhájjalkentek jelzi — a legendák szerint az év egyetlen éjszakája, amikor a boszorkányok és boszorkánymesterek békésen szundítanak ágyukban. Aztán lehullanak a levelek, és fagyos éjszakák közepette beköszönt az ellentengelytél, és az új Disznólesés Éjjele fagyott drágakőként kucorog a közepén.

Mivel a Tengelyföldet szinte sohasem melegíti föl az erőtlen nap, az ottani területeket örök bilincsbe veri a fagy. A Perem ezzel szemben a napfényes szigetek és balzsamos napok vidéke.

Egy koronghét természetesen nyolc napból áll, és nyolc szín van a spektrumban. A nyolcas meglehetősen okkult jelentőségű szám a korongon, és a varázslók soha, de soha nem mondják ki.

Hogy a fentebb említett körülmények miért ilyenek, nem egészen világos, de némi magyarázatot ad arra, miért van az, hogy a korongon az isteneket nem annyira imádják, mint inkább átkozzák.